Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2016 Πορφυρίου Γάζης, Φωτεινῆς Μεγαλομ. τῆς Σαμαρείτιδος, Ἀνατολῆς, Φωτοῦς, Φωτίδος, Παρασκευῆς, Κυριακῆς, Φωτεινοῦ καὶ Ἰωσῆ Μαρτύρων | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2106

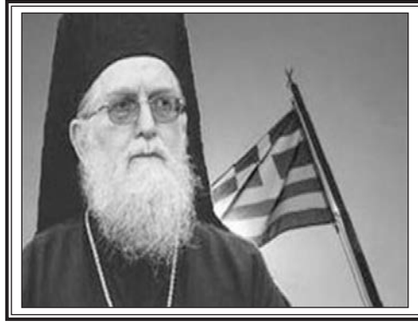

Σεβ. Κονίτσης: «Οἱ μάσκες τῆς ἀλβανικῆς ἡγεσίας ἔπεσαν»

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης κ. Ἀνδρέας διαμαρτυρόμενος γιὰ τὴν διαγραφὴ τῶν Βορειοηπειρωτῶν ἀπὸ τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους ἔκανε τὶς ἀκόλουθες δηλώσεις:

«Χρόνια τώρα, ἀκούω τὴν ὑπεύθυνη πολιτικὴ ἡγεσία τῆς Χώρας μας νὰ διατυμπανίζη τὶς δῆθεν ἄριστες σχέσεις μὲ τοὺς Ἀλβανούς!

Ἀλλ' ἐπίσης, χρόνια τώρα φωνάζω καὶ διαμαρτύρομαι ὅτι τὰ πράγματα γιὰ τὴν Βόρειο Ἤπειρο καὶ τοὺς Βορειοηπειρῶτες δὲν πᾶνε καθόλου καλά.

Ἀτυχῶς, τὶς διαμαρτυρίες μου οἱ Ἕλληνες ἰθύνοντες τὶς προσπερνᾶνε μὲ παγερὴ ἀδιαφορία...

Ἤδη, ὅμως, οἱ μάσκες τῆς ἀλβανικῆς ἡγεσίας ἔπεσαν. Γιατί, ὅπως ἔγραψε πρωτοσέλιδα ἡμερήσια ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα «τὰ Τίρανα διαγράφουν τοὺς Βορειοηπειρῶτες ἀπὸ τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους».

Καὶ ἐννοεῖ ἡ ἐφημερίδα, ὅτι ἀπεργάζονται νομοθετικὴ ρύθμιση ποὺ θὰ ἀποκλείει τοὺς Βορειοηπειρῶτες ἐφ' ὅσον διαμένουν μόνιμα στὸ ἐξωτερικό! (βλ. «ΕΣΤΙΑ», 15.2.2016).

Ἀλλὰ ἐνῷ ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη καθιερώνουν διαδικασίες, ὥστε νὰ ψηφίζουν οἱ πολίτες τους ποὺ προσωρινὰ ἢ μόνιμα διαμένουν στὸ ἐξωτερικό, ἡ Ἀλβανία κινεῖται ἀντίθετα ἀπ' αὐτὴ τὴν πρακτική.

Τὸ γιατί, εἶναι φανερό: Εἶναι τὸ ἄσπονδο μῖσος ποὺ τρέφει γιὰ τοὺς Βορειοηπειρῶτες, τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκει νὰ τοὺς ὑποχρεώση νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν γῆ τῶν πατέρων τους.

Καὶ βλέπει κανείς ὅτι παρὰ τὸ γεγονὸς πὼς ἔχουν συμπληρωθῆ ἑκατὸν δύο (102) χρόνια ἀπὸ τὸν Αὐτονομιακὸ Ἀγῶνα καὶ τὸ «Πρωτόκολλο τῆς Κερκύρας», τὸ 1914, ἡ Ἀλβανία προκαλεῖ ἰταμώτατα τὴν Ἑλλάδα.

Γιὰ μία ἀκόμη φορά, διαμαρτύρομαι ἐντόνως, κυρίως γιὰ τὴν ἀδιαφορία τῆς Ἑλλάδος ἀπέναντι στὶς ἀλβανικὲς μεθοδεύσεις.

Κύριοι τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ἀφῆστε τὰ μικροκομματικὰ καμώματά σας καὶ σπεύσατε νὰ βοηθήσετε τὴν Βόρειο Ἤπειρο, ποὺ βαδίζει, ἀκόμη μία φορά, μόνη της

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀπουσιάζει ἡ ἐνιαία Στρατηγικὴ ἀπὸ τὸν Ἀντιοικουμενιστικὸν Ἀγῶνα!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ: «ΦΑΝΑΡΙ» Ἢ «ΛΥΧΝΙΑ»;

Σχεδιαζομένης τῆς Μεγάλης Συνόδου: «Ἔξωθεν μάχαι»: Οἱ Πατριαρχικοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐφαρμόζουν τὴν "συνταγήν", ποὺ ὡδήγησε τὴν Βασιλεύουσαν εἰς τὴν Πτῶσιν! «Ἔσωθεν φόβοι»: Ποῦ καὶ πῶς ὁδηγεῖται ὁ Ἀντιοικουμενιστικὸς Ἀγών;

Τοῦ **Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Ἐ. Βολουδάκη,** Προϊσταμένου τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων Ἀθηνῶν

Μὲ ψυχικὴ συνοχὴ ἐπιθυμῶ νὰ γράψω γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ περὶ τῆς σχεδιαζομένης **«Πανορθοδόξου Συνόδου»,** ἡ ὁποία ἔχει ἀποτελέσει τὴν ἔμμονη ἰδέα τοῦ **«Φαναρίου»** ἐδῶ καὶ ἑκατό, περίπου, χρόνια(!) καὶ ἑτοιμάζεται, τελικά, νὰ συγκληθῆ στὰ …πρόθυρα ἑνὸς Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου(!), χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον τῶν διοργανωτῶν της γιὰ τὰ σαλευόμενα θεμέλια τῆς Οἰκουμένης καὶ τὰ ψυχικὰ κατάγματα τῆς ἀνθρωπότητος, **ποὺ ἔχουν προέλθει κυρίως ἀπὸ τὴν Παπικὴ διαστροφὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὴν Προτεσταντικὴ μετάλλαξη αὐτῆς τῆς διαστροφῆς σὲ Παγκόσμια ἀθεΐα,** ποὺ κυβερνᾶ σήμερα τὸν κόσμον ἅπαντα!

Ἀδιαφοροῦντες γιὰ τὶς κραυγὲς ἱκεσίας ἑνὸς Μεγάλου ἁγίου, Ὁμολογητοῦ καὶ Μάρτυρος τοῦ αἰῶνος μας, τοῦ **ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς** ἀλλὰ καὶ πλειάδος ἁγίων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς μας νὰ ματαιώσουν τὴν ματαιοδοξία τους καὶ νὰ παύσουν νὰ ἑτοιμάζουν Μεγάλη Σύνοδο, ποὺ θὰ διαιρέση ἀκόμη περισσότερο τὸ Ὀρθόδοξο Πλήρωμα, οἱ **τοῦ «Φαναρίου»** ἄνθρωποι, χωρὶς φόβο Θεοῦ καὶ ἐντροπῆς ἀνθρώπων, ἐξωθοῦν τὸ Ἱστορικὸ Πατριαρχεῖο στὸν ἐξευτελισμό του, **μὲ βέβαιο ἀποτέλεσμα τὸν διασυρμὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως.**

Αἰσθάνομαι, λοιπόν, ὑποχρεωσή μου, νὰ προσθέσω καὶ τὴν δική μου ἰσχνὴ καὶ ἀσθενικὴ φωνὴ στὶς κραυγὲς τῶν πολλῶν Πιστῶν ἀνθρώπων ὡς Κληρικὸς καὶ Ποιμὴν ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπὶ 40 καὶ πλέον χρόνια στενὸς συνεργάτης τοῦ μακαριστοῦ καὶ ἁγίου Πατρός μας, **Ἀρχιμ. Μάρκου Μανώλη,** καὶ συμμέτοχος τῆς Ποιμαντικῆς φροντίδος τοῦ **«Ὀρθοδόξου Τύπου»** καὶ τῶν πολυποικίλων ἀγώνων του.

Προσωπικὰ παρακαλῶ τὸν Θεό μας καὶ εὔχομαι νὰ μὴ συγκληθῆ ποτὲ ἡ Σύνοδος αὐτὴ **(βαθειὰ μέσα μου, μάλιστα, ἔχω καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψη ὁ Θεὸς νὰ συγκληθῆ),** διότι –ὅπως προέγραψα– κανένα, μὰ **ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΚΑΝΕΝΑ** ὄφελος δὲν πρόκειται νὰ προκύψη, ἀλλὰ **μόνο διαιρέσεις καὶ Σχίσματα,** ἐφ' ὅσον ἀπουσιάζουν παντελῶς ἀπὸ τοὺς διοργανωτὰς τὰ πνευματικὰ Κριτήρια, ἀλλὰ καὶ τὸ Θεολογικὸ ὑπόβαθρο ποὺ ἀπαιτεῖται ἀπὸ μιὰ Σύνοδο τῆς Ὀρθοδοξίας στοὺς ἰδιαιτέρως κρίσιμους καιροὺς ποὺ διέρχεται τὸ Γένος τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι προφανὴς –ἐκτὸς τῶν πολλῶν ἄλλων– ἡ μεγάλη ἐγγύητα ποὺ ἔχουν οἱ συντονιστὲς καὶ πρωτοστάτες τῆς Συνόδου Ἐπίσκοποι στὴν φιλοσοφία καὶ στὸν κοσμικὸ στοχασμό, παρὰ στὴν Θεολογία. Αὐτὸ μαρτυροῦν ἡ Ἀριστοτελικὴ παρουσίαση τῆς Θεολογίας τοῦ Προσώπου καὶ ἡ συνεχὴς πρόσκληση ἑτεροκλήτων ἀνθρώπων (ἑτεροδόξων καὶ ἀλλοθρήσκων) σὲ συμπροσευχὲς καὶ συνεργασία μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους, **σὰν νὰ ἀπορρέη ἡ ἠθική, ἡ συνεργα-**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

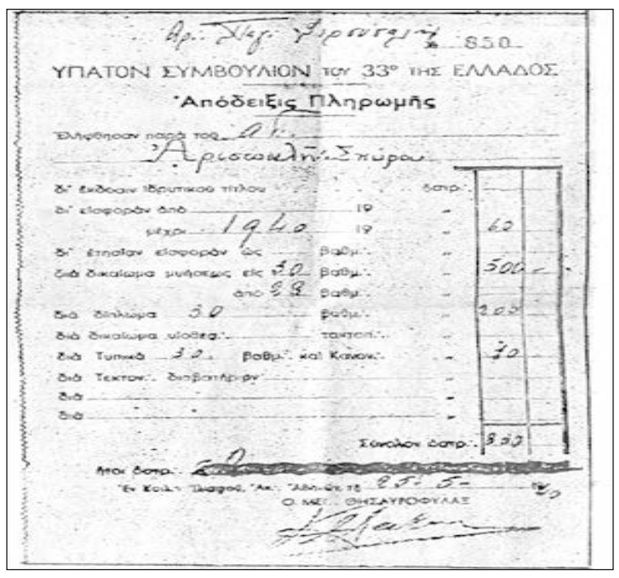

Ἀπόδειξις Πληρωμῆς τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου (μὲ τὸ κοσμικόν του ὄνομα Ἀριστοκλῆς Σπύρου) διὰ τὴν λῆψιν τοῦ 30οῦ Μασωνικοῦ βαθμοῦ.

Μιμηταὶ τοῦ σχίσαντος τὴν Ἐκκλησίαν Μ. Μεταξάκη;

Τοῦ **Ἁγιορείτου Μοναχοῦ Νικολάου**

Ὅταν στὴν ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητας καὶ γενικὰ τῶν λαῶν ὑπάρχουν κανόνες, φραγμοὶ καὶ ὅρια, ποὺ δὲν ἀντίκεινται οἱ νόμοι τοῦ Κράτους στοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ καὶ στοὺς νόμους τῆς φύσεως, τότε ἐκεῖ βασιλεύει ἡ ἁρμονία καὶ τάξη. Ὅταν ὅμως ξεπεραστοῦν ἢ καταπατηθοῦν αὐτὰ τὰ ὅρια στοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς φύσεως, ὅπως ἔγινε μὲ τὴν ψήφιση **τοῦ νόμου γιὰ τὴν συμβίωση** τῶν Σοδομιτῶν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ βουλή, τότε ὁ ἄνθρωπος σύρεται αἰχμάλωτος ἀπὸ τὰ ἀχαλίνωτα πάθη του. Ἡ ψήφιση τοῦ παρὰ φύσιν νόμου αὐτοῦ βραβεύει οὐσιαστικὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ σύρεται αἰχμάλωτος πίσω ἀπὸ τὶς ἐπιθυμίες του. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν δεινὴ αἰχμαλωσία τῶν ἀχαλίνωτων παθῶν του, ὁ ἄνθρωπος καταντᾶ ἐλεεινὸς καὶ τρισάθλιος. Τί παράδειγμα καὶ **τί σκυτάλη θὰ παραδώσουμε στὴν νεολαία ποὺ μᾶς ἀκολουθεῖ;** Μέσα σὲ αὐτὴ τὴν σκοτοδίνη οἱ πατέρες τῆς βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ἐβάπτισαν τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν ὀνόμασαν μεσαίωνα. Ἂν ὅμως τὴν βάπτισαν ἔτσι γιὰ τὴν **ἀφωνία** της, ἔχουν μεγάλο δίκαιο.

Ποῦ εὑρίσκονται ἄραγε πολλοὶ οἰκουμενιστὲς ποιμένες, ποὺ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Κριτικὴ τῶν πρακτικῶν τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου (1923) καὶ ἡ Μεγ. Σύνοδος (2016)

Τοῦ **κ. Παναγιώτου Π. Νούνη**

1ον

Α΄. Ὁ συγγραφέας τοῦ προλόγου τῶν Πατριαρχικῶν Πρακτικῶν εἶναι ὁ γνωστός "Ζηλωτής" θεολόγος, ὁ Διονύσιος Μπατιστᾶτος, ὁ ὁποῖος διεξήγαγεν ἕνα σημαντικόν καί δημόσιον, διάλογον, μέ τόν ὅσιον Κανονολόγον τῆς Ἐκκλησίας, μακαριστόν Γέροντα Ἐπιφάνιον Θεοδωρόπουλον. Ὅμως παρ' ὅλα αὐτά, ὁ θεολόγος Διονύσιος, στό ἐν λόγῳ τομίδιον, πού ἔπεσε μόλις πρόσφατα εἰς τήν ἀντίληψίν μας, συγγράφει ἕνα ἐξαιρετικώτατον πρόλογον καί δημοσιεύει (τό 1982 μ.Χ.) τά συγκεκριμένα πατριαρχικά Πρακτικά (τοῦ 1923 μ.Χ.), τά ὁποῖα ἦταν καί εἶναι, μᾶλλον ἄγνωστα σέ πολλούς Χριστιανούς.

Β΄. Ὁ διάλογος τοῦ Θεοφόρου ὁσίου πατρός Ἐπιφανίου μετά τοῦ Γυμνασιάρχου καί θεολόγου Διονυσίου, εἶναι καταγεγραμμένος εἰς τό Ἱεροκανονικόν, ἐξάπαντος πολύτιμον Ἐκκλησιαστικόν ἐγχειρίδιον, ΤΑ ΔΥΟ ΑΚΡΑ ("ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ" καί "ΖΗΛΩΤΙΣΜΟΣ") σέ δύο εἰδικές ἀντιρρητικές ἐπιστολές: α΄. Καί διά τούς οἰκουμενιστάς, ἀλλά καί διά τούς σχισματικούς (Ἀπάντησις εἰς ἐπικριτάς), 1980, σελ. 244-251. β΄. Ἄλλο ἄδικος, ἄλλο ἄκυρος καταδίκη (Ἀναγκαία δευτερολογία πρός τόν κ. Δ. Μπατι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Σχόλιον εἰς ἄρθρον ἁγιορείτου διὰ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον

Τὸ γραφεῖον ἐπὶ τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν παραθρησκειῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς μᾶς ἀπέστειλε τὴν 15ην Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν:

Ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθει **«Ἁγία καὶ Μεγάλη Συνόδος»,** ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν θὰ πραγματοποιηθεῖ, «ἐκτὸς ἀπροόπτου», τὸν ἐρχόμενο Ἰούνιο στὴν Κρήτη τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, βρίσκεται τὸν τελευταῖο καιρὸ στὸ ἐπίκεντρο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικαιρότητος καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενο τοῦ ἐνδιαφέροντος ὅλων. Σχόλια, κρίσεις, ἀναλύσεις, ἀπόψεις, (πολλὲς φορὲς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες), γράφονται καὶ ξαναγράφονται γύρω ἀπὸ τὴν θεματολογία, τὰ προσυνοδικὰ κείμενα ποὺ θὰ τεθοῦν πρὸς συζήτηση, τὸν κανονισμὸ ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς ἐν λόγῳ Συνόδου, τὸν τρόπο ἐπιλογῆς τῶν ἀρχιερέων-μελῶν τῆς Συνόδου, κ.λπ., ἀπὸ διάφορα πρόσωπα, κληρικοὺς ὅλων τῶν βαθμίδων, μοναχούς, θεολόγους, ἀκαδημαϊκούς, δημοσιογράφους, ἀκόμη καὶ ἁπλοϊκοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀγωνιοῦν καὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Πιστεύουμε, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ση-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΔΙΑΤΙ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΧΟΥΝ ΔΙΑΤΑΧΘΗ ΣΧΕΤΙΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ;

Ὑπῆρξαν πράγματι μασόνοι οἱ κληρικοὶ οἱ ἀναφερόμενοι κατὰ καιροὺς ὡς τοιοῦτοι εἰς τὰ τεκτονικὰ ἔντυπα;

Ε΄

Ὅταν κατὰ καιροὺς ἔρχονται στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος πληροφορίες (μὲ ὀνόματα), ὅτι κληρικοὶ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας - καθ' ὅσον μᾶς ἐνδιαφέρει - ὑπῆρξαν (ἢ καὶ εἶναι τώρα) μασόνοι, μερικοὶ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ ἀδυνατοῦν νὰ τὸ πιστέψουν καὶ ἀρνοῦνται νὰ τὸ δεχθοῦν.

…Καὶ πῶς, ἀλήθεια, νὰ τὸ πιστέψουν! Ἱερεῖς καὶ Ἐπίσκοποι νὰ εἶναι μασόνοι!

Ἀντὶ ὅμως νὰ στραφοῦν πρὸς τὴν πλευρὰ τῆς ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ ζητήσουν, υἱικῶς καὶ ἐπιμόνως νὰ ἐνεργήσει Ἐκείνη, ἔτσι ὥστε νὰ ἀποκαλυφθεῖ κάθε φορὰ ἡ ἀλήθεια[1], λαμβάνουν στὸ στόμα τους δύο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ πρόθυμος ἐργάτης τοῦ καλοῦ

Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση**

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ἄνθρωποι πού μέ ἐνθουσιασμό κάνουν τό καλό. Εἶναι πάντα πρόθυμοι καί ἀκούραστοι. Ἔχουν ἀγαθή προαίρεση, καθαρή σκέψη καί ἀνιδιοτελῆ ἀγάπη. Θαυμάζει κανείς τή δραστηριότητά τους. Τελειώνουν μιά συγκεκριμένη πράξη ἤ ἕνα ἔργο ἤ μιά ἀποστολή πού τούς ἔχει ἀνατεθεῖ καί ἀμέσως κάτι ἄλλο σκέφτονται καί προγραμματίζουν. Χωρίς χρονοτριβή προχωροῦν στήν ὑλοποίησή του μέ περισσότερη προθυμία. Ὅταν πάλι διαπιστώσουν ὅτι κάτι δέν ἔγινε ὅπως ἔπρεπε, ἐπανέρχονται, ξαναμελετοῦν καί διορθώνουν.

Αὐτούς τούς ἀνθρώπους, τούς ταπεινούς ἐργάτες τοῦ καλοῦ, πού ποτέ δέν ἀρνοῦνται κάποια ἀγαθοεργία, τούς χαίρεσαι γιά τό ζῆλο καί τήν ἀνιδιοτέλειά τους. Τούς χαίρεσαι ἀκόμα, γιατί προσφέρουν καί ἀπό τό ὑστέρημά τους, χωρίς ποτέ νά τό φανερώνουν.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει ὅτι «ἡ προθυμία φέρνει προθυμία καί ὅπως ἀκριβῶς ἡ φωτιά, μέ ὅσο περισσότερα ξύλα τροφοδοτεῖται τόσο περισσότερο δυναμώνει, ἔτσι καί ἡ προθυμία». Μέ τήν προθυμία ὁ ἄνθρωπος ξεπερνάει πολλά ἐμπόδια πού παρουσιάζονται ἤ φαντάζεται ὅτι θά παρουσιαστοῦν. Ἐπίσης διαλύει δισταγμούς, πού τοῦ δημιουργοῦν οἱ μονίμως ἀπρόθυμοι γιά τό καλό, καί ὁδηγεῖται σέ σταθερές

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἀντιφάσεις εἰς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.** *Τοῦ κ. Βασιλείου Χαραλάμπους, θεολόγου.* Σελ. 3
- **«Προκλήσεις γιὰ τὶς Ἐκκλησίες στὴ Μέση Ἀνατολή».** Σελ. 4.
- **Ἡ θρησκεία τῆς... τεχνολογίας!** *Τοῦ κ. Κ. Παπαδημητρακοπούλου.* Σελ. 4.
- **Ἱερὸς Βυζαντινὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Ροτόντα): Ἅπαξ ναός, ἐσαεὶ ναός!** Σελ. 5.

Μία ψῆφος ἀνὰ Ἐκκλησίαν; Σχόλιον εἰς εἰσήγησιν τοῦ κ. Σταμούλη

Εἰς τὸ συνέδριον «Πρὸς τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο» (3-5 Δεκεμβρίου 2015) εἰσήγησιν ἐπραγματοποίησε καὶ ὁ Καθ. κ. Χρυσόστομος Σταμούλης μὲ θέμα τὴν ἀρχὴν τῆς ὁμοφωνίας καὶ τὴν παροχὴν μόνον μιᾶς ψήφου ἀνὰ Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν. Παραθέτομεν τμήματα τῆς εἰσηγήσεως, ὡς αὐτὴ ἀνηρτήθη εἰς τὰ Θεολογικὰ Δρώμενα τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 2015 μὲ σχόλια.

«Ἡ σημαντικότητα τῆς «ὁμοφωνίας» ἔγκειται ἀκριβῶς σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο, διεκδικεῖ ἐκ τῶν προτέρων τὸ ἐπίμονο καὶ ἐπίπονο τῆς ἀσκητικῆς τοῦ διαλόγου, ποὺ ἐνισχύει τὸ συνοδικὸ θεσμὸ καὶ πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια τῶν κατὰ τόπους Αὐτοκέφαλων Ἐκκλησιῶν… Βέβαια… δὲν ὑπάρχει διατύπωση γιὰ τὴν ἀκριβῆ λειτουργία της. Γεγονὸς ποὺ ξεσήκωσε κάποιες δίκαιες ἐν πολλοῖς ἢ ἐν μέρει ἀντιδράσεις...

...Χάσμα ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴ ζωὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος καὶ στὴν ἐπιμονὴ σὲ θέματα ποὺ σχετίζονται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο μὲ τὴν τυπικὴ ὀρθότητα καὶ τὴν κανονικὴ σύγκληση μιᾶς συνόδου, ποὺ θεωροῦν πολλοὶ πὼς ἀποτελοῦν «τὸ μοναδικὸ κριτήριο γνησιότητας καὶ ἀλήθειας»… Σκοπὸς τῆς ὁμοφωνίας εἶναι ἢ ὀφείλει νὰ εἶναι ἡ συναίνεση καὶ ἐξάπαντος ὄχι ἡ δέσμευση τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψης τῶν μελῶν τῶν ἀνιπτρο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Η ΑΓΙΑ ΕΥΔΟΚΙΑ Η ΑΠΟ ΣΑΜΑΡΕΙΤΩΝ

Τὴν 1ην Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τῆς Ἁγίας Εὐδοκίας τῆς Ὁσιομάρτυρος, τῆς ἀπὸ Σαμαρειτῶν. Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Ἐρωτήματα διά τήν προετοιμασίαν τῆς Μεγάλης Συνόδου

Γράφει ὁ ***Σεβ. Ναυπάκτου καὶ Ἁγ. Βλασίου Ἱερόθεος***

Πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἰωάν. Γενναδίου 14, 115 21 Ἀθήνας
Μακαριώτατε Πρόεδρε,

Ἡ Σύναξη τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (6-9 Μαρτίου 2014) ἀπεφάσισε νὰ συγκροτηθῆ Εἰδικὴ Διορθόδοξη Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ ἕνα Ἐπίσκοπο καὶ ἕνα Σύμβουλο ἀπὸ κάθε Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία Ἐπιτροπή, μεταξὺ τῶν ἄλλων, θὰ ἀναθεωρήση τὰ κείμενα: «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ κίνησις», «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν Κόσμον» καὶ Συμβολὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν προώθησιν τῆς Εἰρήνης, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν φυλετικῶν καὶ ἄλλων διακρίσεων». Τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ ἄρχιζε τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2014 καὶ θὰ ὁλοκληρωνόταν μέχρι τὸ Ἅγιον Πάσχα τοῦ ἔτους 2015.

Ἐπειδὴ στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κάθε Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία θὰ «διαθέτη μίαν φωνήν», ἤτοι μία ψῆφο, ἔμεινα μὲ τὴν ἐντύπωση ὅτι ἡ ἀναθεώρηση τῶν κειμένων θὰ γινόταν ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι θὰ λάμβαναν ὁδηγίες καὶ κατευθύνσεις ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅμως, τελευταῖα πληροφορήθηκα ὅτι τὰ κείμενα τῶν θεμάτων αὐτῶν ὁλοκληρώθηκαν ἀπὸ τὴν Εἰδικὴ Διορθόδοξη Ἐπιτροπὴ καὶ παραπέμφθηκαν ἤδη στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, χωρὶς νὰ τὰ γνωρίζη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ δὲν γνωρίζω ἂν ἐτέθησαν ὑπ' ὄψη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Εὐσεβάστως ἐπισημαίνω ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐλβετίας κ. Ἱερεμίας, Γραμματεὺς ἐπὶ τῆς Προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ὑπέβαλε σὲ Σᾶς, τὰ ἐπεξεργασθέντα κείμενα «Περὶ τῆς Ἀποστολῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς μαρτυρίας ἀγάπης ἐν διακονίᾳ» καὶ «Περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς νηστείας καὶ τῆς τηρήσεως αὐτῆς σήμερον» καὶ ὑπέβαλε τὴν παράκληση νὰ ἀποσταλοῦν μέχρι τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ἰουλίου (2015) στὴν Γραμματεία οἱ «τυχὸν παρατηρήσεις καὶ προτάσεις τῆς Ὑμετέρας ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας πρὸς σχηματισμὸν τοῦ φακέλλου καὶ ὑποβολὴν αὐτοῦ εἰς τὴν προσαρμοζομένην ἵνα προσεχῶς συνέλθη Ἐ΄ Προσυνοδικὴν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν, ἥτις καὶ θὰ ἐγκρίνη καὶ θὰ παραπέμψη αὐτὰ εἰς τὴν τελικὴν μορφὴν τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Συνόδῳ». Ὅμως, ἀπὸ ὅ,τι ἐνημερωθήκαμε στὴν Σύνοδο, ἡ προλαβοῦσα Ἱερὰ Σύνοδος δὲν ἀπέστειλε τὶς παρατηρήσεις της.

Ὡς μέλος τῆς Δ.Ι.Σ. ἐζήτησα τὸν Δεκέμβριο τοῦ 2015 νὰ μᾶς δοθοῦν τὰ κείμενα καὶ μᾶς ἐδόθησαν τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2016. Στὴν συνέχεια ἐμελέτησα τὰ τελικὰ κείμενα σὲ συνδυασμὸ μὲ τὰ κείμενα ποὺ εἶχαν καταρτισθῆ ἀπὸ τὶς τέσσερις Προσυνοδικὲς Πανορθόδοξες Διασκέψεις καὶ διεπίστωσα ὅτι ὑπάρχουν διαφορές, λόγῳ τῶν ἀναθεωρήσεων τῶν κειμένων καὶ τῶν συμπτύξεων.

Κατόπιν τούτων ἀναφύονται διάφορα ἐρωτήματα:

1. Ποιὰ Δ.Ι.Σ. ἐνέκρινε τὶς ἀναθεωρήσεις τῶν συγκεκριμένων κειμένων τῶν Προσυνοδικῶν Πανορθοδόξων Διασκέψεων;

2. Ποιὰ Δ.Ι.Σ. ἀσχολήθηκε μὲ τὰ θέματα αὐτὰ καὶ τὶ παρατηρήσεις ἔκαναν;

3. Ποιοὶ καὶ πόσοι Ἀρχιερεῖς ἐγνώριζαν τὰ σημεῖα ποὺ ἀναθεωρήθηκαν;

4. Γιατὶ δὲν ἐτέθησαν πρὸς ἔγκριση ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τὰ κείμενα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ἘΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ Τοῦ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Εἰσοδικὸν εἰς τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν

Σχόλιον εἰς τὴν «Ταπεινοφροσύνην καὶ Ἀγάπην» (Μικρὸ Γεροντικό, τ. Η΄, Ἐκδ. ΑΡΜΟΣ, Ἀθήνα 2011)

Τῆς ***Θεολογίας Μοναχῆς,*** *Καθηγουμένης τῆς Ἱ. Μ. Κοιμήσεως Θεοτόκου - Μικροκάστρου Σιατίστης*

1ον
Α΄

Μακάριοι καὶ τρισμακάριοι ἐμεῖς οἱ Ὀρθό

Γεγονότα καὶ σχόλια

«Ὡς τὸν ἄσωτον δέξαι με υἱὸν ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησόν με»

Η ΔΕΥΤΕΡΗ Κυριακὴ τοῦ Τριωδίου εἶναι ἀφιερωμένη στὴν θαυμάσια καὶ ψυχοσωτήρια Παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ. Πρόκειται γιὰ τὴν συγκλονιστικότερη, μὰ καὶ πιὸ ἐλπιδοφόρα παραβολὴ τοῦ Κυρίου μας, μέσῳ τῆς ὁποίας δίνεται στὸν ἁμαρτωλὸ ἡ δυνατότητα τῆς ἐπιστροφῆς, ἀπὸ τὴν ἐξορία τῆς ἁμαρτίας, στὸ πατρικὸ σπίτι τῆς σωτηρίας. Ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἀπύθμενου ἐλέους παριστάνεται ὡς ἐγκόσμιος στοργικὸς πατέρας, στὴν ψυχὴ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει χῶρος γιὰ θυμὸ ἢ γιὰ ἐκδίκηση ἤ, τὸ χειρότερο, γιὰ ἱκανοποίηση τῆς τρωθείσας δικαιοσύνης του. Γεμάτος στοργὴ καὶ ἀγάπη περιμένει τὸν ἄσωτο γιό του νὰ γυρίσει. Καὶ ὅταν τὸν συναντᾶ, ὄχι μόνον δὲν τὸν τιμωρεῖ γιὰ τὴν «ἀταξία» του, ἀλλὰ οὔτε μία λέξη ἔστω πικρίας, δὲν ξεχτομίζει. Τὸν ἀγκαλιάζει, τὸν φιλᾶ, τὸν ὁδηγεῖ στὸν οἶκο του, τὸν στολίζει, τοῦ φοράει ἀκριβὸ δακτυλίδι καὶ ἑτοιμάζει ἀρχοντικὸ γλέντι πρὸς τιμήν του! Παρόμοια καὶ ὁ Θεός μας περιμένει καὶ ἐμᾶς, τὸν κάθε ἄσωτο καὶ ἁμαρτωλό, μὲ ἀνοιχτὲς τὶς ἀγκάλες Του νὰ μᾶς ὑποδεχτεῖ στὸ σπίτι Του, ποὺ εἶναι καὶ δικό μας σπίτι. Δὲ μᾶς ζητᾶ τὸ λόγο, γιατί ἁμαρτήσαμε, δὲν μᾶς ἐπιβάλλει καγενὸς εἴδους τιμωρία. Τὸ μόνο ποὺ μᾶς ζητᾶ νὰ εἶναι ἡ εἰλικρινὴς καὶ ἔμπρακτη μετάνοιά μας. Δὲν μᾶς ζητᾶ τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ νά ἔρθουμε στὰ συγκαλά μας, νὰ ξαναβροῦμε τὰ λογικά μας, διότι αὐτὸ σημαίνει μετάνοια. Καὶ γι' αὐτή μας τὴ σωτήρια ἀπόφαση γίνεται στὸν οὐρανό, γιὰ χάρη μας, ἀνείπωτο πανηγύρι, ἀφοῦ χαρὰ γίνεται «ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι» (Λουκ.15,7)! Ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες, εἴμαστε ὅλοι μας περισσότερο ἢ λιγότερο ἄσωτοι. Ἂς πάρουμε τὴ μεγάλη ἀπόφαση νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ πατρικό μας. Ἐμπρός!

Νέος Πανθρησκειακὸς ναὸς εἰς τὸ Καζὰν τῆς Ρωσίας!

ΠΛΗΘΑΙΝΟΥΝ οἱ ναοὶ «τουρλοὺ» τῆς πανθρησκείας! Μετὰ τὸν πανθρησκειακὸ ναὸ τοῦ Βερολίνου, χτίστηκε νέος μεγαλοπρεπὴς πανθρησκειακὸς ναὸς στὸ Καζὰν τῆς Ρωσίας. Ὅπως ἔγραψε ὁ ἀγωνιστὴς θεολόγος κ. Α. Κυριακοῦ «Ἐμπνευστής του ὁ Ἰλντὰρ Χάνωφ, Τατάρος μωαμεθανικῶν καταβολῶν, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι στὰ 1994 τοῦ ἐμφανίστηκε στὶς ὄχθες τοῦ Βόλγα ὁ Χριστός (!!!) καὶ τὸν διέταξε νὰ φτιάξει, ξεκινώντας τὴν ἑπομένη τὸ πρωί, ναὸ ὅλων τῶν θρησκειῶν! Τελικὰ τὸ κτίριο ἔχει ἔντονα τὰ δομικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ποὺ βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς Μόσχας. Στὸ παράδοξο κτίσμα ὑπάρχει τροῦλλος ὀρθόδοξης ἐκκλησίας, καμπαναριό, μιναρές, τροῦλλος τζαμιοῦ, τροῦλλος ἑβραϊκῆς συναγωγῆς, πυραμίδα, βουδδιστικὴ στούπα, κ.τ.ο. ποὺ ἀντιπροσωπεύουν συνολικὰ 12 θρησκεῖες, παρόλο ποὺ ὁ Ἰλντὰρ Χάνωφ ἤθελε νὰ ἀντιπροσωπεύονται 16 θρησκεῖες!»! Ὅμως στὸν ναὸ αὐτό, δὲν θὰ λατρεύεται ὁ Θεός, ἀλλὰ ὁ Ἑωσφόρος, κάτω ἀπὸ τοὺς τρούλλους, τοὺς μιναρέδες, τὶς πυραμίδες καὶ τὶς βουδιστικὲς στοῦπες! Θὰ λατρεύεται ὁ ἐκπεσὼν ἄγγελος, ὁ πραγματικὸς «θεὸς» τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Κι' αὐτὸ διότι ὁ ἀληθινὸς Τριαδικὸς Θεὸς δὲ μπορεῖ νὰ μοιραστεῖ τὴ λατρεία Του μὲ τὰ δαιμόνια, ποὺ εἶναι οἱ «θεοὶ τῶν ἐθνῶν» (Ψαλμ.95,5), διότι «τὶς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τὶς δὲ συμφώνησις Χριστοῦ καὶ Βελίαλ;» (Β΄Κορ.6,14)! Ἔφτασε δυστυχῶς ἡ ἐποχὴ τοῦ μεγάλου ἄνομου! Ἀκούγονται τὸ βήματά του! Προετοιμαστεῖτε!

Βαμπιρισμός: Ἡ σύγχρονος μακάβριος μόδα τῶν νέων!

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ἀποστατημένος, σὲ ἔσχατο βαθμό, ἄνθρωπος, ἄνοιξε τὶς ἀγκαλιές του, νὰ δεχτεῖ τὸν «ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνο» ὡς «θεό» του, ὁ ὁποῖος θωπεύει τὰ ἐνστικτώδη καὶ ζωώδη πάθη του, ἀποπέμποντας τὸ Θεό, ποὺ ζητᾶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὸ «θάνατο» τοῦ παλαιοῦ ἐφθαρμένου ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀναγέννησή του. Ἀντάλλαξε τὴν ἀθανασία καὶ τὴν κατὰ χάριν θέωσή του, μὲ τὸν θάνατο καὶ τὴν αἰώνια ἀπώλεια, γιὰ λίγες σταγόνες ἡδονῆς! Καὶ γιὰ ἂν εἶναι τὸ «καλὸ παιδὶ τοῦ διαβόλου», τὸν μιμεῖται πιστά. Δεῖτε ἕνα δεῖγμα δαιμονικῆς πρακτικῆς, ποὺ ἔγινε μόδα τελευταῖα: ὁ βαμπιρισμός, δηλαδή, ἡ πόση ἀνθρωπίνου αἵματος! «Ὅλο καὶ περισσότερους ὁπαδοὺς κερδίζει ὁ βαμπιρισμός: 38χρονη ἀπὸ τὴν Αὐστραλία δηλώνει βαμπὶρ καὶ πίνει ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ συντρόφου της. Τὸ ρεῦμα τοῦ βαμπιρισμοῦ κερδίζει ὅλο καὶ περισσότερους θαυμαστές, ἀποτελώντας ἔτσι ἰσχυρὸ ἀντίβαρο στὸν σατανισμό. Ἡ 38χρονη μακιγιὲζ Georgina Condon ἀπὸ τὴν Αὐστραλία αὐτοπροσδιορίζεται ὡς βαμπίρ, πίνοντας αἷμα ἀπὸ τραύματα τοῦ συντρόφου της. "Εἶναι πολὺ αἰσθησιακὸ πρᾶγμα καὶ ἀπολαμβάνω νὰ τὸ πίνω" τονίζει ἡ ἴδια» (Τομέας ἐνημέρωσης prisonplanet.gr)! Ὁ διάβολος διψάει γιὰ αἷμα. Τὸ ἴδιο διψοῦν καὶ τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα, ποὺ ἔγιναν τυφλὰ καὶ πειθήνια ὄργανά του! Αὐτὴ εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ διαβόλου, ἡ ὁποία δυστυχῶς ταιριάζει «γάντι» στὸν σύγχρονο ἄνθρωπο!

Θηριωδίαι τῶν τζιχαντιστῶν κατὰ γυναικῶν, χωρὶς τέλος!

ΤΟ ΠΑΡΟΝ σχόλιο ἀφιερώνουμε στὴν ἑλληνίδα πολιτευτὴ τοῦ κόμματος «Πράσινων», ἡ ὁποία ἀσπάστηκε τὸ Ἰσλάμ. Δεῖτε ποιὰ εἶναι ἡ θέση τῆς γυναίκας σὲ αὐτὴ τὴ δαιμονικὴ θρησκεία: «Ἡ ἐφημερίδα Novaya Gazeta κάνει λόγο γιὰ συστηματικὴ γενοκτονία στὴ Συρία ἀπὸ τοὺς τζιχαντιστές. Τὸ δημοσίευμα ἀναφέρει γιὰ ἕνα κοριτσάκι ἐννιὰ χρονῶν ποὺ διεκορεύθη ἑπτὰ φορὲς ἀπὸ τοὺς τζιχαντιστὲς καὶ τὶς ἀνατριχιαστικὲς λεπτομέρειες. Γυναῖκες διακορεύονται κατὰ συρροὴ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς αἰχμαλωσίας τους, οἱ περισσότερες Γιαζίντι, ἀλλὰ σιίτισες, χριστιανὲς κ.ἄ. Ἀναφέρει ἐπίσης τὴν περίπτωση γυναίκας ποὺ ὑποχρεώνοταν νὰ μαθαίνει ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ Κοράνι κι ὅταν τὴν ἔπιασαν νὰ κάνει λάθος στὸ ἀπόσπασμα ποὺ εἶχε μάθει, κακοποίησαν τὴν κόρη της. Ἀπείλησαν καὶ τὴ γυναίκα πὼς θὰ σκοτώσουν τὸ γιό της. Γυναῖκες μὲ τέτοιες σκληρὲς ἐμπειρίες ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουν στὸ μέλλον νὰ ἀνακάμψουν ψυχολογικά, σύμφωνα μὲ τοὺς ψυχολόγους» (Τομέας ἐνημέρωσης prisonplanet.gr)! Ἐπιμένετε, Παναγιώτατε, νὰ ἀποκαλεῖτε τοὺς μουσουλμάνους «ἀδελφούς σας»;

Ἰδοὺ καὶ τὸ «Χριστιανικὸν Τζιχάντ»!

ΣΕ ΤΙ διαφέρουν οἱ τζιχαντιστὲς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἀπὸ τοὺς Οὐνίτες τῆς Οὐκρανίας; Σὲ τίποτε! Ἀντίθετα, εἶναι ὁλόϊδιοι καὶ ἀπαράλλακτοι. Καὶ οἱ δύο πολεμοῦν, σκοτώνουν, δολοφονοῦν, κάνουν γενοκτονίες, ἁρπάζουν ναούς, ἐκβιάζουν, συμπεριφέρονται σὰν ἄγρια θηρία. Οἱ μὲν πρῶτοι γιὰ νὰ ἑδραιώσουν τὸ κράτος τοῦ Ἀλλάχ, οἱ δὲ δεύτεροι, τὸ κράτος τοῦ «ἀντιπροσώπου τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ»! Δεῖτε τὰ τελευταῖα «θεϊκὰ» κατορθώματα τῶν «ἀδελφῶν μας ἑλληνορρύθμων καθολικῶν» στὴ μαρτυρικὴ Οὐκρανία καὶ θὰ καταλάβετε τὸ μέγεθος τοῦ «χριστιανικοῦ τζιχάντ»: «Εἰκόνες σόκ. Αὐτὸ τὸ ἔγκλημα τὸ ἔκαναν οἱ οὐνίτες ναζὶ τοῦ Πάπα. Πλήρης ἡ καταστροφή, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων, στὴν Ἀνατολικὴ Οὐκρανία!!! Διέλυσαν, ἀκόμα καὶ τοὺς τάφους. Ξέθαψαν τοὺς νεκρούς, προπηλάκισαν, χτύπησαν τὶς μοναχές, κατέστρεψαν τὸ ὀρφανοτροφεῖο, ἔβγαλαν, πυροβολώντας τὰ μάτια, ἀπὸ τὴν ἁγιογραφία τῆς Βρεφοκρατούσας Θεοτόκου, ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς Μονῆς Ντονιέτσκ Ἀνατολικὴ Οὐκρανία, τῆς Ἱερᾶς μονῆς τῶν Ἰβήρων, ὅπου ὑπῆρχε ἀντίγραφο τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Πορταΐτισσας τοῦ Ἁγίου Ὄρους» (Πηγή: dioptranews)! Χωρὶς καμιὰ ἀμφιβολία ὅλες αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις «χριστιανικῆς ἀγάπης» ἐκπορεύονται ἀπὸ τὸν μεγάλο «ἀγαπολόγο» τοῦ Βατικανοῦ! Αὐτὴ εἶναι ἡ «ἀγάπη» τῶν «ἀδελφῶν καθολικῶν», ποὺ διακηρύσσουν διαπρυσίως οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές, μὲ προεξάρχοντες τοὺς Φαναριῶτες τοῦ Βοσπόρου! Νὰ τοὺς χαίρονται καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν «ἀγάπη»! Ἐμᾶς νὰ μᾶς λείπει, τὴ «μπουχτίσαμε» τὰ τελευταῖα χίλια χρόνια!

Ἡ κρυφὴ σκοπιμότης τοῦ «συμφώνου» τῶν σοδομιστῶν!

ΤΟ ΕΙΠΑΝ καὶ τὸ ἔκαναν οἱ κυβερνῶντες μας, ψήφισαν τὸ ἐπαίσχυντο νόμο γιὰ τὸ σύμφωνο συμβιώσεως τῶν ὁμοφυλοφίλων, μὲ τὴν ἀμέριστη συνδρομὴ τῆς ἀντιπολίτευσης (πλὴν τοῦ ΚΚΕ, τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς καὶ κάποιων μεμονωμένων βουλευτῶν)! Μπορεῖ νὰ μὴ συμφωνοῦν γιὰ τὴν ψήφιση κρίσιμων θεμάτων τῆς Πατρίδος μας, ἀλλὰ συμφώνησαν οἱ «ἐθνοπατέρες», γιὰ νὰ «βολευτοῦν» οἱ ὁμοφυλόφιλοι! Διαβάσαμε ἕνα ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο γιὰ τὴν σκοπιμότητα αὐτοῦ τοῦ δαιμονικοῦ νομοθετήματος καὶ παραθέτουμε κάποια χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα: «Ἡ βαθύτερη μελέτη καὶ ἀνάλυση λοιπὸν τῆς πορείας τοῦ ζητήματος ποὺ ἤδη βρίσκεται σὲ προχωρημένο στάδιο τόσο στὶς ΗΠΑ, ὅσο καὶ στὸν ὑπόλοιπο Δυτικὸ κόσμο, δείχνει ὅτι τὸ τελικὸ ἐπιθυμητὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶναι ἡ ἀναγνώριση τῆς ἰδιαιτερότητας μιᾶς μερίδας πολιτῶν, ἀλλὰ ἀντίθετα, ὁ βασικὸς στόχος τῆς νομοθεσίας εἶναι νὰ ποινικοποιηθεῖ ἡ ἄρνηση τῆς ὁμοφυλοφιλίας ὡς κοινωνικὸ πρότυπο. Σὲ πρῶτο στάδιο, ὁ στόχος θὰ εἶναι νὰ καθιερωθεῖ ἡ ὁμοφυλοφιλία ὄχι μόνο ὡς φυσιολογικὴ συμπεριφορά, ἀλλὰ ὡς ἰσότιμη σχέση πρὸς τὸν ἑτεροφυλοφιλικὸ γάμο. Μία τέτοια θεμελιώδης ἀλλαγή, ἀλλοιώνει τὸ βασικὸ κύτταρο τῆς κοινωνίας. Δὲν πρόκειται γιὰ παρωνυχίδα μικροαστικῆς ἠθικῆς. Κάθε θεσπιζόμενο δικαίωμα δημιουργεῖ μία ἀντίστοιχη κοινωνικὴ ὑποχρέωση. Ὅποιος ἀρνεῖται τὴν ὁμοφυλοφιλία ὡς κοινωνικὸ πρότυπο, θὰ διώκεται ποινικῶς. […] Τὸ σύμφωνο συμβιώσεως ἀποσκοπεῖ στὴν συρρίκνωση τῶν δικαιωμάτων τῶν ἑτεροφυλοφίλων, στὴν προσβολὴ καὶ στὴν ὑποβάθμιση τῆς ἑτεροφυλοφιλικῆς σχέσεως, καὶ στὴν ποινικοποίηση τῶν ἀντιφρονούντων» ('Ιστολ. ptosidogmatos)! Συμφωνοῦμε καὶ προσθέτουμε: Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπτὰ σημάδια τῆς ἀποστασίας τῶν ἐσχάτων, ἕνα δεῖγμα τῆς φρικώδους βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου!

Ἀρχιεπισκοπικὰ μισόλογα προφανοῦς σκοπιμότητος!

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ κανένας εἰδικός, ἔστω μεγαλόσχημος κληρικός, νὰ μᾶς ἀναλύσει τὴν ἀπεμπολὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τὴν ἀποστατημένη Εὐρώπη. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας, σὲ πρόσφατη συνέντευξή του στὸ κρατικὸ τηλεοπτικὸ σταθμὸ τῆς ΕΡΤ, προσπάθησε νὰ παρουσιάσει τὴ ζοφερὴ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ εἰκόνα τῆς σημερινῆς γηραιᾶς ἠπείρου. Δεῖτε τί τόνισε: «Ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια εἴχαμε πάρει λάθος δρόμο στὴν Εὐρώπη. Ὑπῆρχε μία συστηματικὴ προσπάθεια ὑπονόμευσης τοῦ Χριστιανισμοῦ (...) Ὑπῆρξε συστηματικὴ ὑπονόμευση τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας καὶ νομίζω ὅτι αὐτὸ τὸ πληρώνει ἡ Εὐρώπη» ('Ιστολ.defenpress). Δὲν μπορέσαμε νὰ καταλάβουμε τὸν συλλογισμὸ τοῦ Μακαριωτάτου. Γιατί χρησιμοποίησε τὴ φράση: «εἴχαμε πάρει λάθος δρόμο στὴν Εὐρώπη»; Ποιὰ εἶναι ἡ δική μας εὐθύνη, ὡς ὀρθόδοξοι, γιὰ τὸν λάθος δρόμο τῆς Εὐρώπης; Γιατί μᾶς «τσουβαλιάζει» μὲ τοὺς «χριστιανοὺς» τῆς Εὐρώπης; Ἐπίσης κάνει λόγο, ἀόριστα, γιὰ «ὑπονόμευση τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας», χωρὶς νὰ κατονομάζει τοὺς ὑπονομευτές της, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὀνοματεπώνυμο: ὁ αἱρετικὸς παπισμὸς μὲ τὰ ἐπίσης αἱρετικὰ ἀπόπαιδά του, τοὺς προτεστάντες! Γιατί διστάζει νὰ πεῖ τὰ πράγματα μὲ τὸ ὄνομά τους; Μήπως καὶ «χαλάσει τὸ καλὸ κλῖμα» μὲ τὶς «ἀδελφὲς ἐκκλησίες» τῆς Δύσεως; Λέμε μήπως!

Τὰ δόλια καὶ δαιμονικὰ κίνητρα τῆς ὀψίμου παπικῆς «ἀγαπολογίας»

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ μας ἱστορία μᾶς διδάσκει πὼς ὁ παπισμός, ἀφότου ἀποσκίρτησε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τὸν 11ο αἰώνα, ἔχει ἐκπεφρασμένη, πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία, μία ἀπίστευτη ἐχθρότητα, ἡ ὁποία συχνὰ εἶχε ὑλοποιηθεῖ σὲ φρικιαστικὲς πρακτικές. Τὰ χέρια τῶν παπικῶν εἶναι βαμμένα ἀνεξίτηλα μὲ αἷμα ὀρθοδόξων. Τὸ μῖσος τους εἶναι ἀπόλυτα διασαφηνισμένο στὸ «ἡμερολόγιο» τοῦ διαβόητου «ἀρχιεπισκόπου» τῆς Κροατίας Α. Στέπινατς, καὶ παπικοῦ «ἁγίου», ἠθικοῦ αὐτουργοῦ τῆς γενοκτονίας 800.000 Σέρβων ὀρθοδόξων τὰ ἔτη 1941-1944, στὸ ὁποῖο σημείωσε πὼς «τὸ πνεῦμα τοῦ Βυζαντίου (σ.σ. ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία) εἶναι τόσο τρομερό, ποὺ μόνο ὁ Παντοδύναμος καὶ Παντογνώστης Θεὸς δύναται νὰ ἀνεχθεῖ»! Δηλαδή, ἀφοῦ μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ μᾶς ἀνεχτεῖ, οἱ παπικοὶ δὲν μποροῦν νὰ μᾶς ἀνεχθοῦν καὶ γι' αὐτὸ μᾶς μισοῦν μὲ τὸν γνωστὸ «θεοφιλῆ» τους τρόπο! Τὰ τελευταῖα χρόνια ὅμως οἱ παμπόνηροι παπικοὶ «ἄλλαξαν ρότα», μᾶς πουλᾶνε φθηνὴ καὶ μπόλικη «ἀγαπολογία», ἀποκαλώντας μας: «ἀδελφοὺς ὀρθοδόξους» καὶ φέρονται, δείχνουν «σεβασμὸ» στὴν «ἀδελφὴ ὀρθόδοξη ἐκκλησία». Μᾶς χορηγοῦν ναούς τους στὸ ἐξωτερικό, χορηγοῦν ἀφειδῶς ὑποτροφίες, κλπ! Διερωτᾶται κάποιος: τί ἔγινε, ἄλλαξε ὁ παπισμός; Ἀσφαλῶς ὄχι! Ὁ ὄψιμος «ἀγαπισμός» του εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ τεχνάσματά του, γιὰ νὰ πραγματοποιήσει τὸ καταχθόνιο σχέδιό του, προκειμένου νὰ μᾶς ὑποτάξει στὴν «παντόφλα» τοῦ πάπα! Ἕνα δαιμονικὸ σχέδιο, γιὰ νὰ πειστοῦμε ὅτι ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ «ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ» καὶ νὰ ἑνωθοῦμε μαζί τους! Συνένοχοι σὲ αὐτὸ τὸ «κόλπο» οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι, ὡς ἀποδέκτες τῆς παπικῆς «ἀγαπολογίας», ὁδηγοῦν τοὺς πιστοὺς ὁλόϊσα στὸ «στόμα τοῦ λύκου»! Εἶναι δὲ δόλια καὶ δαιμονικὴ ἡ παπικὴ «ἀγαπολογία», διότι δὲν συνοδεύεται ἀπὸ μετάνοια! Στῶμεν καλῶς!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΛΦΑΣ

Στὶς 26 Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ Κάλφα. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης καταγόταν ἀπὸ τὸν Γαλατᾶ τῆς Κωνσταντινούπολης καί ἦταν σπουδαῖος τεχνίτης στὸ σκάλισμα τῆς πέτρας καί τόν εἶχε ὁ βασιλιάς στό παλάτι του. Γιά τόν λόγο αὐτό, ὅταν ἦλθε στήν Πόλη κάποιος ἀνηψιός τοῦ ἁγᾶ τόν ἔστειλε στόν Ἰωάννη νά μάθῃ τήν τέχνη. Ὁ μακάριος Ἰωάννης ἦταν πολύ ταπεινός καί ἐλεήμονας καί ἔκανε πολλές καλωσύνες. Ὅταν μπῆκε κάποτε μέ τό παιδί στό βασιλικό παλάτι καί εἶδε τό παιδί τά παιδιά τοῦ παλατιοῦ νά παίζουν, θέλησε καί αὐτό νά πάῃ μαζί τους. Ἀφοῦ τό εἶπε στόν ἀγᾶ αὐτός τό λέει στόν Ἰωάννη, γιά νά παρακαλέση τόν βασιλιά. Καί ἔτσι τό παιδί μέ τόν χρόνο ἀνέβηκε σέ ἀξίωμα, καί συνέχιζε ὅμως νά ἀγαπάῃ τόν εὐεργέτῃ του. Μετά ἀπό χρόνια πῆγε στόν ἀοίδιμο Ἰωάννη καί τοῦ ζήτησε νά τοῦ μιλήση σχετικά μέ τήν πίστη του καί τοῦ εἶπε νά μή φοβηθῆ. Ἔτσι ὁ τρισμακάριος Ἰωάννης τοῦ μίλησε γιά τήν ἀνωτερότητα τῆς χριστιανικῆς πίστης καί ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Θεός ἀληθινός καί ὅτι ὁ Μωάμεθ εἶναι πολέμιος τοῦ Θεοῦ. Ἀκούγοντας αὐτά ὁ τοῦρκος θύμωσε καί τόν κατηγόρησε στόν δικαστή ὅτι βλαστήμησε τήν πίστη τους καί τόν κτυπήσανε καί τόν φυλακίσανε. Ὁ εὐλογημένος ὅμως Ἰωάννης τά ὑπέφερε ὅλα μέ ἀνδρεία καί ἀρνιόταν νά ἀρνηθῆ τόν Χριστό. Τέλος τόν ἐξόρισαν γιά τρεῖς μῆνες καί ὅταν γύρισε καί εἶδαν τό ἀμετάθετο τῆς γνώμης του τόν ἀποκεφάλισαν καί ἔτσι ὁ μακάριος Ἰωάννης ἔλαβε τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου στίς 26 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1575.

Εἰσοδικὸν εἰς τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἢ νὰ κατηγορήσει κάποιον ποὺ τὸν κακομεταχειρίζεται· οὔτε ἔχει μάτια νὰ βλέπει τὰ σφάλματα κάποιου ἄλλου μὲ ἐπιμονή· οὔτε αὐτὰ ἔχει, γιὰ νὰ ἀκούει πράγματα ποὺ δὲν ὠφελοῦν τὴν ψυχή· οὔτε διαφορὲς ἔχει μὲ κάποιον· οὔτε προσέχει σὲ κάτι ἄλλο, ἔξω ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς ἁμαρτίες του. Καὶ ἀκόμη, προσέχει νά 'ναι εἰρηνικὸς μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὁ ἐραστὴς αὐτῆς τῆς ἀρετῆς, γιατί αὐτὸ εἶναι σύμφωνο μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ (Ματθ. ε΄9 καὶ Μάρκ.θ΄ 50), καὶ ὄχι γι' ἄλλο σκοπὸ καὶ προσωπικὸ κατόρθωμα. Γιατί χωρὶς αὐτὴ τὴν ἀρετὴ εἶναι ἀδύνατο νὰ σωθοῦμε. Διότι, ἀκόμη κι ἂν νηστεύει κανένας ἕξι μέρες τῆς ἑβδομάδας, καὶ παραδώσει τὸν ἑαυτό του σὲ κόπους καὶ μεγάλες καὶ αὐστηρὲς ἀσκήσεις , χωρὶς τὴν ταπεινοφροσύνη ὅλοι οἱ κόποι του ἀποβαίνουν μάταιοι» (Π.Β.Πάσχου, «Ταπεινοφροσύνη καὶ ἀγάπη» Μικρὸ γεροντικὸ Η΄ σελ. 24).

Ὁ βαθμὸς τῆς ταπεινοφροσύνης ποὺ πρέπει νὰ φθάσει ὁ μοναχὸς καὶ ποὺ εἶναι παράλληλα μέτρο σύγκρισης καὶ γιὰ τοὺς λαϊκούς, φαίνεται στὸν παρακάτω διάλογο Γέροντα καὶ ὑποτακτικοῦ. Ἡ τέλεια συντριβὴ τοῦ ἐγωϊσμοῦ ἀνέδειξε τὸν ὑποτακτικὸ Ζαχαρία ἀνώτερο πνευματικὰ ἀπὸ τὸν Γέροντά του Μωϋσῆ :

«Ὁ ἀββὰς Μωϋσῆς εἶπε στὸν Ἀββᾶ Ζαχαρία:

-Πές μου, τί νὰ κάμω;

Ἐκεῖνος, μόλις ἄκουσε αὐτὸ τὸ λόγο, ἔκαμε ἐδαφιαία μετάνοια καί, πέφτοντας στὰ πόδια του, λέγει:

Ἐσὺ ρωτᾶς ἐμένα, πάτερ;

Καὶ τοῦ λέει ὁ Γέροντας:

-Πίστεψέ με Ζαχαρία: εἶδα τὸ ἅγιο Πνεῦμα νὰ κατεβαίνει ἐπάνω σου, καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάζομαι καὶ σὲ ρωτῶ.

Τότε ὁ ἀββὰς Ζαχαρίας ἔβγαλε τὸ κουκούλιο ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸ ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καί, ἀφοῦ τὸ τσαλαπάτησε εἶπε:

-Ἂν δὲν συντριβεῖ ὁ ἄνθρωπος μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο, δὲν μπορεῖ νὰ γίνει μοναχός! (σελ.22-23)

Οἱ λόγοι τοῦ Εὐαγγελίου πολλὲς φορὲς «ξενίζουν τὴν ἀκοή μας». Στὸ παρακάτω ὅμως περιστατικὸ ἡ ἐκ μέρους τοῦ μοναχοῦ ἀπόλυτη ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, ποὺ μαρτυρεῖ ταυτόχρονα καὶ τὴν πνευματικὴ ἐγρήγορσή του, ἀποδυναμώνει βασανιστικὰ τὴ δύναμη τῶν δαιμόνων.

«Ὁ ἀββὰς Δανιὴλ μᾶς διηγήθηκε, ὅτι στὴ Βαβυλῶνα ὑπῆρχε ἕνας μεγάλος ἀξιωματοῦχος καὶ εἶχε μία θυγατέρα ποὺ ἦταν δαιμονισμένη. Ὁ πατέρας της ἐγνώριζε κάποιον καλὸ μοναχό, ποὺ ἦταν φίλος του. Ἐκεῖνος, λοιπόν, ὁ μοναχὸς τοῦ λέει:

-Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ γιατρέψει τὴ θυγατέρα σου, ἐκτὸς ἀπὸ κάποιους ἀναχωρητὲς ποὺ ἐγὼ γνωρίζω. Βέβαια, ἂν πᾶς νὰ τοὺς παρακαλέσεις, δὲν θὰ δεχθοῦν νὰ τὸ κάνουν, ἀπὸ ταπεινοφροσύνη. Ἀλλὰ σοῦ προτείνω νὰ κάνουμε τὸ ἑξῆς: ὅταν ἔρθουν αὐτοὶ οἱ ἀναχωρηταὶ στὴν ἀγορὰ νὰ πουλήσουν τὰ ἐργόχειρά τους, ἐσεῖς θὰ κάνετε πὼς θέλετε νὰ ἀγοράσετε κάτι ἀπὸ αὐτά, καὶ ὅταν ἔρθουν στὸ σπίτι νὰ πάρουν τὸ ἀντίτιμο ἀπὸ τὰ σκεύη ποὺ θὰ πάρετε, θὰ τοὺς ποῦμε νὰ κάνουν καὶ μία προσευχὴ γιὰ τὴν ἄρρωστη θυγατέρα σου, καὶ πιστεύω πὼς θὰ θεραπευθεῖ.

Καί, βγαίνοντας στὴν ἀγορά, βρῆκαν ἕνα μαθητὴ τῶν Γερόντων, ποὺ καθόταν καὶ περίμενε νὰ πουλήσει τὰ σκεύη του. Αὐτὸν τὸν μοναχὸ τὸν πῆραν, μὲ τὰ πανέρια του μαζί, στὸ σπίτι, γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὸ ἀντίτιμο. Μόλις ὁ μοναχὸς μπῆκε στὸ σπίτι, ἤρθε ἡ δαιμονισμένη καὶ τοῦ ἄστραψε ἕνα χαστούκι· ἐκεῖνος χωρὶς νὰ πεῖ λέξη, γύρισε καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τὸ πρόσωπό του, κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου (Ματθ. ε΄ 39). Καὶ ὁ δαίμονας στενεύτηκε ἀπὸ τὸ βάσανο αὐτὸ καὶ ἔκραξε, λέγοντας:

Ἀχ! μὲ πόση βία ἡ ἐντολὴ τοῦ Ἰησοῦ μὲ βγάζει ἀπὸ δῶ ποὺ ἤμουνα!

Καὶ ἀμέσως ὁ δαίμονας ἔφυγε καὶ ἡ γυναίκα θεραπεύτηκε.

Ὅταν οἱ Γέροντες ἔμαθαν τὸ γεγονός, ἐδόξασαν τὸ Θεὸ γιὰ τὸ θαῦμα καὶ εἶπαν:-Εἶναι συνήθεια, ὁ διάβολος νὰ πέφτει ἀπὸ τὴν ταπείνωση (καὶ τὴν ἐντολὴ) τοῦ Χριστοῦ!» (σελ. 20-21).

* * *

Ἡ παρακάτω διή

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Δρ Κων/νος Σπαλιώρας, Πρόεδρος ΠΕΘ: «Εἴμαστε Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι καὶ δὰ πεδάνουμε Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι»

Σὲ μία μεγαλειώδη ἐκδήλωση στὶς 14 Φεβρουαρίου 2016, στὴ Θεσσαλονίκη, στὸ Βελλίδειο Συνεδριακὸ Κέντρο, μὲ τίτλο "Μένουμε Ἕλληνες καὶ Ὀρθόδοξοι", μίλησε ὁ πρόεδρος τῆς ΠΕΘ κ. Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας.

Μέγα πλῆθος Θεσσαλονικέων συμμετεῖχε σὲ αὐτὴν τὴν ἐκδήλωση. Ὑπολογίζονται σὲ πάνω ἀπὸ 5.000 οἱ συγκεντρωμένοι Μακεδόνες ποὺ πλημμύρισαν ὅλους τούς χώρους τοῦ Βελλιδείου Συνεδριακοῦ Κέντρου, γιὰ νὰ βροντοφωνάξουν μὲ ἐνθουσιασμό, "Μένουμε Ἕλληνες καὶ Ὀρθόδοξοι". Ἡ ἐκδήλωση "Μένουμε Ἕλληνες καὶ Ὀρθόδοξοι", ἡ ὁποία περιελάμβανε ὁμιλίες γιὰ τὸ προσφυγικὸ - μεταναστευτικὸ ζήτημα, τὴν ἵδρυση τμήματος Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ ΑΠΘ καὶ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, διοργανώθηκε ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, τὴν Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων καὶ εἰκοσιτρία χριστιανικὰ Ὀρθόδοξα σωματεῖα τῆς συμπρωτεύουσας.

Στὴν ἐκδήλωση παραβρέθηκαν ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος, ὁ ὁποῖος προλόγισε τὴν ἐκδήλωση, οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Ἓλυφάδος κ. Παῦλος καὶ Κυθήρων κ. Σεραφείμ, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θερμῶν κ. Δημήτριος, ἀγιορεῖτες μοναχοὶ καὶ μέλη τῶν μοναστικῶν ἀδελφοτήτων Ἁγίου Στεφάνου Μετεώρων καὶ Ὁσίου Ἀρσενίου Χαλκιδικῆς.

Ἰδιαίτερη ἐντύπωση προκάλεσε ἡ παρουσία στὸ ἀκροατήριο τοῦ γνωστοῦ τραγουδιστῆ καὶ ἰδιαίτερα ἀγαπητοῦ στὴ Βόρεια Ἑλλάδα κ. Βασίλη Καρρᾶ.

Οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Αἰτωλίας κ. Κοσμᾶς καὶ Γόρτυνος κ. Ἱερεμίας ἔστειλαν μηνύματα, ὅπως καὶ ὁ πρώην ὑπουργὸς Μακεδονίας Θράκης κ. Ὀρφανός.

Πρῶτος ὁμιλητὴς τῆς ἐκδήλωσης ἦταν ὁ στρατηγὸς ἐ.ἀ. καὶ ἐπίτιμος ἀρχηγὸς τοῦ ΓΕΣ κ.Φράγκος Φραγκούλης μὲ θέμα : "Προϊοῦσα ἰσλαμοποίηση Ἑλλάδος καὶ Εὐρώπης: προσφυγικό, μεταναστευτικό, δημογραφικό".

Ὁ Προηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀθανάσιος, ἦταν ὁ δεύτερος ὁμιλητὴς μὲ θέμα : "Τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ ΑΠΘ".

Τρίτος ὁμιλητὴς ἦταν ὁ πρόεδρος τῆς ΠΕΘ κ. Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας, μὲ θέμα : "Μετάλλαξη τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν".

Ὁ Πρόεδρος τῆς ΠΕΘ κ. Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας, διατηρώντας ὑψηλοὺς τόνους, δήλωσε ὅτι "ξεκινᾶ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη σήμερα μία μορφὴ ἀντίστασης ἐναντίον τῆς ἀλλοίωσης τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς συνειδήσεως" ποὺ μεθοδεύεται στὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο μὲ τὸ νέο πολυθρησκειακὸ Πρόγραμμα.

Καταπέλτης ἡ ὁμιλία τοῦ Δρ Σπαλιώρα Κωνσταντίνου καὶ Προέδρου τῆς Πανελλήνιας Ἕνωσης Θεολόγων, γιὰ τὸ πολυπαθὲς Μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ τὶς ἀντορθόδοξες ἐπιθέσεις ποὺ δέχεται ἀπὸ μία ὁμάδα ποὺ σχετίζεται μὲ ἀντιχριστιανικοὺς παράγοντες ἐγχώριας καὶ Παγκόσμιας Νέας Τάξης ἐξουσιαστῶν, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς λεγόμενους "μεταπατερικοὺς" κληρικοὺς καὶ θεολόγους!

"Ὁ Ἰούδας πρόδωσε μία φορὰ τὸν Χριστό. Κάποιοι ἄλλοι...Τὸν προδίδουν κάθε μέρα!...", εἶπε χαρακτηριστικά.

Ὁ κ. Σπαλιώρας, ἐξέφρασε τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεδειγμένη πλέον θέση τῆς ΠΕΘ ὅτι ἐπιχειρεῖται "πνευματικὴ δηλητηρίαση τῆς νεολαίας ἀπὸ τὴν μεταλλαγμένη τροφὴ τοῦ νέου μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν" καὶ ὑποστήριξε ὅτι ἔτσι "ἡ νεολαία θὰ ὁδηγηθεῖ στὸν πνευματικὸ ὄλεθρο". Ὁ κ. Σπαλιώρας ὑποστήριξε ἀκόμη ὅτι "ἡ ΠΕΘ ἀγωνίζεται νὰ μὴ περάσει αὐτὴ ἡ λαίλαπα στὰ σχολεῖα".

Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Σπαλιώρα περιεῖχε καὶ μομφὴ ἐναντίον τοῦ κοσμήτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Μιλτιάδη Κωνσταντίνου σχετικὰ μὲ τὸ πρόσφατο ζήτημα ποὺ δημιουργήθηκε μὲ τὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸ ἰσόγειο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Προσκυνηταρίου, τὸ ὁποῖο μεταφέρθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιο ποὺ ὑπάρχει στὸν τέταρτο ὄροφο τῆς σχολῆς. Χωρὶς νὰ τὸν κατονομάσει, ὁ κ. Σπαλιώρας προέτρεψε τὸ κοινὸ "νὰ ἀντισταθοῦμε ἐναντίον αὐτῶν ποὺ ἀποκαθήλωσαν τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴ Θεολογικὴ Σχολή".

Ἔκλεισε, τέλος, τὴν ὁμιλία του, μὲ ὑψηλὴ ἔνταση, λέγοντας ὅτι "ἂν μιλήσεις γιὰ τὴν πατρίδα, εἶσαι φασίστας, ἂν μιλήσεις γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία εἶσαι φονταμενταλιστής. Ἐμεῖς δηλώνουμε ἐδῶ ὅλοι μαζὶ ὅτι δὲν εἴμαστε οὔτε φασίστες, οὔτε φονταμενταλιστές, εἴμαστε Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι καὶ θὰ πεθάνουμε Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι".

Ὀφειλομένη διευκρίνισις διά τὴν συγκέντρωσιν διά τὴν «Κάρτα τοῦ Πολίτη»;

Μετά ἀπό δημοσίευμα σέ ἰστολόγιο αἰσθανόμαστε τήν ἀνάγκη νά δώσουμε κάποιες ἐξηγήσεις.

Ἡ Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν θεωρεῖ σοβαρό ὀλίσθημα τήν ἀμφισβήτηση τῆς ἁγιότητος τῶν μεγάλων ἁγίων τῆς ἐποχῆς μας π. Πορφυρίου καί π. Παϊσίου, ἐκ μέρους κάποιας παρατάξεως τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ἡ σύγχυση αὐτή καί ἡ ἀμφισβήτηση σχετίζεται μέ τήν διαφορετική ἐκκλησιολογική τοποθέτηση τῶν ἀμφισβητιῶν. Δέν μποροῦν νά δεχθοῦν ὅτι μόνο ἡ κανονική Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πού ἀκολουθεῖ τό νέο ἡμερολόγιο καί βρίσκεται σέ κοινωνία μέ τίς ὑπόλοιπες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἔχει τήν ἄκτιστη Θεία Χάρη. Ἑπομένως οἱ Ὀρθόδοξοι χριστιανοί πού ἀνήκουν σ' αὐτήν, βαπτίζονται, μυρώνονται, ἀναγεννῶνται, κοινωνοῦν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καί μποροῦν τελικά νά χριστοποιηθοῦν καί νά ἁγιοκαταταχθοῦν, ἀφοῦ νομίμως σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία ἀγωνίστηκαν, καθαρίστηκαν, φωτίστηκαν, ἁγιάστηκαν.

Παραπλήσιο σκάνδαλο εἶχε δημιουργήσει σέ προηγούμενη γενιά ἡ ἡγουμένη ἐκείνη, πού γιά ἐνενήντα περίπου λόγους ἀμφισβητοῦσε τήν ἁγιότητα τοῦ ἁγίου Νεκταρίου. Στήν πραγματικότητα δέν μποροῦσε νά χωρέσει τό ἐπηρμένο μυαλό της, ὅτι ὁ ἅγιος Νεκτάριος ἁγίασε ἐντός τῶν ἁγίων ὁρίων τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἐπώνυμος ἁγιορείτης πνευματικός της πατέρας τῆς ἐπεσήμανε τήν πλάνη της. Ἐκείνη τοῦ ἔκλεισε τίς πύλες τῆς Μονῆς της, ἐπιλέγοντας νά κρατάει στήν πλάνη καί τό πολυάριθμο ποίμνιο τῶν μοναζουσῶν της.

Ἡ Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν ἐκτιμᾶ τούς ἀγῶνες τῆς παρατάξεως αὐτῆς τῶν παλαιοημερολογιτῶν κατά τοῦ οἰκουμενισμοῦ, δέν μπορεῖ ὅμως νά συμπλεύσει μαζί της, ἀφοῦ ἀπροκάλυπτα - γυμνῇ τῇ κεφαλῇ - ἐναντιώνεται στούς Ἁγίους.

Παρά ταῦτα, ἡ Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν δέν εἶχε σκοπό νά σταματήσει τήν προσπάθεια τῶν πιστῶν, γιά νά πραγματοποιηθεῖ ἡ συγκέντρωση διαμαρτυρίας μπροστά στά Προπύλαια γιά τήν Κάρτα τοῦ Πολίτη (ΚτΠ). Εἴμαστε ἀπό τούς πρώτους πού ἔχουμε ἀντισταθεῖ στήν ἔκδοση ἠλεκτρονικῆς ταυτότητας ἤ ΚτΠ. Ἔχουμε δηλώσει ἀναλυτικά καί τούς λόγους ἄρνησης τῆς παραλαβῆς της. Ἔχουμε δηλώσει πρός τήν Κυβέρνηση ὅτι ἄν ἐπιμείνει στήν ἔκδοση τῆς Κ.τ.Π., αὐτό θά σημάνει τήν ταύτισή της μέ τήν παγκόσμια ἀντίχριστη καί ἀπάνθρωπη δικτατορία. Εἶναι τόσο τό μένος τῆς Νέας Ἐποχῆς κατά τῆς πατρίδας μας τῆς Ἑλλάδος, ὑλοποιούμενο μέσῳ τῶν «οἰκείων» καί ξένων κυβερνώντων πού δέν ἔχουμε τήν πολυτέλεια νά μή συμμετέχουμε στόν ἀγώνα κατά τῆς Κάρτας. Ἐκπρόσωπός μας ἄριστα κατηρτισμένος μίλησε στή συγκέντρωση στά Προπύλαια στίς 7 Φεβρουαρίου 2016. Ἐκτός τῶν πολλῶν τεχνολογικῶν στοιχείων πού διέθετε ἡ φαρέτρα του, κατέθεσε ἐπίσης καί τίς θεολογικές τοποθετήσεις μας πού σχετίζονται μέ τήν ΚτΠ.

Διά τήν Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν,
ἐλάχιστος ἐν πρεσβυτέροις
ἀρχιμ. Σαράντης Σαράντος
ἐφ. Ἱ.Ν. Κοιμ. Θεοτόκου Ἀμαρουσίου

Ἡ φιλαργυρία

• Λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος: «ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστιν ἡ φιλαργυρία, ἧς τινες ὀρεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς». (Α΄ Τιμ. στ΄10). Δηλαδὴ ρίζα ὅλων τῶν κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία. Μερικοὶ κυρευθέντες ἀπὸ τὴν ὄρεξη καὶ τὴν σφοδρὰ ἐπιθυμία, ποὺ γεννᾶ αὐτὴ ἀπὸ τὸ χρῆμα, ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τὴν πίστη καὶ ἔμπηξαν στὸν ἑαυτόν τους σὰν ἄλλα καρφιὰ πολλοὺς πόνους καὶ ἀγωνίες. Ἡ φιλαργυρία εἶναι φοβερὸ πάθος ποὺ πρέπει νὰ τὸ νικήσουμε. Κάποτε ρώτησε ὁ Ἀββᾶς Ἰωσὴφ τὸν Ὅσιο Σισώη.

- Πόσο καιρὸ χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος νὰ κόψη τὰ πάθη;
- Τὰ χρονικὰ διαστήματα θέλεις νὰ μάθης; Ἀπάντησε ὁ Ὅσιος.
- Ναί, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀββᾶς.
- Τὴν ὥρα ποὺ ἔρχεται τὸ πάθος, ἀμέσως κόψε το, ἀπάντησε ὁ Ὅσιος.

Διότι ἐὰν δὲν τὸ κόψης, λέγει ὁ Σολομών, «δι᾽ ὧν τις ἁμαρτάνει, διὰ τούτων κολάζεται» (Σοφία Σολ. 11-17). Μὴ φθάσουμε στὸ σημεῖο νὰ ποῦμε, «Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ στεῖλε τὸν Λάζαρον, γιὰ νὰ βάλη τὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου του στὸ νερὸ καὶ νὰ δροσίση τὴν γλώσσα μου ποὺ καίγομαι» (Λουκ. ιστ΄ 24).

• Διαβάζουμε ἕνα φοβερὸ παράδειγμα φιλαργυρίας καὶ ἴασή της στὸν βίο τοῦ Ὁσίου Παρδενίου Λαμψάκου (7/2).

Κάποτε περνώντας ὁ Ὅσιος ἀπὸ κάποια πόλι, βρῆκε τὸν Μητροπολίτη της πολὺ ἄρρωστο.

Ὁ Ὅσιος κατάλαβε τὴν αἰτία τῆς ἀσθενείας του, ἡ ὁποία προερχόταν ἀπὸ τὴν φιλαργυρία καὶ μάλιστα ἀδικοῦσε τοὺς πτωχούς, καὶ τοῦ λέγει. «Γνώριζε ὅτι ἡ θλίψη αὐτὴ προῆλθε σὲ σένα ἀπὸ ψυχικὴ ἀσθένεια καὶ μάλιστα ἐπειδὴ ἀδίκησες πτωχούς. Ἐὰν ἀποδώσης τὸ ἄδικο, θὰ γίνης καλὰ καὶ στὴν ψυχή σου καὶ στὸ σῶμα. Ἐὰν ὅμως περιφρονήσης τὰ λόγια μου, οὔτε τὸ σῶμα θὰ γιατρευτῆ, οὔτε καὶ ἡ ψυχή σου».

Πράγματι ὁ Ἀρχιερεὺς μετανόησε γιὰ τὴν ἀδικία ποὺ εἶχε κάνει, ἐξομολογήθηκε καὶ κάλεσε τὸν οἰκονόμο του νὰ φέρη τὸ ταμεῖο του. Τότε ὁ Μητροπολίτης τὸ ἔδωσε στὸν Ἅγιο νὰ τὸ κάνη ὅπως θέλει.

Ὁ Ἅγιος ὅμως τοῦ εἶπε τὸ ἑξῆς: «Ἐσὺ πρέπει νὰ τὸ μοιράσης μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια σου».

Ἔτσι ἔκανε ὁ Μητροπολίτης, μοίρασε ὅσα εἶχε ἄδικα συγκεντρώσει καὶ θεραπεύτηκε τελείως σωματικὰ καὶ ψυχικά.

• Μᾶς συμβουλεύει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὰ δεινὰ τῆς φιλαργυρίας.

Πολλοὶ (ἀπ᾽τοὺς φιλάργυρους) πολλὲς φορὲς ποὺ θέλησαν νὰ δανείσουν χρήματα μὲ μεγάλους τόκους, ἐπειδὴ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀναμενόμενου κέρδους δὲν ἐξέτασαν αὐτοὺς στοὺς ὁποίους τὰ δάνεισαν, μαζὶ μὲ τὸν τόκο ἔχασαν κι ὁλόκληρο τὸ κεφάλαιο.

Ἄλλοι πάλι ποὺ περιέπεσαν σὲ κινδύνους καὶ δὲν θέλησαν λίγα νὰ ξοδέψουν, ἔχασαν μαζὶ μὲ τὴν περιουσία τους καὶ τὴ ζωή τους.

Ἔχοντας πάλι προσωρινὰ ἀξιώματα ἐπικερδῆ ἢ κάτι ἄλλο παρόμοιο, ἀπ᾽ τὸ ὁποῖο μποροῦσαν νὰ ὠφεληθοῦν, ἐπειδὴ ψιλολόγησαν αὐτὰ ἔχασαν τὰ πάντα.

Ἐπειδὴ βεβαίως δὲν γνωρίζουν νὰ σπείρουν, ἀλλ᾽ ἔχουν φροντίσει πάντοτε νὰ θερίζουν, χάνουν συνεχῶς καὶ τὴ συγκομιδή. Γιατί κανεὶς δὲν μπορεῖ συνεχῶς νὰ θερίζει, ὅπως ἀκριβῶς οὔτε μπορεῖ πάντοτε νὰ κερδίζει. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν θέλουν νὰ ξοδεύουν, δὲν γνωρίζουν οὔτε καὶ νὰ κερδίζουν.

Ἀλλὰ κι ἂν ἀκόμα χρειάζεται νὰ λάβουν γυναίκα, πάλι αὐτὸ τὸ ἴδιο παθαίνουν. Ἤ, δηλαδή, ἐξαπατήθηκαν παίρνοντας φτωχὴ γυναίκα ἀντὶ πλουσίας ἢ παίρνοντας πλούσια μὲν ἀλλὰ γεμάτη ἀπὸ πλῆθος ἐλαττωμάτων, ὑπέστησαν πάλι πολὺ μεγάλη ζημία. Καθ᾽ ὅσον δὲν εἶναι ἡ περιουσία ἐκείνη, ποὺ ἐπιφέρει τὸν πλοῦτο ἀλλ᾽ ἡ ἀρετή.

[Ἀπ᾽ τὴν ΚΗ΄Ὁμιλία του «ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ»]

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ
6 ΜΑΡΤΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. η΄ 8- θ΄ 2
Εὐαγγέλιον: Ματθ. κε΄ 31- 46
Ἦχος: βαρύς .– Ἑωθινόν: Ζ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΡΙΣΙΣ

Ἡ Κυριακή τῆς Ἀπόκρεω, κατά τήν ὁποία ἔχουμε τήν «μνεία τῆς δευτέρας καί ἀδεκάστου παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Εἶναι πολὺ ὠφέλιμη καὶ διδακτικὴ ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ Περικοπὴ γιὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία καὶ τὴν μέλλουσα τελικὴ κρίσι τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ. Θὰ ἰδοῦμε στὴν συνέχεια τὴν ἑρμηνεία ποὺ δίνει στὸ ἱερὸ αὐτὸ Ἀνάγνωσμα ὁ ἐκκλησιαστικὸς διδάσκαλος καὶ συγγραφεὺς τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας Νικηφόρος Θεοτόκης, ποὺ κατάγονταν ἀπὸ τὴν Κέρκυρα. Θὰ παραθέσουμε τὰ ἑρμηνευτικὰ σχόλια σὲ ἁπλῆ γλῶσσα.

«Δὲν μᾶς ἐφανέρωσε ὁ Φιλάνθρωπος Κύριος οὔτε σὲ ποιὸ μέρος τῆς γῆς πρόκειται νὰ ἔλθη κατὰ τὴν δευτέρα του παρουσία, λέγει ὁ Νικηφόρος Θεοτόκης, οὔτε ποῦ πρόκειται νὰ στήση τὸν Θρόνο τῆς δοξης, στὸν ὁποῖο πρόκειται νὰ καθίση νὰ κρίνη τὸν κόσμο.

»Ἐφανέρωσε ὁ Θεάνθρωπος τὴν δόξα, μὲ τὴν ὁποία θὰ ἔλθη στὸν κόσμο, γιὰ νὰ μὴ νομίσωμε ὅτι καὶ ἡ Δευτέρα Του Παρουσία θὰ εἶναι ταπεινὴ καὶ ἀγνώριστη, ὅπως καὶ ἡ πρώτη. Στὴν πρώτη (παρουσία) φάνηκε Βρέφος ἐσπαργανωμένο νὰ εἶναι μέσα στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων. Κατὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία θὰ ἐμφανισθῆ Θεὸς ὑπερένδοξος, καθήμενος ἐπάνω σὲ θρόνο κρίσεως.

Ὅλα τὰ ἔθνη, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὅλων τῶν αἰώνων, ποὺ ἔχουν γεννηθῆ ἀπὸ τὸν Ἀδάμ μέχρι τὴν ὥρα ἐκείνη, ἀφοῦ συναχθοῦν ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, θὰ παρασταθοῦν μπροστὰ στὸ φοβερὸ Βῆμα τοῦ Δικαίου Κριτοῦ, περιμένοντας τὴν Δικαία Του Ἀπόφασι... Τότε ὁ Δίκαιος Κριτὴς θὰ διαχωρίση τοὺς Δικαίους ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλούς, καθὼς «ὁ βοσκός» διαχωρίζει τὰ «πρόβατα» γιὰ τὸ πρᾶον καὶ ἤμερο στὰ δεξιά Του, τοὺς δὲ ἁμαρτωλούς, ποὺ τοὺς ὠνόμασε ἐρίφια γιὰ τὸ ἄγριο καὶ ἄτακτο, στὰ ἀριστερὰ μέρη του. Ἔπειτα βγάζει καὶ τὴν ἀπόφασι, αἰτιολογώντας τὴν ἀπόφασί του.

Καὶ ἡ ὀνομασία τῶν Δικαίων εἶναι χαροποιὸς καὶ ἔνδοξη. «Εὐλογημένοι» λέγονται ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ Πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ λόγος «κληρονομήσατε» εἶναι θαυμάσιος καὶ πανέντιμος, γιατὶ σημαίνει τὴν συγγένεια καὶ τὴν οἰκειότητα τοῦ Θεοῦ μὲ τοὺς Δικαίους. Δὲν εἶπε ὁ Οὐράνιος Πατέρας «λάβετε»· διότι καὶ οἱ ξένοι παίρνουν σὰν δωρεὰ τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ. Εἶπε «κληρονομήσατε», διότι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ οἰκεῖοι κληρονομοῦν τὰ ἀγαθὰ τῶν συγγενῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ λόγος «κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου» δείχνει τὴν πολλὴ ἀγαθότητα καὶ μεγαλοπρέπεια, γιατὶ φανερώνει ὄχι μόνο τὴν ἀμέτρητη φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν τιμὴ καὶ μεγαλειότητα τοῦ ἀνθρώπου. Διότι αὐτὴ ἡ ἑτοιμασία τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου γιὰ τὸν ἄνθρωπο τὶ ἄλλο σημαίνει, παρὰ μόνο τὴν βασιλικὴ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ὑπεροχή του μπροστὰ σὲ ὅλα τὰ ἄλλα ἐπίγεια κτίσματα; Ἐλᾶτε, λέγει στοὺς Δικαίους ὁ Κριτής, ποὺ κάθετε ἐπάνω σὲ θρόνο δόξης, κληρονομῆστε στὴν Βασιλεία, ποὺ ἑτοιμάσθηκε γιὰ σᾶς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου.

» Αὐτὴ δὲ ἡν ἀπόφασι γιὰ τοὺς Δικαίους, ἀφοῦ ἐκφώνησε ὁ Δίκαιος Κριτής, πρόσθεσε καὶ τὸ γιατὶ τὴν ἔβγαλε. Διότι, λέγει, καὶ μὲ ἐθρέψατε, ὅταν πεινοῦσα, καὶ μὲ ποτίσατε ὅταν διψοῦσα, καὶ μὲ φιλοξενήσατε ὅταν ἤμουν ξένος, καὶ μὲ ντύσατε ὅταν ἤμουν γυμνός, μὲ ἐπισκεφθήκατε, ὅταν ἤμουν ἄρρωστος καὶ ἤλθατε στὴ φυλακὴ νὰ μὲ δῆτε, ὅταν ἤμουν φυλακισμένος.

» Ἡ ἀρετὴ τῆς ταπεινοφροσύνης διαμένει καὶ μετὰ θάνατον ἀνεξάλειπτη. Ἔτσι, οἱ Δίκαιοι, ὅπως ἔκρυβαν τὶς ἀρετές τους ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἔτσι καὶ μπροστὰ στὸν Θεὸ ταπεινούμενοι δὲν στέργουν νὰ εἰποῦν ὅτι ἦταν ἐλεήμονες ... Κατ᾽οἰκονομίαν δὲ ὁ Θεάνθρωπος ἔβαλε στὸ στόμα τῶν Δικαίων αὐτὰ τὰ λόγια τῆς ταπεινοφροσύνης, γιὰ νὰ μάθωμε ἀπὸ τὴν ἀπόφασί του ὅτι ὁ κάθε φτωχὸς παριστάνει τὸ θεῖο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἂν κάτι κάνουμε στὸν πτωχό, αὐτὸ τὸ κάνουμε στὸν ἴδιο τὸν Χριστό.

»Ὅσον ἀφορᾶ δὲ στὴ θέσι τῶν ἀμετανόητων ἁμαρτωλῶν, ἡ ἀπόφασις τοῦ Δικαιοκρίτου Κυρίου μας ἐναντίον τους μᾶς γνωστοποιεῖ τρεῖς τιμωρίες. α) Χωρισμὸ ἀπὸ τὸν Θεό· «πορεύεσθε ἀπ᾽ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι» β) «πῦρ τὸ αἰώνιον» καὶ γ) συγκατοίκησι μὲ τοὺς πονηροὺς δαίμονες: «τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ»...

»Ὅταν οἱ ἄνθρωποι, ἄσπλαγχνοι σὰν τοὺς δαίμονες, μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐλεοῦν τοὺς πτωχούς, τότε καὶ αὐτοὶ καταδικάζονται μαζὶ μὲ τοὺς ἄσπλαγχνους δαίμονες στὸ αἰώνιο πῦρ.

» Τὸ «ἀπελεύσονται οὗτοι (οἱ ἁμαρτωλοί) εἰς κόλασιν αἰώνιον» κλείνει τὸ στόμα ἐκείνων, ποὺ παράλογα λέγουν ὅτι ἡ κόλασις ἔχει τέλος· γιατὶ τὸ «αἰώνιον» τίποτε ἄλλο δὲν σημαίνει, παρὰ μόνο τὸ παντοτινὸ καὶ ἀτέλειωτο. Ἂν ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν πρόσκαιρο κόπο τῆς ἀρετῆς εἰσάγη στὴν αἰώνια Βασιλεία τοὺς Δικαίους, ἡ δικαιοσύνη του γιὰ τὴν πρόσκαιρη ἡδονὴ τῆς ἁμαρτίας κολάζει αἰώνια τοὺς ἁμαρτωλούς. Αἰώνιο τὸ Βραβεῖο τῆς ἀρετῆς γιὰ τὴν εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ, αἰώνια καὶ ἡ τιμωρία τῆς ἁμαρτίας γιὰ τὴν δικαιοσύνη του. Ἄπειρος ἡ εὐσπλαγχνία, ἄπειρος καὶ ἡ δικαιοσύνη.

»Γιατὶ ἄραγε στὴν περιγραφὴ τῆς φοβερᾶς ἡμέρας τῆς Κρίσεως, διερωτᾶται ὁ ἐκκλησιαστικὸς διδάσκαλος Νικηφόρος Θεοτόκης, κανένα λόγο δὲν εἶπε ὁ Κριτὴς οὔτε γιὰ τὴ δικαιοσύνη, οὔτε γιὰ τὴν σωφροσύνη οὔτε γιὰ τὴν ταπείνωσι, οὔτε γιὰ κάποια ἄλλη ἀρετή ἀλλὰ ἀφοῦ παρέστησε ὅτι ὅλη ἡ κρίσις του γίνεται γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη, τοὺς μὲν ἐλεήμονας εὐλόγησε καὶ ἐδόξασε, τοὺς δὲ σκληροὺς καὶ ἀνελεήμονας καταρράσθηκε καὶ ἐτιμώρησε; Λοιπόν, λὲς πὼς μόνη ἡ ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης σώζει τὸν ἄνθρωπο, ἀκόμη καὶ ἂν εἶναι γυμνὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες ἀρετές, οὔτε οἱ ἀνήθικοι, οὔτε οἱ ὑπερήφανοι, ἀλλὰ μόνο οἱ ἀνάλγητοι καὶ μὴ ἐλεήμονες κολάζονται; Ὅποιος διαβάσει τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ἐκεῖνος, αὐτὰ συμπεραίνει. Ναὶ ἀλήθεια· ἀλλὰ συλλογίζεται, ἄραγε σωστά;...

»Αὐτὰ μὲν λέγει ὅτι εἶναι ἀληθινά, ἀλλὰ γιατὶ ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, ὅταν τόσο φανερὰ ἐδίδαξε καὶ περὶ παγκοσμίου κρίσεως, ἐσιώπησε νὰ ὁμιλῆ γιὰ κάθε ἄλλη ἀρετὴ καὶ μίλησε μόνο γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη;.... Μίλησε μόνο γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη, ἐπειδὴ οἱ ἐλεήμονες ἔχουν στὴν καρδιά τους τὴν πηγὴ τῆς σωτηρίας. Ἀκοῦστε τὴν ἀπόδειξι αὐτῆς τῆς ἀλήθειας. Ὅποιος μὲ κάθε τρόπο περιποιεῖται καὶ ἐργάζεται αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἀνάγκη, ἐκεῖνος ἔχει ἀναμφίβολα στὴν καρδιά του τὴν ἀρετὴ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Ὅποιος δὲ ἐλεεῖ τὸν πτωχό, πιστεύων ὅτι εὐεργετῶν τὸν πτωχόν, εὐεργετεῖ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, εἶναι φανερὸ ὅτι αὐτὸς ἀγαπᾶ καὶ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ σημαίνει ὅτι ἔχει στὴν καρδιά του καὶ τὴν πρὸν τὸν Θεὸν ἀγάπην. Ἐμεῖς δέ, καθὼς διδαχθήκαμε ἀπὸ τὸν Κύριο, πιστεύουμε καὶ ὁμολογοῦμε ὅτι ἀπ᾽αὐτὲς τὶς δυὸ ἐντολές, δηλ. τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, ἐξαρτῶνται ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ Προφῆτες.

» Ὁ ἐλεήμων ἄνθρωπος, λοιπόν, ἔχει στὴν καρδιὰ του δύο πηγὲς τῆς σωτηρίας, ποὺ πηγάζουν σ' αὐτὸν τὰ γλυκύτατα νάματα ὅλων τῶν ἀρετῶν. Ἑπομένως ὁ ἀνελεήμων, ποὺ δὲν ἔχει αὐτὲς τὶς δύο πηγὲς τῶν καλῶν ἔργων, στερεῖται κάθε ἀρετῆς. Αὐτὸς εἶναι τὸ δένδρο ποὺ δὲν κάνει καλο

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

3ον

Στὴν καθημερινότητά μας προστέθηκαν ἀρκετὲς νέες ἔννοιες, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν ἐποχή, ποὺ ξεκίνησε ἡ περίοδος τῆς οἰκονομικῆς κρίσης καὶ ὕφεσης. Μία ἀπὸ αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ περιβόητη "ἀξιολόγηση", ποὺ ἔχει συνυφανθεῖ μὲ τὸ μέλλον τοῦ τόπου καὶ μὲ τὸ ἐὰν ἡ Χώρα θὰ βγεῖ ἢ ὄχι ἀπὸ τὸ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο. Ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων πιστεύει πὼς ἡ διαδικασία τῆς "ἀξιολόγησης" εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ χρέους τῆς Ἑλλάδος. Αὐτή, ἄλλωστε, εἶναι ἡ προπαγάνδα τῶν Φραγκοκρατούμενων μισθοφορικῶν Μέσων Ἐνημερώσεως.

Ὡστόσο, ἡ πραγματικότητα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ καὶ θὰ τὴν δοῦμε ἀναλυτικὰ στὴν μελέτη τοῦ σημερινοῦ ἀποσπάσματος τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, ποὺ ἀναφέρεται στὴν «Οἰκονομικὴ καὶ Νομισματικὴ Πολιτική».

Πρὶν νὰ δοῦμε τὸ συγκεκριμένο τμῆμα, ἔχει μεγάλη σημασία νὰ θυμηθοῦμε τὸ κείμενο τῆς προηγούμενης συνθήκης, τῆς Ἑνιαίας Εὐρωπαϊκῆς Πράξης τοῦ 1987 σχετικὰ μὲ τὴν δημιουργία τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ποὺ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht.

Ἡ Ἑνιαία Εὐρωπαϊκὴ Πράξη τοῦ 1987 προέβλεπε στὸ Κεφάλαιο 1, ἄρθρο 102Α, στὶς παραγράφους 1 καὶ 2:

«1. Προκειμένου νὰ ἐξασφαλιστεῖ ἡ ἀπαραίτητη γιὰ τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξη τῆς Κοινότητας σύγκλιση τῶν οἰκονομικῶν καὶ νομισματικῶν πολιτικῶν, τὰ Κράτη μέλη συνεργάζονται σύμφωνα μὲ τοὺς στόχους τοῦ ἄρθρου 104. **Λαμβάνουν ὑπόψη** ἐν προκειμένῳ τὴν πεῖρα ποὺ ἀποκτήθηκε χάρη στὴ συνεργασία στὰ πλαίσια τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Νομισματικοῦ Συστήματος καὶ χάρη στὴν ἀνάπτυξη τῆς ECU καὶ τηροῦν τὶς ὑπάρχουσες ἁρμοδιότητες.

2. Ἐφόσον ἡ περαιτέρω ἐξέλιξη στὸν τομέα τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς πολιτικῆς ἀπαιτήσει θεσμικὲς τροποποιήσεις, θὰ ἐφαρμοστοῦν οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 236. **Γιὰ τὶς θεσμικὲς τροποποιήσεις στὸ νομισματικὸ τομέα, ζητεῖται ἐπίσης ἡ γνώμη τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Διοικητῶν τῶν Κεντρικῶν Τραπεζῶν**».

Εἶναι ἐμφανὲς πὼς ἡ Πράξη τοῦ 1987 ὅριζε μία διαδικασία σαφῶς πιὸ ἐλεύθερη γιὰ τὰ κράτη–μελη, ποὺ εἶχαν συμμετοχὴ σὲ ὁτιδήποτε ἐπρόκειτο νὰ συναποφασισθεῖ. Ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht ἀνέτρεψε αὐτὸ τὸ καθεστὼς περιορίζοντας σαφῶς τὸν ρόλο τῶν χωρῶν, ποὺ ἀπαρτίζουν τὴν Ἕνωση. Τὸ κείμενο, ποὺ ἰσχύει σήμερα προβλέπει στὸ Κεφάλαιο 1, ἄρθρο 102Α:

«**Τὰ κράτη μέλη ἀσκοῦν τὴν οἰκονομικὴ τους πολιτικὴ μὲ σκοπὸ νὰ συμβάλλουν στὴν ὑλοποίηση τῶν στόχων τῆς Κοινότητας**, ὅπως αὐτοὶ ὁρίζονται στὸ ἄρθρο 2 [σημείωση ἀρθρογράφου: α) ἡ προάσπιση τοῦ ἑνιαίου νομίσματος, β) ἡ κοινὴ ἐξωτερικὴ πολιτική, γ) ἡ κοινὴ ἰθαγένεια καὶ ἡ νόθευση τῶν ἰδιαίτερων χαρακτηριστικῶν τῶν κρατῶν– μελῶν, δ) ὁ ἔλεγχος τῆς διοίκησης τῶν κρατῶν–μελῶν ἀπὸ ἕνα κεντρικὸ Εὐρωπαϊκὸ ὄργανο, καί, ε) ἡ μελλοντικὴ διασφάλιση τῆς Ἕνωσης ἀπὸ τὸ ἐνδεχόμενο διαφοροποίησης κάποιου μέλους της], καὶ στὰ πλαίσια τῶν γενικῶν προσανατολισμῶν ποὺ ἀναφέρονται στὸ ἄρθρο 103, παράγραφος 2. Τὰ κράτη μέλη καὶ ἡ Κοινότητα δροῦν σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς οἰκονομίας τῆς ἀνοικτῆς ἀγορᾶς μὲ ἐλεύθερο ἀνταγωνισμό, ποὺ εὐνοεῖ τὴν ἀποτελεσματικὴ κατανομὴ τῶν πόρων, καὶ σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ ἄρθρου 3 Α».

Στὴν συνέχεια, **ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht μετέφερε σὲ ἕνα διορισμένο καὶ ὄχι αἱρετὸ ὄργανο, στὸ Συμβούλιο, τὶς ἁρμοδιότητες, ποὺ ἡ Ἑνιαία Εὐρωπαϊκὴ Πράξη τοῦ 1987 προέβλεπε γιὰ τὰ κράτη–μελη**. Τὶς προσεχεῖς ἑβδομάδες θὰ γίνει ἐκτενὴς ἀναφορὰ σὲ ὅλα τὰ ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης καὶ γι' αὐτὸ σήμερα δὲν θὰ ἐπεκταθοῦμε στὸν ρόλο τοῦ Συμβουλίου. Ὡστόσο, θὰ ἀρκεστοῦμε στὸ γεγονὸς **τῆς ἀφαίρεσης τῶν ἁρμοδιοτήτων ἀπὸ τὴν κάθε χώρα καὶ τὴν μετάθεσή τους σὲ ἕνα ὄργανο, ποὺ δὲν ἐκλέγεται ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἕνωσης**.

Στὸ ἄρθρο 103 ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht ξεκαθαρίζει πὼς **ἡ οἰκονομικὴ πολιτικὴ δὲν θὰ εἶναι πλέον ἀπόφαση τῶν χωρῶν τῆς Ἕνωσης, ἀλλὰ τοῦ Συμβουλίου:**

«1. Τὰ κράτη μέλη **θεωροῦν τὶς οἰκονομικές τους πολιτικὲς θέμα κοινοῦ ἐνδιαφέροντος** καὶ τὶς συντονίζουν στὰ πλαίσια τοῦ Συμβουλίου, σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 102 Α.

2. Τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία μετὰ ἀπὸ σύσταση τῆς Ἐπιτροπῆς, **συντάσσει σχέδιο τῶν γενικῶν προσανατολισμῶν τῶν οἰκονομικῶν πολιτικῶν τῶν κρατῶν μελῶν** καὶ τῆς Κοινότητας καὶ ἀπευθύνει ἔκθεση μὲ τὰ πορίσματά του στὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο.

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας μὲ βάση τὴν ἔκθεση αὐτὴ τοῦ Συμβουλίου, συζητᾶ τὰ συμπεράσματα γιὰ τοὺς γενικοὺς προσανατολισμοὺς τῶν οἰκονομικῶν πολιτικῶν τῶν κρατῶν μελῶν καὶ τῆς Κοινότητας.

Μὲ βάση τὰ συμπεράσματα αὐτά, τὸ Συμβούλιο, **ἀποφασίζοντας μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία, διατυπώνει σύσταση ὅπου ἐκτίθενται αὐτοὶ οἱ γενικοὶ προσανατολισμοί.** Τὸ Συμβούλιο γνωστοποιεῖ τὴ σύστασή του στὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο.

3. Προκειμένου νὰ ἐξασφαλισθεῖ στενότερος συντονισμὸς τῶν οἰκονομικῶν πολιτικῶν καὶ συνεχὴς σύγκλιση τῶν οἰκονομικῶν ἐπιδόσεων τῶν κρατῶν μελῶν, **τὸ Συμβούλιο, βάσει ἐκθέσεων ποὺ ὑποβάλλει ἡ Ἐπιτροπή, παρακολουθεῖ τὶς οἰκονομικὲς ἐξελίξεις σὲ κάθε κράτος μέλος καὶ στὴν Κοινότητα, καθὼς καὶ τὴ συνέπεια τῶν οἰκονομικῶν πολιτικῶν μὲ τοὺς γενικοὺς προσανατολισμοὺς ποὺ ἀναφέρονται στὴν παράγραφο 2, καὶ προβαίνει τακτικὰ σὲ συνολικὴ ἀξιολόγηση.**

Γιὰ τοὺς σκοποὺς αὐτῆς τῆς πολυμεροῦς ἐποπτείας, τὰ κράτη μέλη ἐνημερώνουν τὴν Ἐπιτροπὴ γιὰ τὰ σημαντικὰ μέτρα ποὺ λαμβάνουν στὸν τομέα τῆς οἰκονομικῆς τους πολιτικῆς καὶ τῆς διαβιβάζουν ὅποιες ἄλλες πληροφορίες κρίνουν ἀναγκαῖες.

4. Ὅταν διαπιστώνεται, στὰ πλαίσια τῆς διαδικασίας τῆς παραγράφου 3, ὅτι **ἡ οἰκονομικὴ πολιτικὴ ἑνὸς κράτους μέλους ἀντιβαίνει πρὸς τοὺς γενικοὺς προσανατολισμοὺς τῆς παραγράφου 2 ἢ ὅτι ἐνδέχεται νὰ θέσει σὲ κίνδυνο τὴν καλὴ λειτουργία τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς ἕνωσης, τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία μετὰ ἀπὸ σύσταση τῆς Ἐπιτροπῆς, μπορεῖ νὰ ἀπευθύνει τὶς ἀναγκαῖες συστάσεις πρὸς τὸ οἰκεῖο κράτος μέλος.** Τὸ Συμβούλιο, προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς, μπορεῖ νὰ ἀποφασίσει μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία νὰ ἀνακοινώσει δημόσια τὶς συστάσεις του.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ διαβιβάζουν ἔκθεση στὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς πολυμεροῦς ἐποπτείας. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου μπορεῖ νὰ κληθεῖ νὰ ἐμφανισθεῖ ἐνώπιον τῆς ἁρμόδιας ἐπιτροπῆς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, ἐὰν τὸ Συμβούλιο ἔχει ἀνακοινώσει δημόσια τὶς συστάσεις του.

5. Τὸ Συμβούλιο, ἀκολουθώντας τὴ διαδικασία ποὺ ἀναφέρεται στὸ ἄρθρο 189 Γ, μπορεῖ νὰ θεσπίζει λεπτομερεῖς κανόνες γιὰ τὴ διαδικασία πολυμεροῦς ἐποπτείας ποὺ ἀναφέρεται στὶς παραγράφους 3 καὶ 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου».

Εἶναι σαφές, λοιπόν, πὼς ἡ ἐποπτεία καὶ οἱ διαρκεῖς ἀξιολογήσεις, ποὺ βασανίζουν τὴν Χώρα μας, **δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ χρέους, ἀλλὰ συμβατικὴ ὑποχρέωση τῆς Ἑλλάδος** ἀπὸ τὴν στιγμή, ποὺ ἀποδέχθηκε καὶ ὑπόγραψε τὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht.

Ἡ Ἑνιαία Εὐρωπαϊκὴ Πράξη τοῦ 1987 ὅριζε στὸ ἄρθρο 104 πὼς «Κάθε Κράτος μέλος ἀσκεῖ τὴν ἀναγκαία οἰκονομικὴ πολιτικὴ, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὴν ἐξισορρόπηση τοῦ συνολικοῦ ἰσοζυγίου πληρωμῶν του καὶ νὰ διατηρήσει τὴν ἐμπιστοσύνη στὸ νόμισμά του, μεριμνώντας συγχρόνως νὰ ἐξασφαλίσει ὑψηλὸ βαθμὸ ἀπασχολήσεως καὶ σταθερότητα τοῦ ἐπιπέδου τῶν τιμῶν», ἐνῷ ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἕνωσης περιοριζόταν στὶς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 105:

«1. Τὰ Κράτη μέλη **συντονίζουν** τὴν οἰκονομική τους πολιτικὴ, γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴν πραγματοποίηση τῶν στόχων τοῦ ἄρθρου 104. Καθιερώνουν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ **συνεργασία** μεταξὺ τῶν ἁρμοδίων διοικητικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ μεταξὺ τῶν κεντρικῶν τραπεζῶν τους.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ὑποβάλλει στὸ Συμβούλιο συστάσεις γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς συνεργασίας αὐτῆς.

2. Γιὰ τὴν προώθηση τοῦ συντονισμοῦ τῆς νομισματικῆς πολιτικῆς τῶν Κρατῶν μελῶν, κατὰ τὸ μέτρο ποὺ εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὴ λειτουργία τῆς κοινῆς ἀγορᾶς, συνιστᾶται Νομισματικὴ Ἐπιτροπὴ συμβουλευτικοῦ χαρακτήρα ποὺ ἔχει ὡς ἀποστολή:

— **νὰ παρακολουθεῖ** τὴ νομισματικὴ καὶ οἰκονομικὴ κατάσταση τῶν Κρατῶν μελῶν καὶ τῆς Κοινότητος, καθὼς καὶ τὴ γενικὴ κατάσταση τῶν πληρωμῶν τῶν Κρατῶν μελῶν καὶ νὰ συντάσσει τακτικὰ ἀναφορὲς πρὸς τὸ Συμβούλιο καὶ τὴν Ἐπιτροπὴ γιὰ τὰ θέματα αὐτά•

— **νὰ διατυπώνει γνῶμες** πρὸς τὸ Συμβούλιο ἢ τὴν Ἐπιτροπὴ εἴτε κατόπιν αἰτήσεώς τους εἴτε μὲ δική της πρωτοβουλία.

Κάθε Κράτος μέλος καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ διορίζουν ἀπὸ δύο μέλη στὴ Νομισματικὴ Ἐπιτροπή».

Αὐτὸν τὸν συμβουλευτικὸ ρόλο τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht, στὸ ἄρθρο 104Γ, μετέτρεψε φασιστικὰ σὲ ὑποχρεωτικὴ κοινὴ οἰκονομικὴ πολιτική, ποὺ ἐπιβάλλεται καὶ παρακολουθεῖται ἀπὸ τὰ ἁρμόδια ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης:

«**1. Τὰ κράτη μέλη ἀποφεύγουν τὰ ὑπερβολικὰ δημοσιονομικὰ ἐλλείμματα.**

2. Ἡ Ἐπιτροπὴ παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξη τῆς δημοσιονομικῆς κατάστασης καὶ τὸ ὕψος τοῦ δημοσίου χρέους στὰ κράτη μέλη προκειμένου νὰ ἐντοπίζει τὶς μεγάλες ἀποκλίσεις. Εἰδικότερα, ἐξετάζει τὴν τήρηση τῆς δημοσιονομικῆς πειθαρχίας, μὲ βάση τὰ ἑξῆς δύο κριτήρια:

α) κατὰ πόσον **ὁ λόγος τοῦ προβλεπόμενου ἢ ὑφιστάμενου δημοσιονομικοῦ ἐλλείμματος πρὸς τὸ ἀκαθάριστο ἐγχώριο προϊὸν ὑπερβαίνει μία τιμὴ ἀναφορᾶς,** ἐκτὸς ἐάν,

— εἴτε ὁ λόγος αὐτὸς σημειώνει οὐσιαστικὴ καὶ συνεχῆ πτώση καὶ ἔχει φθάσει σὲ ἐπίπεδο παραπλήσιο τῆς τιμῆς ἀναφορᾶς,

— εἴτε, ἐναλλακτικά, ἡ ὑπέρβαση τῆς τιμῆς ἀναφορᾶς εἶναι ἁπλῶς ἔκτακτη καὶ προσωρινὴ καὶ ὁ λόγος παραμένει κοντὰ στὴν τιμὴ ἀναφορᾶς•

β) κατὰ πόσον **ὁ λόγος τοῦ δημοσίου χρέους πρὸς τὸ ἀκαθάριστο ἐγχώριο προϊὸν ὑπερβαίνει μία τιμὴ ἀναφορᾶς,** ἐκτὸς ἐὰν ὁ λόγος μειώνεται ἐπαρκῶς καὶ πλησιάζει τὴν τιμὴ ἀναφορᾶς μὲ ἱκανοποιητικὸ ρυθμό.

Οἱ τιμὲς ἀναφορᾶς ὁρίζονται στὸ πρωτόκολλο γιὰ τὴ διαδικασία τοῦ ὑπερβολικοῦ ἐλλείμματος, ποὺ προσαρτᾶται στὴν παροῦσα συνθήκη.

3. Ἐὰν ἕνα κράτος μέλος δὲν ἐκπληρώνει τοὺς Ὅρους ἑνὸς ἀπὸ τὰ κριτήρια αὐτὰ ἢ ἀμφοτέρων τῶν κριτηρίων, ἡ Ἐπιτροπὴ συντάσσει ἔκθεση. Ἡ ἔκθεση τῆς Ἐπιτροπῆς λαμβάνει ἐπίσης ὑπόψη τὸ κατὰ πόσον τὸ δημόσιο ἔλλειμμα ὑπερβαίνει τὶς δαπάνες δημοσίων ἐπενδύσεων καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους σχετικοὺς παράγοντες, συμπεριλαμβανομένης τῆς μεσοπρόθεσμης οἰκονομικῆς καὶ δημοσιονομικῆς κατάστασης τοῦ κράτους μέλους.

Ἡ Ἐπιτροπὴ μπορεῖ ἐπίσης νὰ συντάξει ἔκθεση ἐάν, μολονότι ἐκπληρώνονται οἱ ὅροι τῶν κριτηρίων, θεωρεῖ ὅτι ὑπάρχει σὲ ἕνα κράτος μέλος ὁ κίνδυνος ὑπερβολικοῦ ἐλλείμματος.

4. Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἄρθρου 109 Γ διατυπώνει γνώμη γιὰ τὴν ἔκθεση τῆς Ἐπιτροπῆς.

5. **Ἐὰν ἡ Ἐπιτροπὴ κρίνει ὅτι ὑπάρχει ἢ ὅτι μπορεῖ νὰ ἐμφανισθεῖ ὑπερβολικὸ ἔλλειμμα σὲ ἕνα κράτος μέλος,** τότε ἀπευθύνει τὴ γνώμη της στὸ Συμβούλιο.

6. **Τὸ Συμβούλιο, μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία, μετὰ ἀπὸ σύσταση τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἀφοῦ λάβει ὑπόψη τυχὸν παρατηρήσεις τοῦ ἐν λόγῳ κράτους μέλους, ἀποφασίζει, μετὰ ἀπὸ συνολικὴ ἐκτίμηση, ἐὰν ὑφίσταται ἢ ὄχι ὑπερβολικὸ ἔλλειμμα.**

7. Ἐὰν τὸ Συμβούλιο ἀποφασίσει, σύμφωνα μὲ τὴν παράγραφο 6, ὅτι ὑπάρχει ὑπερβολικὸ ἔλλειμμα, ἀπευθύνει συστάσεις στὸ ἐν λόγῳ κράτος μέλος προκειμένου νὰ τερματιστεῖ ἡ κατάσταση αὐτὴ ἐντὸς καθορισμένου χρονικοῦ διαστήματος. Μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 8, οἱ συστάσεις αὐτὲς δὲν ἀνακοινώνονται δημόσια.

8. Ἐὰν τὸ Συμβούλιο διαπιστώσει ὅτι δὲν ἀνελήφθη ἀποτελεσματικὴ δράση σὲ ἐφαρμογὴ τῶν συστάσεών του, ἐντός τοῦ καθορισμένου χρονικοῦ διαστήματος, τότε μπορεῖ νὰ τὶς ἀνακοινώσει δημόσια.

9. Ἐὰν ἕνα κράτος μέλος ἐπιμένει νὰ μὴ ἐφαρμόζει τὶς συστάσεις τοῦ Συμβουλίου, τότε τὸ Συμβούλιο μπορεῖ νὰ ἀποφασίσει νὰ εἰδοποιήσει τὸ κράτος μέλος νὰ λάβει, ἐντὸς συγκεκριμένης προθεσμίας, μέτρα γιὰ τὴ μείωση τοῦ ἐλλείμματος, τὴν ὁποία τὸ Συμβούλιο κρίνει ἀναγκαία, γιὰ νὰ ἀντιμετωπιστεῖ ἡ κατάσταση αὐτή.

Σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωση, **τὸ Συμβούλιο μπορεῖ νὰ ζητήσει ἀπὸ τὸ κράτος μέλος αὐτὸ νὰ ὑποβάλλει ἐκθέσεις σύμφωνα μὲ συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα, γιὰ νὰ ἐξετάσει τὶς προσπάθειες προσαρμογῆς ποὺ καταβάλλει αὐτὸ τὸ κράτος μέλος.**

10. **Τὰ δικαιώματα προσφυγῆς ποὺ προβλέπονται στὰ ἄρθρα 169 καὶ 170 δὲν μποροῦν νὰ ἀσκηθοῦν στὰ πλαίσια τῶν παραγράφων 1 ἕως 9 τοῦ παρόντος ἄρθρου.**

11. Τὸ Συμβούλιο, ἐφόσον ἕνα κράτος μέλος δὲν συμμορφώνεται μὲ ἀπόφαση ποὺ ἔχει ληφθεῖ σύμφωνα μὲ τὴν παράγραφο 9, μπορεῖ νὰ ἀποφασίσει νὰ ἐφαρμόσει ἢ νὰ ἐντείνει ἕνα ἢ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἑξῆς μέτρα:

— νὰ ἀπαιτήσει νὰ δημοσιεύσει τὸ ἐν λόγῳ κράτος μέλος πρόσθετες πληροφορίες, τὶς ὁποῖες ὁρίζει τὸ Συμβούλιο, προτοῦ ἐκδώσει ὁμολογίες καὶ χρεόγραφα,

— νὰ καλέσει τὴν Εὐρωπαϊκὴ Τράπεζα Ἐπενδύσεων νὰ ἀναθεωρήσει τὴν πολιτικὴ δανεισμοῦ ποὺ ἀσκεῖ ἔναντι τοῦ ἐν λόγῳ κράτους μέλους,

— **νὰ ἀπαιτήσει ἀπὸ τὸ ἐν λόγῳ κράτος μέλος νὰ καταθέσει ἀτόκως στὴν Κοινότητα ποσὸ κατάλληλου ὕψους, ἕως ὅτου, κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Συμβουλίου, διορθωθεῖ τὸ ὑπερβολικὸ ἔλλειμμα,**

— νὰ ἐπιβάλλει πρόστιμα εὔλογου ὕψους».

Ἡ συνέχεια τῆς μελέτης ἐπιφυλάσσει κι ἄλλες ἐκπλήξεις σὲ αὐτούς, ποὺ μέχρι σήμερα δὲν διάβασαν ποτὲ τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ ἀνέλαβε ἡ Χώρα μας εἰσερχόμενη στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση καὶ ὑπογράφοντας τὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht, ἂν καὶ νομίζουμε πὼς ἀπὸ αὐτὰ καὶ μόνο ποὺ ἔχουμε γράψει μέχρι σήμερα, ἔχει ἤδη γίνει σαφέστατο τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Πατρίδα μας ἔχει πιὰ παραδώσει καὶ τὴν ἐλευθερία της καὶ τὴν ἐθνικὴ κυριαρχία της.

Μ. Β.

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΑΖΗΣ

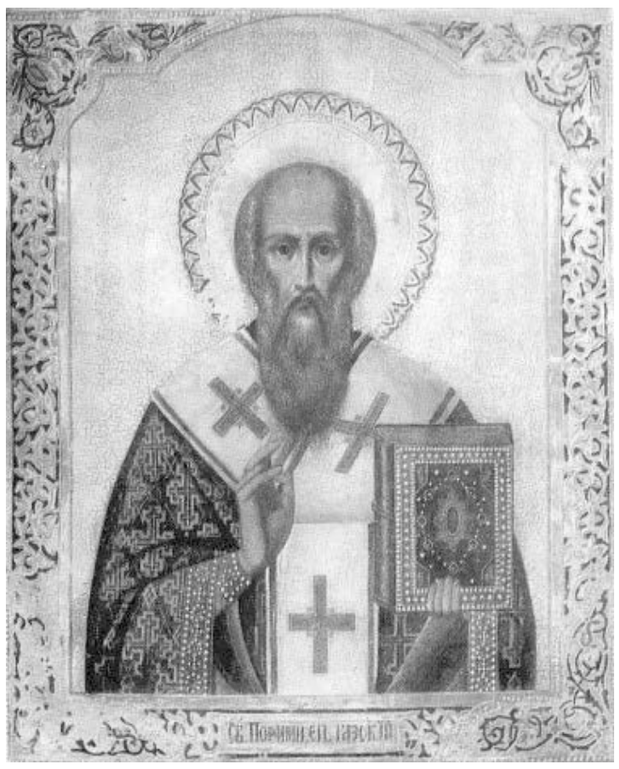

Τὴν 26ην Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου, Ἐπισκόπου Γάζης.

Φιλόχριστοι καὶ φιλόπλουτοι

Γράφει ὁ ***Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας,***
Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Μποροῦμε νὰ λέμε ὅτι ἀγαποῦμε τὸν Χριστὸ καὶ ταυτόχρονα νὰ ζοῦμε μιὰ πλούσια ζωὴ μὲ ἀνέσεις καὶ ὑπερεπάρκεια ἀγαθῶν παραβλέποντας τὴ φτώχεια καὶ τὴν ἔλλειψη ἀναγκαίων, ποὺ μαστίζει τοὺς συνανθρώπους μας; Μποροῦμε νὰ λεγόμαστε Χριστιανοὶ καὶ νὰ μὴ ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὴ φτώχεια ποὺ μᾶς περιβάλλει καὶ νὰ μὴ ἀκοῦμε τὶς φωνὲς αὐτῶν ποὺ ἱκετευτικὰ ζητοῦν καὶ ἔχουν δικαίωμα νὰ ζοῦν στοιχειωδῶς ἀνθρώπινα; Μποροῦμε νὰ ἀπολαμβάνουμε ὅσα ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς μᾶς παρουσιάζει καὶ νὰ ἀγνοοῦμε ἐκείνους ποὺ στεροῦνται στέγης προστασίας ἀπὸ τὶς βροχὲς ἢ τὶς καυτὲς ἡλιαχτίδες, ἐνδυμάτων καὶ κλινοσκεπασμάτων, τοῦ ἄρτου τοῦ ἐπιούσιου, τῆς θερμάνσεως στὰ κρύα τοῦ χειμῶνος; Μπορεῖ νὰ μὴ μαλακώνει ἡ καρδιά μας ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν πεινασμένων, τῶν ἐμπεριστάτων, τῶν θλιβομένων, τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν;

Ὁ πλοῦτος καὶ ἡ καλοπέραση σκληραίνουν τὶς καρδιὲς μας καὶ τὶς κάνουν σὰν τὶς πέτρες, ἐνῶ ἡ φτώχεια καὶ ἡ ἀνέχεια τὶς μαλακώνουν καὶ τὶς κάνουν σὰν τὸ ζυμάρι. Ὁ πλοῦτος ἀπομονώνει τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς κάνει ἐγωϊστές, ὑπερφίαλους, ἄσπλαγχνους. Ἡ φτώχεια δείχνει πάντοτε σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, δημιουργεῖ ψυχὲς προσφορᾶς καὶ θυσίας, κενώνεται στὶς ἀνάγκες τοῦ πλησίον. Ὁ πλοῦτος δὲν φέρνει μὲ σιγουριὰ τὴν εὐτυχία, ἐὰν ὁ πλούσιος δὲν κατανοεῖ ὅτι ὁ Κύριος τὸν ἔκανε διαχειριστὴ τοῦ πλούτου του καὶ ὀφείλει νὰ κάνει σωστὴ καὶ φιλάνθρωπη διαχείριση. Καὶ ἡ φτώχεια δὲν φέρνει σίγουρα καὶ δυστυχία, γιατὶ ὁ φτωχὸς μπορεῖ νὰ νοιώθει πλούσια μέσα του τὴν παρουσία τοῦ φτωχοῦ Ἰησοῦ καὶ τὶς ἀνάγκες του νὰ τὶς ἀναθέτει σὲ Ἐκεῖνον, γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ψαλμῳδὸς γράφει: «Ἐπίῤῥιψον ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν σου καὶ αὐτός σε διαθρέψει» (Ψαλμ. νδ΄ 23).

Ποιός, ὅμως, εἶναι πλούσιος καὶ ποιός φτωχός; Πλούσιος δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ διαθέτει πολλὰ χρήματα ἢ μεγάλη περιουσία. Πλούσιος εἶναι αὐτὸς ποὺ ἀρκεῖται στὰ λίγα καὶ γνωρίζει πόσα πρέπει νὰ ξοδεύσει, ὥστε νὰ μὴ ὑπερβαίνουν τὰ ἔξοδά του τῶν ἐσόδων του. Φτωχὸς πάλι δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ στερεῖται χρημάτων καὶ ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ αὐτὸς ποὺ δὲν ἀρχειοθετεῖ τὶς ἀνάγκες του, αὐτὸς ποὺ ἔχει ὑπέρμετρες ἀπαιτήσεις, αὐτὸς ποὺ δὲν ἀρκεῖται σ' αὐτὰ ποὺ ἔχει, ἀλλὰ ἐπιζητεῖ κάθε ἡμέρα καὶ περισσότερα, αὐτὸς ποὺ δὲν βλέπει πόσα ἀγαθὰ τοῦ ἔχει χαρίσει ὁ Θεός, ἀλλὰ πόσα ἔχει ὁ γείτονάς του καὶ ἀγωνίζεται νὰ τὸν φθάσει. Φτωχὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ παρασύρεται ἀπὸ τὶς διαφημίσεις καὶ ζητάει νὰ ἀποκτήσει ὅσα αὐτὲς τοῦ προβάλλουν γιὰ δῆθεν ἀνετώτερη καὶ πιὸ τρυφηλὴ ζωή, χωρὶς νὰ συλλογίζεται πόσοι στὸν κόσμο, στὴ γειτονιά του, στὴν πόλη του, στὴν πατρίδα του, στὰ ἄλλα ὑποανάπτυκτα κράτη, στεροῦνται καὶ αὐτοῦ τοῦ ψωμιοῦ καὶ τοῦ νεροῦ, τοῦ ἄρτου τοῦ ἐπιούσιου.

Πλούσιος εἶναι αὐτὸς ὁ πιστὸς ποὺ ψάχνει νὰ βρεῖ τοὺς φτωχοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀνακουφίσει, νὰ τοὺς δώσει λίγη χαρὰ ἀπὸ τὴ δική του, λίγα ἀγαθὰ ἀπὸ τὸ περίσσευμά του, τὸ ὁποῖο γιὰ ἐκείνους εἶναι ὑστέρημα. Πλούσιος εἶναι αὐτὸς ποὺ ἔχει ἀνοιχτὰ τὰ μάτια του στὴν κοινωνία, γιὰ νὰ βλέπει αὐτοὺς ποὺ στεροῦνται καὶ μὲ τὶς δυνάμεις ποὺ διαθέτει νὰ ἱκανοποιεῖ τὶς ἀνάγκες τους. Πλούσιος εἶναι ὁ ἐλεήμων, ὁ ἱεραπόστολος, ὁ εὔσπλαγχνος, ὁ προσευχόμενος γιὰ τοὺς ἄλλους, αὐτὸς ποὺ ἀναμένει τὸ μέγα καὶ πλούσιο τοῦ Θεοῦ μας ἔλεος. Πλούσιος εἶναι αὐτὸς ποὺ ἀναλώνεται σὲ καλὰ ἔργα, αὐτὸς ποὺ ἀγαπάει χωρὶς ὅρια τοὺς γύρω του, στὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων βλέπει τὸν ἴδιο τὸν Χριστό μας, Αὐτὸν ποὺ «ἐπτώχευσε δι' ἡμᾶς πλούσιος ὢν ἐν ἐλέῃ καὶ οἰκτιρμοῖς» (Ἐφεσ. β΄ 4).

Πολλὲς φορὲς οἱ πλούσιοι θὰ ἤθελαν νὰ εἶναι φτωχοί, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸ ἄγχος τῶν πλουσίων, ἀπὸ τὰ βαρίδια τοῦ πλούτου, ποὺ τοὺς ἐμποδίζουν ἐλεύθερα νὰ βαδίζουν πρὸς τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἀντίθετα πολλοὶ φτωχοὶ αἰσθάνονται πλούσιοι, ὅταν ἡ πίστη τους στὸ Χριστό μας εἶναι μεγάλη καὶ ἀπόλυτη. Ἀπαλλαγμένοι αὐτοὶ ἀπὸ σκοτοῦρες βιοτικὲς ἀποτελοῦν τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος γράφει ὅτι θὰ κληρονομήσουν τὰ ἀγαθὰ τοῦ οὐρανοῦ. «Ἐξελέξατο ὁ Θεὸς τοὺς πτωχοὺς τοῦ κόσμου πλουσίους ἐν πίστει καὶ κληρονόμους τῆς Βασιλείας, ἧς ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν» (Ἰάκ. β΄ 5).

Θαυμάζουμε τοὺς φτωχοὺς ποὺ αἰσθάνονται πλούσιοι μόνο μὲ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὴ ζωή τους καὶ προσδοκοῦν νὰ βρεθοῦν κοντά Του, γιὰ νὰ μοιρασθοῦν μαζί Του τὸν πλοῦτο τῶν οὐρανῶν. Ἕνας φτωχός, ἄστεγος σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ ε

Ἱερὸς Βυζαντινὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Ροτόντα): Ἅπαξ ναός, ἐσαεὶ ναός!

Τὸ Ὀρθόδοξον Κέντρον Πατερικῶν Μελετῶν «Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός» ἐξέδωσε (18-2-16) τὴν ἀκόλουθον ἐμπεριστατωμένην ἀνακοίνωσιν διὰ τὸν Ἱ. Ν. Ἁγ. Γεωργίου (Ροτόντα).

Ὁ Ἅγιος Συμεών, τελευταῖος Μητροπολίτης πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὴν 29ην Μαρτίου 1430, γράφει ὅτι: «ὁ ναὸς ἂν καὶ συντεθειμένος ἀπὸ ἄψυχον ὕλην, εἶναι ὅμως οἶκος Θεοῦ, ἐπειδὴ ἁγιάζεται διὰ τῆς θείας χάριτος… καὶ δὲν εἶναι καθὼς οἱ ἄλλοι οἶκοι, ἀλλὰ ἀφιερωμένος εἶναι ἐπὶ γῆς εἰς τὸν Θεὸν καὶ πλουτεῖ τὴν χάριν του νὰ ἔχῃ ἔνοικον αὐτὸν τὸν Θεόν… Οἱ καταφρονηταὶ τῶν ἱερῶν οἴκων καὶ τῶν ἁγίων ἔχουσι κακὸν τέλος. Πολλάκις προφανῶς καὶ ἐμπράκτως εἴδομεν αὐτὸ τὸ μεταδοτικὸν τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ἱερῶν καὶ ὅτι οἱ καταφρονηταὶ αὐτῶν ἔπαθον καὶ ἐν σώματι, καθὼς ὁ Ζὰν ἐκεῖνος, καὶ τελείως ἀπώλοντο».

Σύμφωνα μὲ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες (ΚΔ΄ Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ΠΣΤ΄, Ζ΄ Πενθέκτης, ΚΒ΄ Λαοδικείας καὶ ΜΒ΄ Καλχηδόνος), καταδικάζονται ὅσοι περιφρονοῦν τὴν ἱερότητα τῶν ναῶν καὶ τοὺς μετατρέπουν σὲ χώρους πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων!

Ἑπομένως ὁ καθιερωθεὶς ναός, ὡς ὁ ἱερὸς βυζαντινὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, παραμένει αἰωνίως ναός. Ἐπίσης, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 966 τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, οἱ καθιερωθέντες ναοὶ ὡς ἱερὰ πράγματα καθίστανται ἐκτὸς συναλλαγῆς. Ὡς συναλλαγὴ βεβαίως νοεῖται καὶ ἡ παραχώρηση χρήσεως, ἐφόσον καὶ αὐτὴ ἀποτελεῖ συνέπεια συμφωνίας, ὥστε νὰ λαμβάνουν χώρα ἐκδηλώσεις κοσμικοῦ χαρακτῆρα ἐντὸς τοῦ Ναοῦ.

Ὁ βυζαντινὸς ἱερὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἔχει ἐπισήμως καθιερωθεῖ κατὰ τὴν κανονικῶς προβλεπόμενη ἱεροπραξία καὶ λειτουργοῦσε ἀνελλιπῶς ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο τοῦ ἔτους 379 μέχρι τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1590, ὅταν οἱ Τοῦρκοι βιαίως τὸν μετέτρεψαν σὲ τέμενος.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 1912, ὁ πρῶτος Γενικὸς Διοικητὴς Στέφανος Δραγούμης μὲ διάταγμά του τὸν ἀνεκήρυξε ἐθνικὸ μνημεῖο καὶ τὸ παραχώρησε, ὅπως ἀρχικῶς ὁ Μέγας Θεοδόσιος, εἰς τὴν ὀρθόδοξη λατρεία. Στὶς 5 Μαρτίου 1914, ὁ τότε Μητροπολίτης Γεννάδιος ἐτέλεσε τὰ θυρανοίξια τοῦ Ναοῦ ποὺ ἀφιερώθηκε στὸν Ἅγιο Γεώργιο. Σημειωτέον ὅτι καθ'ὅλην τὴν βυζαντινὴν περίοδον ὁ ναὸς ἐτιμᾶτο στοὺς Ἀρχαγγέλους.

Τὸ 1964 ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων ὁ Α' ἔπηξε μαρμάρινο θυσιαστήριο καὶ ἐτοποθέτησε σ'αὐτὸ ἱερὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἑπομένως βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ποὺ ἀποτελοῦν Νόμους τοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, οἱ Κύριοι τοῦ Κεντρικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συμβουλίου (ΚΑΣ) δὲν ἔχουν ΚΑΜΜΙΑ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βυζαντινοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ καταχρηστικῶς ὀνομάζουν τὸν ἱερὸν ναὸν ὡς «Ροτόντα», ὄνομα τὸ ὁποῖο ἔδωσε γιὰ πρώτη φορὰ ξένος περιηγητὴς τὸ 1714!

Μία ψῆφος ἀνὰ Ἐκκλησίαν; Σχόλιον εἰς εἰσήγησιν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σωπιῶν τῶν Ἐκκλησιῶν-μελῶν τῆς Συνόδου. Ἡ ὁμοφωνία μὲ κανένα τρόπο δὲν πρέπει νὰ «λειτουργήσει ὡς ταφόπλακα τοῦ ἐμπνευσμένου λόγου, ἄρα καὶ τῆς ἀνάληψης εὐθύνης γιὰ τὸ λόγο ποὺ θὰ καταθέτουν οἱ συνοδικοὶ Ἱεράρχες»…

Σχόλιον Ο.Τ.: Ἡ ἀσκητική τοῦ διαλόγου ἐνυπάρχει καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πλειονοψηφίας καὶ ὄχι μόνον τῆς ὁμοφωνίας, καθὼς οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐπεδίδοντο εἰς ἐκτενῆ διάλογον, ἀντιδέτως μὲ τὸ τί συμβαίνει σήμερον κατὰ τὶς Προσυνοδικές. Ἔπειτα δὲν ἀρκεῖ ὁ διάλογος διὰ τὴν ὁμοφωνίαν ἀλλὰ καὶ ὁ φωτισμὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τοῦτο ὀρθῶς πρέπει ὁ διάλογος νὰ εἶναι ἀνοικτὸς, ὥστε νὰ συμμετέχουν καὶ Ἅγια μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ὁπωσδήποτε Ἱεράρχαι, ὅπως δέχεται καὶ ὁ κ. Καθηγητής. Πάντως συμφωνοῦμεν ἀπολύτως ὅτι οἱ Ἱεράρχαι δὰ πρέπη νὰ ἔχουν παρρησίαν καὶ νὰ ἐκφράζωνται ἐλευθέρως. Ὑπάρχει ὅμως μία παγίς. Ἐπικρίνει τὴν «τυπικὴ ὀρδότητα» ὡς τροχοπέδην. Βεβαίως, ἡ τυπικὴ ὀρδότης δὲν διασφαλίζει ὅτι ἡ Σύνοδος ἀπαραιτήτως ὀρδοτομεῖ. Ὡστόσο, δὲν δὰ πρέπη νὰ λησμονῆται ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ τυπικὴ ὀρδότης εἶναι προϊὸν τῆς ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις ὁ τύπος διασώζει καὶ τὴν οὐσίαν. Ἐνίοτε δέ, ὅπως εἰς τὴν Μεγάλην Σύνοδον, ἴσως διασώση τουλάχιστον τὴν ἀξιοπρέπειαν… Ἄλλωστε πρέπει νὰ τεδῇ τελικῶς μία βάσις καὶ νὰ μὴ ἐπικρίνωνται ὅλα εἰς τέτοιον βαδμόν, ὥστε νὰ παράγεται ἡ ἐντύπωσις τῆς σχετικοποιήσεως τῶν πάντων. Μόνη ὁδός εἶναι ἡ συμμετοχή ὅλων μέ λόγον καί ψῆφον.

«Ἔχω τὴν αἴσθηση ὅτι ἡ μεγάλη καὶ εὐλογημένη εὐκαιρία ἔχει νὰ κάνει κυρίως μὲ τὴ βάση τῆς Ἐκκλησίας. Μία βάση ξεκομμένη ἀπὸ τὴν πληροφόρηση καὶ συνεπῶς τὴ συμμετοχὴ σὲ ὅλα ὅσα τὴν ἀφοροῦν ἄμεσα καὶ ἀποτελοῦν ὡς μὴ ὄφειλε ἀντικείμενο χειρισμῶν ἀποκλειστικά τῆς κορυφῆς. Τὸ μέγα θέμα ὡς ἐκ τούτου ἦταν καὶ συνεχίζει νὰ εἶναι ἡ ἀγαπητικὴ δραστηριοποίηση ὁλόκληρου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, «τότε ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις σὺν ὅλῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ», διαβάζουμε στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (15,22), ἡ ἐνεργοποίηση ὅλων τῶν χαρισμάτων τοῦ Σώματος ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἄνθιση τοῦ μυστηρίου τῆς συνυπευθυνότητας. Ἐὰν διαπιστώνεται, λοιπόν, ἕνα ἔλλειμμα αὐτὸ βρίσκεται στὴν ἐνημέρωση τῆς βάσης, στὴν ἐνημέρωση τῶν λαϊκῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν κληρικῶν τόσο τῶν δύο πρώτων βαθμίδων, ὅσο καὶ τῶν ἐπισκόπων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Φαίνεται ἔτσι νὰ λησμονεῖται ἡ νὰ παραθεωρεῖται, πῶς «ἡ Σύνοδος δὲν συνέρχεται γιὰ τὸν ἑαυτό της, συνέρχεται γιὰ ὅλο τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, γιὰ ὅλο τὸν κόσμο», καθὼς «"εἶναι ἐκ τοῦ σώματος", "ἐν τῷ σώματι", "διὰ τὸ σῶμα"».

Ὡς ἐκ τούτου, οἱ ἐνστάσεις οἱ ὁποῖες καὶ διατυπώθηκαν διὰ τὴν μία ψῆφο ἀνὰ Τοπικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ μέλη τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας δὲν εἶναι χωρὶς ἔρεισμα. Ὄντως, ἡ συγκεκριμένη διαδικασία εἶναι ἀμάρτυρη ἐντός τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας. Ὄντως φαίνεται νὰ ἀγνοεῖται τὸ ἱστορικὸ κεκτημένο ποὺ θέλει τὸν κάθε ἐπίσκοπο νὰ ἔχει μία ψῆφο. Ὄντως φαίνεται νὰ ἀντικαθίσταται ὁ ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸν πρῶτο καὶ νὰ ὑποχωρεῖ ἡ ἰδιαιτερότητα τοῦ προσώπου γιὰ χάρη τοῦ καθόλου τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας. Νὰ χάνεται στ' ἀλήθεια «ἡ ἑνότητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ». Ἡ ἀκόμη πιὸ σκληρὰ ἡ υἱοθέτηση τῆς μιᾶς ψήφου νὰ ἀποτελεῖ τὸν «θρίαμβο τοῦ ἀτομοκεντρικοῦ τύπου τῶν "συμβάσεων"».

Καὶ δὲν χωρᾶ καμία ἀμφιβολία πὼς σὲ ὅλα τὰ παραπάνω θὰ μπορούσαμε νὰ προσθέσουμε καὶ ἄλλα. Νὰ ποῦμε γιὰ παράδειγμα ὅτι μὲ τὴν ἀποδοχὴ τῆς ὁμοφωνίας, ἀλλὰ καὶ τῆς μιᾶς ψήφου ἠπᾶται ἡ Ἐκκλησιολογία τῆς συνοδικότητας, βιάζεται ἡ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καὶ περιθωριοποιεῖται ἡ ἴδια ἡ ζωή… Ἴσως νέοι δρόμοι νὰ εἶναι ἡ ὁμοφωνία καὶ ἡ «καινοφανὴς» μία ψῆφος γιὰ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία, ποὺ ἀποκαλύπτουν τὴ διάθεση νὰ λειτουργηθεῖ ἡ ἑνότητά τους καὶ μαζὶ νὰ κηρυχθεῖ ὁ ἀνένδοτος, ἡ ἀνοιχτὴ μάχη μὲ τὸν θάνατο τῆς διαίρεσης… Ἄλλωστε, ὅπως γνωρίζουμε καλά, ὅταν κινδυνεύει τὸ καράβι ὁ καπετάνιος διαλέγει νὰ πετάξει στὴ θάλασσα ἐκεῖνα ποὺ θεωρεῖ λιγότερο σημαντικὰ προκειμένου νὰ σωθοῦν τὰ μείζονα…»

Σχόλιον Ο.Τ.: Ὁ κ. Καθηγητὴς ἐκφράζει ἄλλην μίαν φωνήν, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἀκουσδῇ, σχετικῶς μὲ ὅτι τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ὑπαιτιότητι τῶν ἰδυνόντων ἔχει μείνει ἐκτός, ὡς νὰ ἦτο ἄλλο ἡ Σύνοδος καὶ ἄλλο τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῶ ὅμως ἐκφράζει τόσον σπουδαῖες ἀντιρρήσεις καὶ διὰ τὴν ἀρχὴν τῆς μιᾶς ψήφου καταλήγει νὰ τὴν ἀποδεχδῇ! Λυπούμεδα, ἀλλὰ δὲν ἔχει συνειδητοποιηδῇ πλήρως ὅτι ἡ μία ψῆφος εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία ἐγκυμονεῖ τὴν διαίρεσιν, καδὼς δὰ ἀναγκασδῇ ὁ «πρῶτος» νὰ ἐπιβάλη τὴν γνώμην του εἰς τοὺς ὑπολοίπους καὶ τότε δὰ προκληδοῦν σχίσματα ἐντὸς τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ἂν κάτι πρέπη νὰ πεταχδῇ ἀπὸ τὸ πλοῖον, αὐτὸ εἶναι ἡ καινοφανὴς ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας καὶ τῆς μιᾶς ψήφου, διὰ νὰ λειτουργήση τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, διαφορετικὰ ἀναιροῦνται ὅσα πρωτύτερα ἀνέφερε καὶ ὁ ἴδιος. Ἡ ὁμοφωνία καὶ ἡ μία ψῆφος ὑπονομεύουν τὴν Ἐκκλησίαν, διότι ἐφ' ὅσον ἀλλοιώνουν τὴν Ἐκκλησιολογίαν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁδηγήσουν εἰς κάτι δετικόν. Αἱ ρῆτραι αὐταὶ ἐτέδησαν διὰ νὰ μὴ ὑπάρξουν ταραχὲς καὶ διαπληκτισμοί. Ὅμως μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπιδιώκεται ὁ ἐξουσιαστικὸς ἔλεγχος τῆς Ἐκκλησία ἀπὸ κάποια κέντρα καὶ μόνον. Τὸ ἐπιχείρημα ὅτι διασφαλίζει τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν ἐδνοφυλετισμὸν (π.χ. ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ καὶ ἰδιαιτέρως οἱ Ρῶσοι, ποὺ εἶναι ἀριδμητικὰ περισσότεροι, δὰ ψηφίσουν μὲ κριτήριον τὴν ἐδνικότητα) καταδεικνύει πόσον ὀλίγη ἐμπιστοσύνη ὑπάρχει εἰς τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ εἰς τὴν διάδεσιν νὰ εἰσακουσδοῦν καὶ νὰ ὑπακούσουν οἱ πολλοὶ εἰς τὴν φωνήν τῶν Ἁγίων, ποὺ δὰ ἀναδείξη ὁ Θεός. Αὐτὴ ἡ ἀπουσία πίστεως καὶ ἡ προσπάδεια ἐκ τῶν προτέρων καδορισμοῦ τῶν ἀποφάσεων εἶναι καὶ τὸ μεγαλύτερον ἐπιχείρημα κατὰ τῆς συγκλήσεως τῆς Μεγάλης Συνόδου.

Ἐρωτήματα διά τήν προετοιμασίαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτὰ καὶ παραπέμφθηκαν στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Ἱεραρχῶν;

5. Πόσοι Ἀρχιερεῖς γνώριζαν τὰ ἀναθεωρημένα κείμενα, ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς τοὺς Συνοδικοὺς Μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι πρόσφατα λάβαμε γνώση αὐτῶν, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἐγκρίθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐστάλησαν στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο;

Μακαριώτατε,

Τὰ ἐρωτήματα ποὺ θέτω εἶναι σοβαρὰ καὶ χρήζουν ἀπαντήσεων, οἱ ὁποῖες ἀπαντήσεις πρέπει νὰ ἀποσταλοῦν σὲ ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας, γιατὶ δὲν μπορεῖ ἡ παροῦσα Διαρκὴς Σύνοδος νὰ ἀναλάβη μιὰ τέτοια μεγάλη εὐθύνη. Ὅπως γνωρίζω ἐπαρκῶς, διακρίνεσθε ἀπὸ ὑψίστη συνείδηση ἐκκλησιαστικότητας καὶ «δημοκρατικότητας» καὶ δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ περάσουν τέτοια σοβαρὰ θέματα «ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ».

Ἰδιαιτέρως, αὐτὸ ἔχει σημασία γιατὶ σὲ ἕνα σημεῖο γράφεται: «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἀτόμων ἢ ὁμάδων, ἐπὶ προφάσει τηρήσεως ἤ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνήσιας Ὀρθοδοξίας» (Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον, σελ. 22). Δηλαδή, ἂν τελικῶς ληφθοῦν ἀπὸ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποφάσεις, τίς ὁποῖες οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ μοναχοὶ καὶ θεολόγοι τίς ἀγνοοῦν, καὶ οἱ ὁποῖες ἀντιβαίνουν σὲ πατερικὲς θέσεις, θὰ ἔχουν εὐθύνη καὶ θὰ ὑπόκεινται σὲ κρίσεις καὶ κατακρίσεις, ἂν ἀρνηθοῦν νὰ τὶς ἐφαρμόσουν;

Θέτοντας αὐτὰ ὑπ' ὄψιν σὲ Σᾶς, Μακαριώτατε, καὶ στοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς, διατελῶ,

Ὁ πρόδυμος ἐργάτης τοῦ καλοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀποφάσεις.

Ὁ πρόθυμος ἄνθρωπος προχωράει στὴν ὑλοποίηση κάποιου ἔργου καί ὅταν δέν ὑπάρχουν οἱ στοιχειώδεις προϋποθέσεις καί τά ἀναγκαῖα χρήματα. Εἶναι σίγουρος ὅτι μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ θά πετύχει. Ἐξάλλου γιά τή δόξα Του ἐργάζεται. Ὁ ἴδιος δέν περιμένει τίποτα γιά τόν ἑαυτόν του. Ἡ ἀνταμοιβή του θά ἔλθει στήν ἄλλη ζωή. Δέν περιμένει τό χειροκρότημα τῶν συνανθρώπων του οὔτε καί τό ἐμπιστεύεται. Οἱ κοσμικές ἐκδηλώσεις δέν τόν ἐνθουσιάζουν, ἰδιαίτερα ὅταν διοργανώνονται ἀπό ἀνθρώπους πού δέν κουνοῦν οὔτε τό δαχτυλάκι τους δωρεάν. Τίς ἀποφεύγει, ὅπως τούς πειρασμούς τοῦ διαβόλου. Ἀρνεῖται κάθε προβολή καί κάθε ἐπιβράβευση. Ἔχει ἐντονη τήν αἴσθηση ὅτι εἶναι ἐργάτης τοῦ Θεοῦ καί ἀρνεῖται νόθευση τοῦ ἔργου του μέ τό νά θεωρεῖται σπουδαῖος καί δραστήριος ἀπό τούς κοσμικούς.

Στήν ἐποχή μας οἱ πρόθυμοι ἐργάτες τοῦ καλοῦ εἶναι λίγοι. Ἴσως αὔριο οἱ ἄνθρωποι νά βαρεθοῦν τήν ἰδιοτέλεια καί τήν ἀδράνεια καί νά στραφοῦν στό καλό. Προηγουμένως, βέβαια, πρέπει νά φυτρώσει στόν ἀγρό τῆς καρδιᾶς τους τό εὐῶδες λουλούδι τῆς ἀγάπης. Χωρίς αὐτό δέν γίνεται κανείς πρόθυμος ἐργάτης τοῦ καλοῦ. Τήν ἀγάπη ὅμως τή σπέρνει καί τήν ἀναπτύσσει μόνο τό Εὐαγγέλιο. Ἐκεῖνος πού ἀρνεῖται τή χριστιανική διδασκαλία καί θέλει νά κάνει τό καλό, γρήγορα ἐγκαταλείπει τήν προσπάθεια, γιατί τοῦ λείπει ἡ ἐσωτερική δύναμη τῆς προθυμίας, πού προέρχεται ἀπό τό Θεό καί ὄχι ἀπό τούς ἀνθρώπους, τά χρήματα ἤ τά τεχνικά μέσα.

Τό ἔργο τῶν πρόθυμων ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ μέ ἐκεῖνο πού κάνουν οἱ μή κυβερνητικές ὀργανώσεις. Ὑπάρχει μιά οὐσιώδης διαφορά. Οἱ πρῶτοι ἐργάζονται ἀνιδιοτελῶς, ἀφανῶς καί πρός δόξαν τοῦ Θεοῦ. Οἱ δεύτεροι διαχειρίζονται κρατικά κονδύλια, ἀμείβονται καί ὑπηρετοῦν σκοπούς, οἱ ὁποῖοι ἀπ' ἔξω φαίνονται ὡραῖοι ἀπό μέσα ὅμως εἶναι ἰδιοτελεῖς καί δυσώδεις. Οἱ ἐργάτες τοῦ καλοῦ θυσιάζονται στό βωμό τῆς ἀγάπης, ἐνῶ τῶν μή κυβερνητικῶν ὀργανώσεων ἐπιδιώκουν προσωπικούς σκοπούς καί κυρίως τήν προβολή τους στόν ἀνυποψίαστο λαό, πρός ἴδιον ὄφελος.

Ἀρχ/της Χαράλαμπος Βασιλόπουλος (†): Ὁ ἀσυμβίβαστος καὶ ἀδέσμευτος ἐργάτης τῆς Ὀρθοδοξίας*

*Τοῦ **Ἀρχιμανδρίτου Μάρκου Μανώλη (†)***

3ον - Τελευταῖον

Στό μεγάλο αὐτό ἀγώνα εὗρε μεγάλη συμπαράσταση ἰδιαιτέρως ἀπό τόν ἀείμνηστο π. Χαράλαμπο, ἀπό τόν «Ὀρθόδοξο Τύπο», ἀπό τούς συνεργάτες καί τό ἠσθάνετο μεγάλη χαρά καί εὐφροσύνη, ὅταν συναντῶτο καί τοῦ ἔλεγε καί τόν πόνο του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅτι ἔρχονται ἐδῶ Ἀρχιερεῖς καί τούς λέω ὅτι κινδυνεύομε, δέν πᾶμε καλά στά θέματα τῆς πίστεως. Ἔ, Μακαριώτατε, Θεό πιστεύουν καί ἐκεῖνοι ἔλεγαν. Γιά σκέψου λέει, Μητροπολίτες καί νά σοῦ λένε καί οἱ παπικοί καί αὐτοί Θεό πιστεύουν. Ἐδῶ ἐμεῖς ἤμασταν κάτω στή Μικρά Ἀσία, εἴχαμε κάτω ἀπό τόν Τοῦρκο ἄς ποῦμε, ἀλλά τούς φράγκους τούς πολεμούσαμε καί τώρα πού εἴμαστε ἐλεύθεροι ἐμεῖς δέν θά ἀγωνιστοῦμε γιά τήν ἐλευθερία τῆς Ἐκκλησίας μας καί τήν ἀνεξαρτησία τῆς Ὀρθοδοξίας μας;

Ἠσθάνετο, λοιπόν, μεγάλη χαρά καί τόν εἶχε στήριγμα τόν Γέροντα, ἀλλά, ὅταν κάποιοι σύμβουλοι τοῦ Μακαριωτάτου, νόμισαν ὅτι ἡ Μονή Πετράκη προσφέρεται γιά νά γίνη τό νέο συνοδικό μέγαρο κλπ. κλπ., μέ ἀποτέλεσμα νά καταστραφῇ ἡ Μονή, ὁ Γέροντας διεφώνησε, μέ σεβασμό βέβαια, μέ προσοχή. Πάντως ὅμως ἠγωνίσθη πολύ, ἡ Μονή Πετράκη νά διαφυλαχθῇ καί ἄν χθές εἴχαμε ὅλη αὐτή τήν κατανυκτική θεία Λειτουργία καί μέ ὅλο τό περιβάλλον, πού διασώζεται δηλαδή ἡ μορφή τῆς Μονῆς μας, τῆς Μονῆς Πετράκη, εἶναι ἐν πολλοῖς καί στούς ἀγῶνες τοῦ ἀειμνήστου π. Χαραλάμπους πού παρά τήν δειλία, παρά τήν εὐγνωμοσύνη, παρά τόν στενό σύνδεσμο πού εἶχε μέ τόν Μακαριώτατο, ὅμως σ' αὐτό τό σημεῖο δέν ὑποχωροῦσε καί **μάλιστα πῆγε καί παρεκάλεσε τούς Ἀρχαγγέλους,** κάπου τόχει σημειωμένο, **ἔκανε προσευχή** ἐκτός δηλαδή τά ἄλλα, τίς ἄλλες προσπάθειες πού ἔκανε ἀνθρωπίνως, **παρεκάλεσε καί τούς Ταξιάρχας νά φυλάξουν τό Μοναστηράκι.** Κάποτε πού πῆγε ὁ ἀείμνηστος ὁ Χρυσόστομος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἡγούμενε, ἐδῶ ἐσύ ἀντιστρατεύεσαι σ' αὐτό, εἶπε. Ἀλλά ὁ Γέροντας μέ ὅλο τό σεβασμό μέ ὅλη τήν ἀγάπη δέν ὑποχωροῦσε σ' αὐτό, γιατί θᾶτανε μιά καταστροφή πραγματικά γι' αὐτό τό μοναστήρι πού ἔζησε τόσα χρόνια. Ἔτσι ἦταν **ἀδέσμευτος,** ἔτσι ἦταν **εἰλικρινής, ἀληθινός, γνήσιος μέ ὅλους** καί ὅταν πέρασε καί ἄλλη δοκιμασία δηλαδή νά διασυρθῇ, νά συκοφαντηθῇ καί νά διωχθῇ ἀπό τῆς θέσεως τῆς Μονῆς Πετράκη, πάλι ἐκεῖνος ἦταν ἥσυχος, διότι **ὁ ἀγώνας ἦταν ὑπέρ ἀληθείας, ὁ ἀγώνας ἦταν ὑπέρ Ὀρθοδοξίας.**

* * *

Θά σᾶς πῶ δύο περιστατικά καί ἀπό αὐτά, διά νά δῆτε ὅτι πῶς τά ἐχειρίζετο τά ζητήματα καί πῶς ἦταν.

Σχόλια πολλές φορές ἔγραφε ὁ π. Θεόκλητος ὁ Διονυσιάτης ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος. Ἦταν καιρός πού ἔγραφε μισή ἐφημερίδα μέ ἄρθρα, σχόλια κλπ. Εἶχε διαπιστώσει λοιπόν, ὅτι ἕνα ὑπερορικό Ἐκκλησιαστικό πρόσωπο, ἔγραφε σέ μιά ἐφημερίδα ἄρθρα περί σεξουαλικῆς ἀγωγῆς, ἀλλά χωρίς θεολογία, χωρίς ἄς τό ποῦμε ὀρθόδοξο θεώρηση πραγματική καί ὁ π. Θεόκλητος ἔγραψε ἕνα ὡραιότατο σχόλιο διά τούς δερματίνους χιτῶνας διά τήν προπτωτική κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου, διά τήν μεγάλη πτώση κλπ. καί ὁ Γέροντας τό ἐνέκρινε καί ἐδημοσιεύθη. Τό πρόσωπο ἐκεῖνο ἐθίγη, μά λέει, Γέροντα τί μᾶς χωρίζει ἕνας τοῖχος μᾶς χωρίζει. Ἀλλά δέν εἶχε σημασία αὐτό ἐδῶ κάτι πού ἐλέχθη δημοσίως, ἔπρεπε πάλι δημοσίως ἐν ἀγάπῃ νά γίνη ἡ διόρθωση.

Ἄλλοτε εἶχε γραφῆ ἕνα σχόλιο διά τούς κινητούς ναούς, ὅτι ὄζει προτεσταντισμοῦ, αὐτά πού πηγαίνανε στίς θάλασσες, ἀλλά ἔγραψε ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» ὅτι ὄζουν προτεσταντισμοῦ. Ἀνακρίσεις, διατάσσονται ἀνακρίσεις ὁ Γέροντας ὑπεύθυνος νά τοῦ κάνουν ἀνακρίσεις, γιά νά διαπιστωθῇ ἡ ἐνοχή του κλπ. κλπ. καί τέλος, ἐνῶ ἠγωνίζετο δηλαδή, διά νά διαφυλαχθοῦν τά ἐλάχιστα περιουσιακά στοιχεῖα πού ἐναπέμειναν καί στήν Μονή Πετράκη ἀπό τούς καταπατητάς, στό τέλος νά τόν βγάλουν καί καταχραστή. Εὐτυχῶς βέβαια δέν εἶχε καμμιά ἀνάμειξη στά οἰκονομικά, εἶχε καλό λογιστή καί λέει εἶμαι εὐτυχής ὅτι ἐγώ δέν πιάνω καθόλου χρήματα, καί μποροῦν αὐτά τά πράγματα νά ἀποδειχθοῦν ἤ τά ἄλλα σημεῖα.

Τό χαρακτηριστικό ὅμως εἶναι, ὅπως σᾶς εἶπα, ὅτι **ἤλθαν δύσκολες ἡμέρες γιά τούς διῶκτες του, γιά ἐκείνους πού τόν ἀνέκριναν καί κατέφυγαν στήν βοήθειά του,** στήν συμβουλή του, τήν ὁποία τήν ἔδωσε μέ ὅλη του τήν καρδιά καί μέ ὅλη του τήν ἀνεξικακία. Κάποτε συναντήθηκε λέει· «πάψε Χαράλαμπε νά μέ κτυπᾶς», εἶπε ἕνα μεγάλο ἐκκλησιαστικό πρόσωπο «πάψε» τοῦ λέει εἶναι ὑπέρ ἀληθείας δέν κτυπάω τό πρόσωπο, ἐδῶ εἴμαστε γιά τήν πίστη καί γιά τούς μοντερνισμούς.

Τί τραβήξαμε γιά τό τέμπλο τῆς Μονῆς Πετράκη, ἄλλο πρᾶγμα. Ἀλλά καί τό στρατοδικεῖο ἀκόμα ἀπεφάνθη, εἶχε πάει καί ἕνας ἀκαδημαϊκός ὅτι ἡ «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις» ἀγωνίζεται γιά τάς παραδόσεις τῆς Ὀρθοδοξίας καί ἔτσι εἶναι σωστό νά ἔχουν οἱ Ἐκκλησίες τό τέμπλο κανονικά καί ἦταν εὐτύχημα, διότι ἡ Μονή Πετράκη ἦταν τό πρότυπο. Ἐάν ἐπικρατοῦσε τό πολύ πολύ χαμηλό τέμπλο πού ἔλεγαν, ἀμέσως θά τό ἔπαιρναν σχέδιο, ὅπως ἔχουν δυστυχῶς μερικές Ἐκκλησίες, σ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, ἀλλά ὁ Γέροντας «φίλος μέν Πλάτων, φιλτάτη ἡ ἀλήθεια» καί τό χαραστηριστικό ἐπίσης εἶναι ὅτι μετά τήν ἀπομάκρυνση ἀπό τῆς θέσεως αὐτῆς, ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νά δώση πλούσιο συγγραφικό ἔργο ὄχι ἁπλῶς δέν ἐσταμάτησε τόν ἀγώνα του, ἀλλά μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι εἶναι ἡ χρυσῆ περίοδος, αὐτή ἡ περίοδος ἐργαζόταν μέρα καί νύκτα. Ἄν δῆ κανείς τά χειρόγραφά του, τά κατάλειπά του τώρα, εἶναι νά ἀπορήση κανείς πότε τά ἔγραψε ὅλα αὐτά. Δέν ξέρω ἄν θά εἶναι εὔκολο καί νά τά διαβάζη κανείς, ἀνάγνωση νά κάνη, ὄχι νά τά μελετάη καί νά τά συγγράφη. Ὅλη ἡ Καινή Διαθήκη βάσει τῶν Ἁγίων Πατέρων· τήν ἄφησε ἀνέκδοτη καί ἄλλα πολλά. Ἐπίσης, εἶχε φακέλλους διά τούς βίους τῶν ἁγίων. Σάν τήν μέλισσα παντοῦ, ὅπου μάθαινε κάποια στοιχεῖα, στεῖλτε καί αὐτό, μιά ἀκολουθία, μ

Κριτικὴ τῶν πρακτικῶν τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου (1923)...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

στᾶτον), 1980, σελ. 252-261. [1]

Γ΄. Τά Πατριαρχικά Πρακτικά τοῦ "Πανορθόδοξου Συνεδρίου", ἀρχινῶσιν μέ τινα πατριαρχικήν ἐπιστολήν πρός τίς Τοπικές Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες (Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Σερβίας, Κύπρου, Ἑλλάδος καί Ρουμανίας) στήν ὁποίαν γίνεται ἀναφορά, ὅτι ὑφίσταντο "ἐκκλησιαστικά ζητήματα", τά ὁποῖα πρέπει νά διευθετηθῶσιν "ἐξ ἀποφάσεως κοινῆς". Ἐπίσης ὅτι μείζων ζήτημα διά τόν πατριάρχην Μεταξάκην, εἶναι νά "ρυθμιστεῖ" τό ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου, ὥστε κατά τήν πατριαρχικήν καί προσωπικήν του ἄποψιν, νά ἀποκτήσει ἡ Οἰκουμενική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία "χρήσεως κοινοῦ (Ἡμερολογίου) μετά τῆς λοιπῆς Εὐρώπης καί τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ στυγνή καί κακόδοξη δικαιολογία, πού ἀναφέρει ὁ ἴδιος, ὡς νεωτεριστής πατριάρχης, στήν πατριαρχική ἐπιστολή του, ἦταν φυσικά ἑτούτη ἀκριβῶς: "ὅπως ἐξευρεθῇ τρόπος ἐπικρατήσεως ἑνός μόνου ἡμερολογίου... πρός ἐξυπηρέτησιν τῆς παγχριστιανικῆς ἑνότητος, πάντων τῶν ἐπικαλουμένων τῷ ὀνόματι Κυρίου ἑορταζόντων τήν αὐτήν ἡμέραν τήν Γέννησιν αὐτοῦ καί τήν Ἀνάστασιν"...!

ΣΧΟΛΙΟΝ: Ὁ κακόδοξος σκοπός, τῆς Ἡμερολογιακῆς Ἀπορρυθμίσεως, δηλ. τοῦ βιαίου Σχίσματος τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἦταν ἐξ ἀρχῆς βεβαιωμένος στυγνά καί δεδηλωμένος, ἐπίσημα καί γραπτά, ἐκ πατριαρχικῶν-δυστυχῶς-χειλέων καί γραφθέντων: Ἡ ἀντικανονική, ἡ ἀντιδογματολογική, ἡ ἀντιεκκλησιολογική, ἡ ἀντιευαγγελική, ἡ ἀντιπατερική, ἡ ἀντισυνοδική καί ἀντιπαραδοσιακή, ἡ δῆθεν καί φαινομενική, Ἡμερολογιακή καί Ἑορτολογική ἑνότητα, καί δή ὁ συνεορτασμός, τῶν Ὀρθοδόξων μετά τῶν αἱρετικῶν καί κακοδόξων ψευδο-χριστιανῶν, Λουθηροκαλβίνων, Παπικῶν καί Οὐνιτῶν! Καθαρές συγκρητιστικές, μασσωνικές, ἀποκρυφιστικές καί οἰκουμενιστικές κουβέντες, ἐκ τοῦ τότε οἰκουμενικοῦ πατριάρχη Κων/Πόλεως Μελετίου Μεταξάκη, ὁ ὁποῖος βεβαίως, ἦταν κραυγαλέα φανερόν, ὅτι ἐνδιαφερόταν, στενοκέφαλα καί σκόπιμα, διά τήν ψευδώνυμον πανχριστιανικήν ἑνότητα ἄνευ κυρίως τῶν Εὐαγγελικῶν καί Πατερικῶν προϋποθέσεων. Ἡ ἐν Χριστῷ πανχριστιανική ἑνότητα προϋποθέτει, τήν μετάνοιαν· ἐνῶ ἡ ἑνότητα τοῦ Μεταξάκη, προϋπέθετε, νοησιαρχικές δηλώσεις, ἀποφάσεις καί παράνομες ἐνέργειες... Συνεδριακοῦ ἐπιπέδου.

Δ΄. Στήν ἐπίσημον ἔναρξιν, τῆς ἐν λόγῳ καί αὐτοαποκαλουμένης "Ἐπιτροπῆς" τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί ὄχι πραγματικῆς Πανορθοδόξου ἐμβέλειας, ἔμπροσθεν μάλιστα μερικῶν, ἁπλῶς ἀντιπροσώπων καί ἐκπροσώπων, λαϊκῶν καί κληρικῶν, ἐκ τῶν Προκαθημένων Ἐκκλησιῶν, ὁ πατριάρχης Μεταξάκης ἐπαναλαμβάνει καί ἀποκαλύπτει (δέν παρέστησαν κἄν διά τέτοιο "μεῖζον ζήτημα" τῆς δῆθεν "Ἡμερολογιακῆς Μεταρρύθμισης" οἱ ἴδιοι αὐτοπροσώπως οἱ προκαθήμενοι Ἀρχιεπίσκοποι, λ.χ. τῆς Κύπρου καί τῶν Ἀθηνῶν, ἤ, καί οἱ πατριάρχες τῶν τότε κατά Τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, π.χ. τῆς Ρωσίας, Σερβίας, Ρουμανίας καί Βουλγαρίας) ὅτι πρόκειται: "νά διασκεφθῶσιν τῶν ἀπασχολούντων τήν ὅλην Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν κανονικῆς φύσεως ζητημάτων, μεταξύ τῶν ὁποίων προέχει τό τοῦ Ἡμερολογίου".

ΣΧΟΛΙΟΝ: Ἐμμένει μάλιστα ὅτι "τό ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου διά τό μέγιστον μέρος τῆς Ὀρθοδοξίας ἀποτελεῖ ζήτημα ζωτικόν". Ὄντως ἦταν ζωτικόν ἐκ τῆς ὀπτικῆς του. Ἦταν σέ διατεταγμένην Σιωνιστικήν καί ἄνομον ὑπηρεσίαν, ἐξ ἁπαντος πρώτιστα ἐκ τῶν Ἀγγλοαμερικανικῶν, Λουθηροκαλβινικῶν, ἤ καί Προτεσταντικῶν συμφερόντων, καί σαφῶς ἔπειτα καί ἐκ τῶν ἐωσφορικῶν Μασσωνικῶν Στοῶν, ὅπως δώσει θανατηφόρον κτύπημα, ἐκ θέσεως ἰσχύος καί ἐκ τῶν ἔσω, εἰς τήν Ἐκκλησιαν τοῦ Χριστοῦ καί ἀποσχίσει Αὐτήν. Ἐξάπαντος αὐτός ἐλάμβανε καί ἄλλαζε, ἀντικανονικά καί ἀντιευαγγελικά, διά τῆς Θεομισήτου Μοιχεπιβασίας, τόν ἕνα ἐκκλησιαστικόν θρόνον μετά τόν ἄλλον. Τά ὑπόλοιπα ἦσαν ἁπλῶς, ἀντικανονικά συμπτώματα, τῶν πρώτων ἀντικανονικῶν καί ἀνίερων ἐνεργειῶν του. Ἄρα δικαίως, καθαιρέθηκε ἐκ τῆς Ἑλλαδικῆς Συνόδου. Τό ἐπιβεβαιώνει καί ὁ περίφημος καθηγητής Χρῆστος Ἀνδροῦτσος, σέ εἰδικόν σύγγραμμά του, ὑπέρ τῆς κανονικότητος τῆς καθαιρέσεως τοῦ Μεταξάκη. Εἰδικά τό τελευταῖον, στά περί τῆς Κανονικῆς καθαιρέσεως τοῦ Μεταξάκη, μᾶς τό ἀποκρύβουν ἐπιμελῶς οἱ σύγχρονοι πατριαρχικοί καί οἱ ἀνά τόν Κόσμον Ἀρχιοικουμενιστές κληρικοί καί θεολόγοι. Ἄλλοι μάλιστα τόν ἐγκωμιάζουν νυχθημερόν, μπάς καί ἀναβαθμιστεῖ, ὁ θρόνος καί ὁ ρόλος τους. Τῷ ὄντι ἐγκωμιάζουν καί δοξολογοῦν, δυστυχῶς, ἐξάπαντος ἕνα ἔκπτωτον καί καθαιρεμένον ἀλλοτριοεπίσκοπον, παράνομον πατριάρχην τοῦ Οἰκουμενισμοῦ· τόν ἀνελιχθέντα ἀπό Μητροπολίτην Κιτίου καί Λεμεσοῦ, διά πολιτικομασσωνικῶν καί Βενιζελικῶν διασυνδέσεων, εἰς τήν παράνομην κατάληψιν καί μοιχεπιβασίαν τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς (Μητρόπολις τότε) τῶν Ἀθηνῶν καί πάσης (Μεγάλης) Ἑλλάδος, μοιχεπιβαίνοντα ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, καί ἐνεργοῦντα μάλιστα, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, φατριαστικῶς καί ἀντιεκκλησιαστικῶς, εἰς τήν Ἀμερικήν!!!

Ε΄. Ἐπίσης, ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες, σέ κάποιο σημεῖον καταγράφεται (σελ. 21) μία δῆθεν ἀνησυχία, ἀλλά καί (προσχεδιασμένη) θέσις, ἄποψις καί ψευδοαπορία (ἵνα καταγραφῇ καί εἰς τά πατριαρχικά πρακτικά, βεβαίως, ὡς δῆθεν, σκεπτόμενος καί στεναχωρούμενος διά τό Λογικόν ποίμνιον) τοῦ πατριάρχου Μεταξάκη, μέ τά ἑξῆς ὑποκριτικά λεχθέντα καί γραφθέντα: "ἡ μεταρρύθμισις τήν ὁποίαν πρόκειται νά κάμωμεν δέν πρέπει νά ἐπιφέρῃ σκανδαλισμόν εἰς τό χριστεπώνυμον πλήρωμα. Λαμβάνομεν σοβαρῶς ὑπ ὄψει ὅτι δέν εἶναι ἀδιάφορον τό πῶς θά διατεθῶσιν αἱ μᾶζαι τῶν χριστιανῶν μας ἀπέναντι μεταρρυθμίσεως ἀποδεχομένης τό Γρηγοριανόν σύστημα".

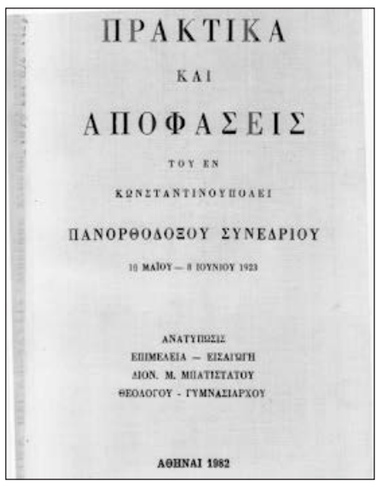
ΠΡΑΚΤΙΚΑ
ΚΑΙ
ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΕΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ
10 ΜΑΪΟΥ — 8 ΙΟΥΝΙΟΥ 1923
ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ — ΕΙΣΑΓΩΓΗ
ΔΙΟΝ. Μ. ΜΠΑΤΙΣΤΑΤΟΥ
ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ 1982

1ον ΣΧΟΛΙΟΝ: Ἄν τῷ ὄντι συμπαθοῦσε πραγματικά καί ἐλάχιστα, τό Χριστιανικόν καί Λογικόν ποίμνιόν του, θά τό περιελάμβανε ἀγαπητικά, ὡς Ἐκκλησιολογική καί Κανονική συνέπεια καί προέκτασις 19 αἰώνων, ἱερᾶς Παραδόσεως, ἐπί τήν βάσιν τῶν διαχρονικῶν, Ἁγιοπνευματικῶν καί Συνοδικῶν θεσπισθέντων.

2ον ΣΧΟΛΙΟΝ: Ἕνας πατριάρχης τῶν Ὀρθοδόξων δέν εἶναι κάποιος, μοναδικός Πρῶτος ἄνευ ἴσων καί ἄνευ ἰσοτίμων (συν)ἐπισκόπων του ἤ ἕνας ὑπεράνθρωπος θρησκευτικός καί ἐκκλησιαστικός Ἀλάθητος ταγός, Μονοκράτωρ ἤ καί Αὐτοκράτωρ, ὅπως διαθέτει τέτοιον ἡ πολυαίρεσις, τοῦ ψευδωνύμου Ρωμαιοκαθολικισμοῦ (=Παπισμοῦ), διά νά ἀποφασίζει καί νά διατάζει, συνεργούντων καί ὑπακουόντων, τυφλά καί ἀδιάκριτα, ἐκ τῶν δῆθεν "ὑφισταμένων" συνεπισκόπων καί συνεργατῶν του. Ἄν κάποιοι φλερτάρουν ἀνόητα ἐξ ἰδεοληψιῶν, μέ τινα παπικά δόγματα, αὐτό εἶναι δικαίωμά των, δέν ἔχουν δικαίωμα ὅμως, μερικοί ψευδορθόδοξοι ποιμένες, νά εἰσάγουν, και[ε]νά καί ἑτερόδοξα δόγματα καί ἀλλογενῆ στοιχεῖα, ἐντός τῆς Πατερικῆς καί Ὀρθοδόξου Θεολογίας.

3ον ΣΧΟΛΙΟΝ: Ἀλλά μᾶλλον ὁ Μεταξάκης ὤφειλεν, ἄν ἦτο πράγματι ὀρθόδοξος ἐν τῷ φρονήματι, νά συνυπολόγιζε σοβαρὰ ἀλλά καί νά ἐσέβετο, ἀπόλυτα, τήν βούλησιν τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος, καί ἐπικυρώνει τελεσίδικα, τίς διαχρονικές ἐκκλησιαστικές ἀποφάσεις τῶν ὁποιων Συνοδικῶν ἀποφασισθέντων. Δηλαδή, ὑπέρ ἄνω τῶν πατριαρχῶν, ἀρχιεπισκόπων καί ἐπισκόπων, εἶναι τό Ἀποστολικόν καί Πατερικόν Συνοδικόν Πολίτευμα τῶν Ὀρθοδόξων. Ὑπὲρ ἄνω τῶν Ἐπισκοπικῶν καί Ἱεραρχικῶν Συνόδων, εἶναι ὁ ἐνεργοποιημένος πιστός Λαός (κληρικοί ὅλων τῶν βαθμίδων, μοναχοί/ές καί ἁπλοί πιστοί) τοῦ Θεοῦ, ὅπου καί Χαρισματικῶς, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἐγκρίνει ἤ καί ἀπορρίπτει τά Συνοδικά καί Πατριαρχικά ἀποφασισθέντα. Ὁ πιστός λαός εἶναι μέλος καί μέρος τοῦ ὀρθοδόξου Συνοδικοῦ Πολιτεύματος, τό ὁποῖον, σημαῖνον στοιχεῖον, μᾶς ἀποκρύβουν, πολλοί ἐπίσκοποι τήν σήμερον.

4ον ΣΧΟΛΙΟΝ: Τά ἐγνώριζε, σαφῶς, ὁ πατριάρχης καί μασσῶνος Μελέτιος Μεταξάκης, αὐτά τά ὁποῖα μόλις σᾶς κατεγράψαμεν, ἀλλά τά ὑπετίμησεν ἀνίερα, καί θέλησε πονηρά καί ἀνόητα νά τά προσπεράσει. Μόνον πού ἡ ἐκκλησιαστική Συνείδησις, τόν ἔχει ἤδη, καταγράψει καί ἀποκηρύξει, ἐκ τῶν ὀρθοδόξων ἐπισκόπων Της. Ἡ Ἐκκλησιαστική Ἱστορία, πρό τοῦ Μεταξάκη, ἦταν καί εἶναι, γεμάτη ἐκ τινων τέτοιων παμπόνηρων πατριαρχῶν...! Φαίνεται ὅμως ὅτι δέν διδάχθηκε, μά καθόλου καλῶς, τά καταγεγραμμένα ἱστορικά μαθήματα τῶν προγενεστέρων του πατριαρχῶν, ἐξάπαντος κακοφρόνων καί αἱρετικῶν, ἐκκλησιαστικῶν προσωπικοτήτων.

5ον ΣΧΟΛΙΟΝ: Ἀπό τήν μίαν προβληματιζόταν καί ἀνησυχοῦσε, δῆθεν, διά τίς ἐπικείμενες ρωμαλέες ἀντιδράσεις τοῦ ποιμνίου του, περί τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος, πού ἐκεῖνος προσωπικά καί αὐτόβουλα, ἔθεσεν, ὡς ἄνομον σκοπόν καί στόχον του, νά ἀπορρυθμίσει οἰκουμενικά, τήν Ἐκκλησία· ἀλλά ἀπό τήν ἄλλη, ραδιούργησε, de facto ἀντικανονικά καί ἀντισυνοδικά, μαζί μέ τούς ὑπολοίπους ἐκπροσώπους καί ἀντιπροσώπους τῶν Προκαθημένων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, καί δή ἐντός μιᾶς μικρῆς "Πανορθόδοξης Ἐπιτροπῆς". Ἀσφαλῶς τό ἱστορικόν πλαίσιον τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεταξάκη, τόν εὐνοοῦσε, λόγῳ τῶν ραγδαίων καί παγκοσμίων μεταβολῶν, μέ τά σωρηδόν ἐπίπονα καί μείζονα προβλήματα, ἀπάντων σχεδόν, τῶν κατά τόπους «Ἐθνικῶν» Ἐκκλησιῶν, ἔτσι ἐπέβαλεν, ἐτσιθελικῶς καί μέ ἄνεσιν, τήν Ἀμερικανοκίνητον καί Νεωτεριστικήν Λουθηροκαλβινικήν, Ἡμερολογιακήν ψευδο-μεταρρύθμισίν του, λές καί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ ἦταν κάποιο ἀμπελοχώραφον καί σαπιοκάραβον τοῦ Κρητός παπποῦ του, ἤ καί ἰδικόν του ἀγροτεμάχιον, ἔχοντας σαφῶς τήν ἀλαζονικήν τάσιν καί στάσιν, ὡς πατριάρχης Κων/πόλεως καί ἔπειτα Ἀλεξανδρείας, νά συμπεριφερθεῖ καί νά ἐνεργεῖ, ὡς ἔχων δῆθεν, κάποια ἀπεριόριστα (ὑπέρ)προνόμια καί δικαιώματα, θέτοντας τόν ἑαυτόν του: ὑπέρ ἄνω τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας· ὑπέρ ἄνω τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καθὼς καί τῶν ἱερῶν Κανόνων· ὑπέρ ἄνω τῶν Θεοφόρων Ἀποστόλων καί τῶν Θεηγόρων Πατέρων· τέλος, ὑπέρ ἄνω τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ! Δέν εἶναι διόλου τυχαῖον, τό ἀναντίρρητον ἱστορικόν γεγονός, ὅτι ὡς μετέπειτα πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, αὐτοαπεκλήθη καί αὐτοετιτλοφορήθη, ὡς Πάπας καί Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καί πάσης Ἀφρικῆς!

6ον ΣΧΟΛΙΟΝ: Μά ὡς πατριάρχης, δέν ἦταν ὑπεράνω κανενός, διότι ὡς ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δέν ἦταν ἕνας θρησκευτικός πλανητάρχης τῶν ὀρθοδόξων, διότι ἡ ἐξουσία τοῦ ἐπισκοπεῖν ἦταν καί πρέπει νά εἶναι Χαρισματική καί Θεολογική. Χάρισμα τό ὁποῖον καί διέστρεψε καί ἐκαπηλεύθη τά μέγιστα, ἐξάπαντος διά τά ἄνομα πολιτικομασσωνικά ἐποχιακά συμφέροντα τῶν φίλων του Ἀγγλοαμερικανῶν, Μασσώνων καί Βενιζελικῶν. Δέν εἶχε δηλαδή τίς Χαρισματικές καί ἱεροκανονικές προϋποθέσεις, τοῦ ἁπλανῶς θεολογεῖν καί ἐπισκοπεῖν ὡς κακός καί ἀντικανονικός διαχειριστής, τά διεχειρίσθηκε ὅλα σχεδόν, πρός δόξαν ἰδικήν του καί ἄλλων τινῶν κακοδόξων. Μία ἀντικανονική ἐνέργεια τίκτει σωρηδόν ἄλλες πολλές ἀντικανονικές ἐνέργειες.

7ον ΣΧΟΛΙΟΝ: Ἐδημιούργησε δυστυχῶς, μέ τά διαβολόπνευστα ἀποφασισθέντα του, πρώτιστα ὡς πατριάρχης Κων/Πόλεως, τό Ἡμερολογιακόν Σχίσμα τοῦ 1923 μ.Χ.· καί ἔπειτα, μετά πάροδον σχεδόν τριῶν μόνον ἐτῶν περίπου, ἔκπτωτος καί παραιτηθείς ἐκ τοῦ πατριαρχείου τῆς Κων/πόλεως, λόγῳ τῆς Νεοτουρκικῆς καί Κεμαλικῆς ἀνακατατάξεως τῶν τότε πραγμάτων, καί ἀμετανόητος ὤν, διά νά μοιχεπιβιβασθεῖ σέ ἄλλον θρόνον διά νά γίνει πατριάρχης καί τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅπως παραδόξως καί ἔγινεν (!) τό 1926 μ.Χ., λόγῳ τοῦ ὅτι τό Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας ἐχήρευσεν· ἀλλά ἐπί πατριάρχου Φωτίου, τό Πατριαρχεῖον ἀντιστάθηκε σφόδρα, διά τῆς ἁγίας ἀνυπακοῆς, διά νά μή ἐμπεδωθεῖ τό Μεταξάκειον Σχίσμα τό 1923 μ.Χ., καί ὁ πατριάρχης Φώτιος δέν συμμορφώθη καθόλου, μέ τίς παράνομες καί ἀντικανονικές διαταγές τοῦ τότε δυσσεβοῦς οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Μεταξάκη, πρᾶγμα πού κατάφερε ὁ τελευταῖος, ὡς διάδοχος τοῦ Φωτίου, τουτέστιν, τήν ἄνομον Σχισματικήν καί Ἡμερολογιακήν Ἀπορρύθμισιν.

8ον ΣΧΟΛΙΟΝ: Αὐτό εἰδικά τό τελευταῖον, φαίνεται ὅτι ἦταν καί ἰσχυρόν αἴτιον, τοῦ μεγάλου καί συγχρόνου ἐκκλησιαστικοῦ διχασμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων, σέ παλαιοημερολογίτες καί νεοημερολογίτες, τραγική καί Θεομίσητη συνέπεια τοῦ Μεταξάκειου Σχίσματος καί τῶν ἀνδρεικέλων αὐτοῦ, πού πληρώνουμε δυστυχῶς, μέχρι τήν σήμερον, ἅπαντες.

9ον ΣΧΟΛΙΟΝ: Ἀρχῆς γενομένης ἐκ τοῦ 1923 μ.Χ., ἔχει βαθύνει ἔκτοτε τό Ζήτημα τοῦ Ἡμερολογιακοῦ καθὼς καί τῶν Δύο ἐκκλησιαστικῶν Ἄκρων. Ὑφίσταντο σαφῶς, σωρηδόν ἀναδενδράδες παρασυναγωγῶν καί σχισματικοαιρετικῶν-φονταμενταλιστῶν "Ζηλωτῶν" Παλαιοημερολογιτῶν, καί τά ἴδια ἀκριβῶς ἰσχύουσιν, εἰς τό ἕτερον ἄκρον καί στρατόπεδον, ἐκείνου τῶν φανατικῶν "Ζηλωτῶν" Οἰκουμενιστῶν καί Λατινοφρόνων, δηλ. τῶν κληρικολαϊκῶν Νεορθοδόξων ἀπογόνων τοῦ Ἀρχιμασσώνου καί Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη Μελετίου Μεταξάκη. Διά νά ἀποφευχθοῦν παντελῶς, τυχοῦσες θεολογικές παρανοήσεις, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας, πορεύεται, Χαρισματικῶς ἀκατάλυτη, καί Θεανθρωπολογικῶς ἄσχιστη, καί ἀκλόνητα ἀπαρασάλευτη, ὑπέρ ἄνω καί μακράν, τῶν σχισματικοαιρετικῶν, τῶν ἡμερολογιακῶν πλανεμένων. Τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία, ἔχει τινὰ Ἁγιοπνευματικόν τρόπον, νά ἀποβάλλει, ὡς τοξικά ἀπόβλητα, τά νοσηρά αἴτια καί τίς ἀφορμές τῶν ἐστιῶν μολύνσεων τῆς αἱρέσεως.

10ον ΣΧΟΛΙΟΝ: Ὑπάρχουν ἀρκετοί ὁμολογητές ἀγωνιστές καί πραγματικοί Χριστιανοί, Κληρικοί καί λαϊκοί θεολόγοι, μέχρι καί ἁπλοί ἄσημοι πιστοί, πού πολεμοῦν τῷ ὄντι τό Ἡμερολογιακόν καί Μεταξάκειον Σχίσμα. Πολεμοῦν πραγματικά καί ρωμαλέα, κατά τῶν σωρηδόν αἱρέσεων ἐκ τινων συγκεκριμένων ὁρκισμένων Οἰκουμενιστῶν ἀλλά καί ἐκ τινων φανατισμένων "Ζηλωτῶν", καί ἔτσι μόνον, διά τῆς συνεχιζομένης καί ἀκατάπαυστης συγκρούσεως, τῶν δύο ἄκρων, δυνάμεθα νά διακρίνωμεν ἀρίστως, οἱ ὑπόλοιποι, τήν ἱεράν καί βασιλικήν, μέση ὁδόν, ἐκ τῆς συγχρόνου Λερναίας Ὕδρας τῶν Συγκρητιστῶν.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΙΣ:

[1] Ἀρχιμ. Ἐπιφάνιου Ἰ. Θεοδωρόπουλου, ΤΑ ΔΥΟ ΑΚΡΑ, Ἔκδοσις Γ΄, 2008, Ἔκδοσις: ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΚΕΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, σσ. 287.

Πηγή: http://apologitika.blogspot.com.cy/2016/02/03-1923-2016.html

Σχόλιον εἰς ἄρθρον ἀγιορείτου διὰ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μασία ἐν προκειμένῳ δὲν εἶναι, τὸ τί γράφει ὁ α ἤ ὁ β κληρικὸς ἤ μοναχός, ἀλλὰ τὸ τί εἶπαν καὶ τί ἔγραψαν, πῶς εἶδαν καὶ πῶς ἀξιολόγησαν τὴν ἐν λόγῳ Σύνοδο ἅγιοι καὶ θεοφόροι ἄνδρες τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ εἶχαν θεῖο φωτισμὸ καὶ ὁμίλησαν ἐν Πνεύματι ἁγίῳ. Ἡ κρίση ἡ δική τους εἶναι ἐκείνη ποὺ μετράει καὶ ἔχει ἰδιαίτερη βαρύτητα γιὰ τὴν ἐκκλησία, καὶ αὐτὴν θὰ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμε καὶ νὰ ἐνστερνιζόμεθα ὅλοι, πατριάρχες, ἀρχιερεῖς, θεολόγοι, μοναχοί, ἀκόμη καὶ ἀσκητὲς καὶ ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ἂν θέλουμε βέβαια νὰ βαδίσουμε «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις πατράσι» καὶ ὄχι ἐπόμενοι ὀπίσω τῶν ἰδικῶν μας ἐπισφαλῶν κρίσεων καὶ ἀπόψεων.

Πρόσφατα, (3.2.2016), κυκλοφορήθηκε στὸ διαδίκτυο ἄρθρο ἑνὸς λογιωτάτου ἀσκητοῦ ἁγιορείτου, **τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ Προηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων, π. Βασίλειου Γοντικάκη, μὲ θέμα: «Ἐξ ἀφορμῆς τῆς Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».** Μελετήσαμε μὲ προσοχὴ τὸ ἐμπνευσμένο κείμενο τοῦ π. Βασιλείου καὶ διαπιστώσαμε ὅτι ἐκφράζει μὲ ἀκρίβεια τὴν ὀρθόδοξη θεολογία. Ὅλα ὅσα γράφει περὶ ὑπακοῆς στὸ θεῖο θέλημα, περὶ ἀπαρνήσεως τοῦ ἰδικοῦ μας θελήματος, περὶ τοῦ τί εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία, ἡ Θεολογία καὶ ἡ Θεία Λειτουργία, στὴν ὁποία βιώνεται ἀπτὸ τώρα τὸ μυστήριο τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, περὶ τοῦ ὅτι πρέπει νὰ **«ἀφήσωμε νὰ φανῆ ἡ ἀέναος Σύνοδος τῶν ἐπουρανίων καὶ τῶν ἐπιγείων, ποὺ λειτουργικὰ ζοῦμε ὡς θεολογικὴ μυσταγωγία»,** ὅλα αὐτὰ εἶναι πέρα γιὰ πέρα σύμφωνα μὲ τὴν ὀρθόδοξη Θεολογία μας. Ἐπίσης τὰ περὶ τῶν παραδόξων ἀντινομιῶν, ποὺ βιώνουν οἱ ἅγιοι, δηλαδὴ τῆς πορείας «ποὺ φαίνεται στάση», τοῦ λόγου «ποὺ συμπτύσσεται στὴ σιωπή», τῆς ἀγνοίας ποὺ εἶναι ὑπερτέρα πάσης γνώσεως, τῆς παρουσίας τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του, τῆς ἀποκαλύψεως τῶν πάντων ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ Ἑνός, τῆς κοσμικῆς ἀποτυχίας ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἐν Χριστῷ ἐπιτυχία καὶ ὅσα ἄλλα παρόμοια ἀναφέρει, μᾶς βρίσκουν ἀπόλυτα σύμφωνους καὶ δὲν ἔχουμε καμία ἀντίρρηση ἐπ' αὐτῶν. Ὅλα τὰ παρὰ πάνω ἀποτελοῦν βιώματα, ποὺ τὰ ἔζησαν ὡς πραγματικότητες ἤδη ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωή οἱ ἅγιοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι αὐτοὶ ἀνέβηκαν μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ ὕψιστες πνευματικὲς καταστάσεις.

Ὡστόσο οἱ ἅγιοι Πατέρες, ἐνῷ εἶχαν φθάσει στὴ θέωση καὶ ἐνῷ εἶχαν τὴν ἐμπειρία τοῦ ἀκτίστου φωτός, ἦταν ταυτόχρονα καὶ πολὺ προσγειωμένοι στὴν πραγματικότητα τῆς ἐποχῆς των. Δὲν ἀγνοοῦσαν τὶς αἱρέσεις, ποὺ μάστιζαν τὴν Ἐκκλησία καὶ πονοῦσαν γι' αὐτό, διότι ἔβλεπαν νὰ χάνονται ψυχὲς ἐξ αἰτίας τῆς διαβρωτικῆς δράσεως αὐτῶν μεταξὺ τῶν πιστῶν, περὶ ὧν **«Χριστὸς ἀπέθανεν» (Α Κορ. 8, 11).** Ἄκουγαν μέσα τους τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ τοὺς ἔλεγε: **«εἰ ἀγαπᾶς με… ποίμενε τὰ πρόβατά μου» (Ἰω. 21, 16),** ποὺ χειμάζονται καὶ κινδυνεύουν νὰ χαθοῦν στὴν ἁπώλεια τῆς αἱρέσεως. Ἄφησε τώρα τὴν ἡσυχία τῆς ἀσκήσεως καὶ κατέβα στὸν ἀγώνα νὰ βοηθήσεις καὶ νὰ στηρίξεις τὸν λαό μου. Ἄφησε τὶς θαβώρειες ἀναβάσεις καὶ τὰ ὑψηλὰ θεολογικὰ πετάγματα καὶ πήγαινε νὰ πρωτοστατήσεις μὲ λόγους καὶ ὁμιλίες, μὲ συγγράμματα καὶ νουθεσίες, μὲ τὴν συγκρότηση Συνόδων, Τοπικῶν καὶ Οἰκουμενικῶν, στὴν καταπολέμηση καὶ ἐκρίζωση τῆς αἱρέσεως. Καὶ οἱ ἅγιοι ἔκαναν ὑπακοὴ στὸ θεῖο θέλημα καὶ κατέβαιναν στὸν ἀγώνα καὶ ὑπέμεναν θλίψεις καὶ διωγμοὺς καὶ μερικὲς φορὲς θυσίαζαν καὶ τὴν ἴδια τὴν ζωή τους γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς μαρτυρεῖ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία καὶ τὰ συναξάρια των. Σὲ προηγούμενο ἄρθρο μας μὲ τίτλο: **«Ἡ ὁμολογιακὴ διάσταση τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ καὶ ἡ σύγχρονη πραγματικότητα»,** (25.1.2016), κάναμε ἤδη λόγο καὶ ἀναφερθήκαμε πολὺ συνοπτικὰ στοὺς ἀντιαιρετικοὺς ἀγῶνες τῶν ἁγίων Πατέρων.

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας χειμάζεται καὶ πολεμεῖται ἀπὸ μία αἵρεση πολὺ χειρότερη ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἀντιμετώπισε μέχρι τώρα στὸ παρελθόν, τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Οἱ σύγχρονοι ἅγιοι τῆς ἐποχῆς μας, ὅπως ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος ὁ Πόποβιτς, ὁ ἅγιος Παΐσιος, ὁ ἅγιος Φιλόθεος ὁ Ζερβάκος καὶ πολλὲς ἄλλες ὁσιακὲς μορφὲς καὶ καταξιωμένες προσωπικότητες, ὅπως ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, ὁ π. Γεώργιος Καψάνης, ὁ π. Χαράλαμπος Βασιλοπουλος, ὁ π. Μᾶρκος ὁ Μανώλης, ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Κωνσταντῖνος Μουρατίδης κ.ἄ. ἔπραξαν τὸ καθῆκον τους καὶ καταπολέμησαν τὴν αἵρεση μὲ ὅλες τους τὶς δυνάμεις, **«ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις πατράσι»** καὶ μιμούμενοι τὸ παράδειγμά τους. Δὲν θὰ ἔπρεπε λοιπὸν καὶ ὁ π. Βασίλειος νὰ μιμηθεῖ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἁγίους, τοὺς παλαιοτέρους καὶ τοὺς νεωτέρους καὶ βαδίζοντας πάνω στὰ χνάρια τους νὰ κατέβει καὶ αὐτὸς στὸν ἀγώνα; Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μιμηθεῖ κατὰ δύναμιν τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ, ἡ τουλάχιστ

Ὑπῆρξαν πράγματι μασόνοι οἱ κληρικοὶ οἱ ἀναφερόμενοι κατὰ καιροὺς ὡς τοιοῦτοι εἰς τὰ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

εὔκολες φράσεις καὶ λένε:

-Μόνο πεθαμένων ὀνόματα ἀναφέρουν οἱ μασόνοι καὶ ὄχι ζώντων, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ μιλήσουν, ἢ καί:

-Ψέματα λένε οἱ μασόνοι[2]!

Ἔτσι λοιπὸν ἡ «στρουθοκάμηλος» χώνει βαθιὰ στὴν ἄμμο τὴν κεφαλή της καί, μὲ τὸν τρόπο αὐτόν, νομίζει πὼς θὰ γλιτώσει ἀπὸ τὰ δόντια τῆς τίγρεως!

Κούνια ποὺ μᾶς κούναγε…

Πῶς ἔχουν λοιπὸν τὰ πράγματα;

Ἰδοὺ πῶς ἔχουν, κατὰ τὴν ἄποψη τοῦ ἐρευνητῆ.

Γιατί δὲν ἀναφέρουν οἱ τέκτονες ὀνόματα ζώντων τεκτόνων καὶ μάλιστα κληρικῶν;

Οἱ ἀπαντήσεις τῆς μασονίας εἶναι ἐπ' αὐτοῦ τρεῖς. Ἡ πρώτη ἀφορᾶ εἰς τοὺς τεκτονικοὺς ὅρκους, οἱ ὁποῖοι εἶναι δεσμευτικοὶ γιὰ τὰ μέλη τῆς τεκτονικῆς ὀργανώσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν μποροῦν νὰ ἀποκαλύπτουν ὀνόματα ζώντων ἀδελφῶν τους εἰς τοὺς «βεβήλους». Ἡ πίεση ἔτσι αὐτὴ εἶναι σχετικῶς ἀτελέσφορη.

Ἡ δεύτερη ἀπάντηση τῶν τεκτόνων ἔχει διατυπωθεῖ, εἶναι ὅμως ἄγρια κι ἐντελῶς ἀπαράδεκτη. Τὴν παραθέτουμε, παρακαλώντας τοὺς ἀναγνῶστες νὰ μὴ «θυμώσουν» κι ἐξοργιστοῦν, δεδομένου ὅτι ἡ ἀνοχὴ κι ἡ συγγνώμη εἶναι ἀρετὲς κατ' ἐξοχὴν χριστιανικές. Γράφουν, λοιπὸν ἐπ' αὐτοῦ οἱ μασόνοι:

«(…) Δὲν νομίζομεν ὅτι ἐπιτρέπεται εἰς ἡμᾶς νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὴν περιέργειαν καὶ δώσωμεν τὰ ὀνόματα ἐπιλέκτων μελῶν τῆς κοινωνίας βορὰν εἰς τὰς ἀγρίας διαθέσεις ὑπανθρώπων…» (Πηγή: «Τεκτονικὸν Δελτίον, ἔτος 1970, σελ. 344).

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ λογικότερη τεκτονικὴ ἀπάντηση: **«(…) Δὲν ἀναφέρουμε ὀνόματα Τεκτόνων ἐν ἐνεργείᾳ, γιατί δὲν θέλουμε νὰ σκανδαλίσουμε τὴν παραπλανημένη ἀπὸ τὴ συκοφαντία μερίδα τῆς κοινῆς γνώμης. Λυπούμεθα διὰ τὴν κατάσταση στὴ χώρα μας, γιὰ τὴν ὁποία ἡ ἔγκυρη γαλλικὴ ἐφημερίδα «Μὸντ» ἔχει γράψει (7 Δεκεμβρίου 1972) ὅτι ζεῖ «δυὸ αἰῶνες πίσω ἀπὸ τὴν Εὐρώπη [ἡ Ἑλλάδα] σχετικὰ μὲ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ Τεκτονισμοῦ (…)**

Σκεφτεῖτε [συνεχίζεται στὸ τεκτ. κείμενο] τοὺς ἀναφερθέντες ὡς Τέκτονες Πατριάρχες οἱ Ἀντιτέκτονες ἔσπευσαν νὰ τοὺς χαρακτηρίσουν Ἰοῦδες. Καὶ φανταστεῖτε τί θὰ συνέβαινε, ἂν τοὺς εἴχαμε ἀναφέρει ἐν ζωῇ…

Ἐν συνέχειᾳ οἱ Τέκτονες μᾶς ἀποκαλύπτουν:

…Τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου [Παπαδοπούλου] δοκίμασε ἕνας ζηλωτὴς [«φανατικὸς» χριστιανὸς] νὰ τοῦ ψαλιδίσει τὰ γένια, γιὰ τὸ ζήτημα τῆς προσαρμογῆς τοῦ ἡμερολογίου στὴν ἀστρονομικὴ πραγματικότητα. Φαντάζεται κανεὶς τί θὰ γινόταν, ἂν ἐγίνετο γνωστὸ πὼς ἦταν καί… Τέκτων! Θὰ εἶχε πέσει θῦμα μίας εὐάριθμης ἀλλὰ καλὰ ὀργανωμένης ζηλωτείας…»! (Πηγή: τεκτ. περ. «Πυθαγόρας», ἔτους 1981, τεῦχος 22, σελ. 332)

Ἡμέτερο σχόλιο: Νὰ μὴ ζητοῦμε λοιπὸν ἀπὸ τοὺς Τέκτονες οὐδεμία ἀπάντηση γιὰ ὀνόματα, ἀλλὰ νὰ ἀπευθυνόμαστε πρὸς τὴν ἑκάστοτε ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ ἐξιχνιάσει Ἐκείνη καὶ νὰ ἐνεργεῖ τὰ καθ' ἑαυτὴν γιὰ ὅσους ἐκ τῶν κληρικῶν μας ἀναφέρονται - τουλάχιστον οἱ ἐν ζωῇ - ὡς μέλη Τεκτονικῶν Στοῶν, παντὸς Τεκτονικοῦ Τύπου καὶ Σώματος. Οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἀνακρίσεις εἶναι τὸ κανονικότερο καὶ δικαιότερο μέσον. Πρὸς κάθε πλευρά. Γιὰ κάθε πλάνη κι αἵρεση ποὺ κατατρώγει τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ΕΝΤΟΣ τῶν Πυλῶν. Ποὺ κατασπαράσσονται, ναί, ποιμένες καὶ πρόβατα, τώρα πιὰ ΕΝΤΟΣ τῶν Πυλῶν μας, ἐπαναλαμβάνουμε μὲ ἔμφαση, κατασπαράσσονται ποιμένες καὶ πρόβατα, ὡς δὲν θὰ ἔπρεπε.

Δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ τὰ γράψουμε ὅλα!

Ἐπιτυχίαι τῶν Τεκτόνων εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν χῶρον διὰ τῶν Ἱπποτικῶν Ταγμάτων…

Θραύση κάνουν κατὰ καιροὺς οἱ μασόνοι διὰ τῆς προσελκύσεως κληρικῶν σὲ Τάγματα, τῶν ὁποίων ἀγνοοῦν τὴ φύση καὶ τὴν τεκτονικὴ ἰδιότητα τῶν μελῶν, οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ ἱερεῖς μας, ἐνδεχομένως.

Αὐτὸ γίνεται διότι τὰ Τάγματα αὐτὰ ἔχουν τίτλους κι ἀξιώματα μὲ θρησκευτική, χριστιανικὴ χροιά[3]. Μὴ γνωρίζοντας λοιπὸν οἱ περισσότεροι κληρικοί μας περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται, εἰσέρχονται εἰς αὐτὰ τὰ Σώματα, πρὸς μεγάλην χαρὰ τῶν τεκτόνων, οἱ ὁποῖοι δημοσιεύουν ἐν συνεχείᾳ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ἔντυπα τῶν Ταγμάτων αὐτῶν ὀνόματα καὶ φωτογραφίες!

Εἶναι δὲ τόσο βέβαιοι οἱ τέκτονες ὅτι θὰ ἔχουν πάντοτε εἰς τὰ Ἱπποτικὰ Τάγματα ἱκανὸ ἀριθμὸ κληρικῶν μας, ποὺ ἔχουν εἰσάγει στοὺς ἐπίσημους κανονισμοὺς τῶν Σωμάτων αὐτῶν καὶ σχετικὰ ἄρθρα, διὰ τῶν ὁποίων ὁρίζεται τί ἀκριβῶς νὰ φοροῦν οἱ κληρικοί μας κατὰ τὶς διάφορες τελετουργίες τῶν Ταγμάτων αὐτῶν! Ἀπίστευτα πράγματα. Καὶ χειρότερα πάσης περιγραφῆς.

Διαβάζουμε σὲ ἐπισημότατο τεκτονικὸ κείμενο τὰ ἀκόλουθα γιὰ τὶς «Ἐνδύσεις» αὐτὲς τῶν κληρικῶν. Ὁ τίτλος τοῦ σχετικοῦ κεφαλαίου εἶναι:

«Περιβολή, Διακριτικὰ καὶ κοσμήματα, ὅπλα καὶ λοιπὰ Διάσημα (…)

- Οἱ φέροντες ράσον καὶ ἄμφιον κληρικοὶ κατέχοντες βαθμὸν Ἀξιωματικοῦ [τοῦ Τεκτονικοῦ Τάγματος τοῦ Ναοῦ] δύνανται ἀντὶ πίλου νὰ φέρουν καλυμμαύχι, ἐνῷ

Ὁ ἀοίδιμος Ἀδ. Νικάνωρ, φέρων ἐκτὸς τοῦ Σταυροῦ του ὡς Ἀρχιμανδρίτου, τὸ περιλαίμιον τοῦ Σεβ. τῆς Σ. Στ. «Σιών», ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τεκτονικά του διάσημα. (Τεκτ. Δελτίον, 1967).

οἱ φέροντες φαιλόνιον δύνανται νὰ φοροῦν μίτραν…».

«Ὁ Ἐλεονόμος καὶ ὁ Εὐχέτης [ἱπποτικὰ ἀξιώματα] δὲν φέρουν ξίφος καὶ ζώνην, ἂν πρόκειται περὶ κληρικοῦ, ὁ χιτὼν δύναται νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τρίβωνος καὶ ἀντὶ τοῦ στιχαρίου δύναται νὰ φέρεται καλυμμάχιον. Ὅταν ὁ Περιφερειακὸς Ἀρχιερεὺς [ἐδῶ πρόκειται περὶ ἱπποτικοῦ ἀξιώματος καὶ ὄχι -ἀπαραιτήτως- περὶ Ἀρχιερέως τῆς Ἐκκλησίας μας] φέρει φαιλόνιον δύναται νὰ φορᾷ μίτραν καὶ νὰ κρατᾷ πατριαρχικὴν ράβδον [ὡς εἴδους στραταρχικῆς ράβδου. Ἐδῶ μὲ πεντάσταυρη κορυφή] …».

Τί νὰ πεῖς. Τί μπορεῖ καθέναν νὰ πεῖ μὲ ὅλα ἐτοῦτα καὶ ἄλλα, βεβαίως, ποὺ ἀκολουθοῦν στὶς περιπτώσεις αὐτές! **(πηγή: «Μέγα Σκήνωμα τῆς Ἑλλάδος, Συνταγματικοὶ Κανόνες τῶν Ἡνωμένων Στρατιωτικῶν καὶ Τεκτονικῶν Ταγμάτων τοῦ Ναοῦ, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς Παλαιστίνης, τῆς Κύπρου, τῆς Ρόδου, τῆς Κρήτης καὶ τῆς Μάλτας. Διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ διοικητήρια καὶ Κοινόβιά του εἰς τὴν Ἀλλοδαπήν. 1999. Ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Σκηνώματος τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις Ἔτος Κυρίου 1999, Ἔτος Τάγματος 881», σελίδες 66, 75, 76 καὶ 80 ἀντιστοίχως).**

Τὸ προαναφερθὲν σύνθετον Τεκτονικὸν Τάγμα ἔχει προβλέψει τὰ πάντα διὰ τὴν εἰσδοχήν, ὄχι μόνον κληρικῶν, ἀλλὰ παντὸς ἐπιπέδου ὑψηλῶν προσώπων - μελλοντικῶς…

Διαβάζουμε σχετικῶς:

«…Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ Μέγας Μάγιστρος [ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Τάγματος] εἶναι ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, τότε καὶ μόνον δύναται νὰ διορίσει Ἀντικαταστάτην Μέγαν Μάγιστρον, ὁ ὁποῖος ἐν ἀπουσίᾳ του ἔχει ὅλα τὰ προνόμια καὶ τὸ προβάδισμα αὐτοῦ καὶ ἀντικαθιστᾶ αὐτὸν πλήρως…» (ὅπ. π., σελ. 9). Ἡμέτερο σχόλιο; -Οὐδέν.

Ὅταν οἱ χριστιανοὶ ἐρευνηταὶ ἀποκαλύπτουν ὀνόματα…

Ὅταν τώρα συμπέσει καὶ χριστιανοὶ ἐρευνητὲς ἀποκαλύπτουν ὀνόματα κληρικῶν, φερομένων παρ' οἱουδήποτε ὡς μέλη Ἱπποτικῶν Ταγμάτων, τότε, οἱ μὲν σεμνότεροι καὶ ταπεινότεροι ἐξ αὐτῶν ὁμολογοῦν τὴν ἄγνοιά τους καὶ ἀποχωροῦν, οἱ δὲ ἐπιμένοντες ὅτι τὰ τάγματα αὐτὰ ΔΕΝ εἶναι μασονικὰ ἢ μασονικῆς κατευθύνσεως, διαψεύδονται.

Διαψεύδονται ἀπὸ ποίους καὶ πῶς;

Μὰ ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐπισήμους **«Συνταγματικοὺς Κανόνες»** αὐτῶν τῶν Ταγμάτων, στοὺς ὁποίους (κανόνες) ρητῶς ἀναφέρεται ὅτι γιὰ νὰ γίνει κάποιος Ἱππότης-μέλος πρέπει νὰ εἶναι Διδάσκαλος Τέκτων! Ἰδοὺ ἡ ἀκριβὴς διατύπωση:

«Προσόντα ὑποψηφίων. Δεδομένων τῶν στενῶν καὶ μακρῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν Ταγμάτων τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ οἱ ὑποψήφιοι πρὸς ἐγκατάστασιν ἱππόται τῶν Ταγμάτων δέον ἀπαραιτήτως ὅπως εἶναι Διδάσκαλοι Τέκτονες καὶ Τέκτονες τῆς Βασιλικῆς Ἀψῖδος καὶ Ταμειακῶς ἐντάξει [ἐνεργοὶ Τέκτονες] μέλη Στοῶν καθὼς καὶ Περιστηλίων [ἀνωτέρων βαθμῶν] Τεκτόνων τῆς Βασιλικῆς Ἀψῖδος [τεκτονικὸς Τύπος] τῆς Ἐθνικῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ὑπάτου μεγάλου Περιστηλίου τῆς Ἑλλάδος ἀντιστοίχως ἢ ἄλλων, ὑπ' αὐτῶν ἀνεγνωρισμένων ἀντιστοίχων μεγάλων Τεκτονικῶν Σωμάτων…» (πηγή: ὅπ. π., σελ. 36)[4].

Ἄλλα Ἱπποτικὰ Τάγματα φέροντα ὡς προστάτας των, ἀνωτάτους κληρικούς μας…

Καὶ στὰ Τάγματα αὐτὰ ποὺ ἔχουν μάλιστα σεβαστοὺς τίτλους, προσελκύονται κατὰ καιροὺς πολλοὶ κληρικοί μας, ὀνόματα τρανταχτὰ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Τὰ διάφορα αὐτὰ Ἱπποτικὰ Τάγματα - μὲ τὰ ὀνόματα μεγάλων Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας!- ἄλλα μὲν ἀσχολοῦνται μὲ τὴ φιλανθρωπία - ὅπως γράφουν - ἄλλα δὲ μὲ τὴν προώθηση τοῦ Συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως ἐμφαντικῶς δηλώνουν.

Τὸ σπουδαιότερο - καὶ ἀπαράδεκτο, βεβαιότατα - εἶναι ὅτι «προστάτες» αὐτῶν τὴν Ταγμάτων φέρονται νὰ εἶναι, κατὰ καιρούς, ἀνώτατοι κληρικοὶ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, ποζάροντας κατὰ περίσταση μπροστὰ στὸν φωτογραφικὸ φακὸ μὲ ἐμφανεῖς τὶς «κορδέλες» τῶν τιμητικῶν διακρίσεων ποὺ ἀπὸ τὰ Τάγματα αὐτὰ ἔχουν λάβει.

Χάριν τῆς - σχετικῆς - ἱστορίας κι ἐπειδὴ τὸ Τάγμα περὶ τοῦ ὁποίου εὐθὺς ἀμέσως θὰ κάνουμε λόγο (τὸ Τάγμα τοῦ Ἁγίου Διονύσου Ζακύνθου) πιθανότατα νὰ μὴ ὑπάρχει πλέον ἐν ἐνεργείᾳ, νὰ εἶναι νεκρὸ ἢ ἐν ὕπνῳ, γιὰ τοῦτο καὶ θὰ παρουσιάσουμε τώρα ἕνα χαρακτηριστικὸ κανονιστικὸ κείμενό του, ἡλικίας μισοῦ ἤδη αἰώνα. Ἰδοὺ αὐτό:

«[Ἄρθρο] 1, ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ..

Ἡ Α. Β. Υ. [Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης] ὁ Πρίγκηψ Πέτρος τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὁ Μέγας Προστάτης τοῦ Τάγματος.

Αἱ Αὐτῶν Ἁγιώταται Μακαριότητες, Χριστόφορος, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, Θεοδόσιος ὁ ΣΤ΄, Πατριάρχης Ἀντιοχείας, καὶ Βενέδικτος Β΄, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, εἶναι Τιτουλάριοι Μεγάλοι Μάγιστροι τοῦ Τάγματος, ἢ Α. Σ. [Αὐτοῦ Σεβασμιότης] ὁ Μητροπολίτης Ζακύνθου εἶναι, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς Του, ὑπέρτατος Πνευματικὸς Ἡγέτης τοῦ Τάγματος. Τὸ Τάγμα διοικεῖται ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Μαγίστρου βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου, συμφώνως πρὸς τὸ Δίκαιον τῆς Ἱππωσύνης καὶ τὴν ἱπποτικὴν παράδοσιν, ὑπὸ τῶν ὁποίων διέπονται τὰ παρόμοια Τάγματα…» (πηγή: «ΥΠΟΜΝΗΜΑ. Ἀρχαὶ καὶ Κανονισμοὶ Ἀφορῶντες εἰς τὴν Ἀνακήρυξιν καὶ τὴν Περικόσμησιν ἱππότου τοῦ κυριάρχου Ἑλληνικοῦ Τάγματος τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ζακύνθου», σελ. 5, Ἀθῆναι 1964).

Κάτι περισσότερον διὰ τὸ Τάγμα τοῦ Ἁγ. Διονυσίου Ζακύνθου…

Ἄξιον προσοχῆς καὶ πολλῆς περιεργείας εἶναι, ὅτι γιὰ τὸ Τάγμα αὐτό, τὸ φερόμενο ὡς Τάγμα τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ζακύνθου, ἡ ἴδια ἡ ἡγεσία του στὰ ἴδια αὐτῆς ἔντυπα ἀναφέρει, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς. Ὅτι:

- «Τὸ Τάγμα τοῦτο [εἶναι] ἕν ἐκ τῶν παλαιοτέρων ζώντων Ταγμάτων, ὀρθόδοξος ἀδελφὸς τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Ἱερουσαλήμ, ἄλλως τῆς Μάλτας» (γνωστῶν γιὰ τὰ "ἔργα" τους Ταγμάτων).

- «Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ Τάγματα σταυροφόρων ποὺ ἔζησαν στοὺς αἰῶνες» (τοὺς γνωρίζουμε δὰ τοὺς "Σταυροφόρους" αὐτούς).

- Ὅτι **«μαζὶ μὲ τὸ Τάγμα ἀνεβίωσε στὶς ΗΠΑ καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Διεθνοῦς Ἀμερικανικοῦ Ἰνστιτούτου [;] τῆς Οὐάσιγκτον τὸ ἱστορικὸ ἑλληνικὸ παράσημο τοῦ Τάγματος Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ζακύνθου, καὶ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Τάγματος καθορίσθη μὲ ἀπόφασι τοῦ Κογκρέσσου (…) Μὲ ἀρχηγὸ τὸν εὐγενικὸν Μύστην τῆς τέχνης τοῦ Ἀπόλλωνος…».**

- Ὅτι εἶχε ἐκπροσώπους σὲ εἴκοσι χῶρες (ξένους ἐκπροσώπους, ὄχι Ἕλληνες) ὡς «Ὕπατο Συμβούλιο» αὐτοῦ διεθνῶς.

- Ὅτι μετὰ τὴν ἀναβίωσή του (τὸ Τάγμα αὐτὸ) ὡς φιλανθρωπικὸ Σῶμα βοηθείας πρὸς τὴ Ζάκυνθο, κατὰ τὸ ἔτος 1953 (μὲ τοὺς τότε σεισμοὺς ἐκεῖ), στὶς πολλὲς παροχές του πρὸς τὴ νῆσο περιλαμβάνεται (ρητῶς ἀναφερόμενο) καὶ **«βοήθημα ἀπόρων ἀδελφῶν Τεκτονικῆς Στοᾶς»** (Πηγές μας εἶναι τὰ ἑξῆς ἔντυπα τοῦ Τάγματος αὐτοῦ: Ἡ Ζάκυνθος καὶ ἡ Ἱστορία τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν Ἁγ. Διονυσίου Ζακύνθου, Ζάκυνθος 1960 . THE SOVEREIGN GREEK ORDER OF ST. DENNIS OF ZANTE, 1964, Activities 1963 . THE SOVEREIGN GREEK ORDER OF ST. DENNIS OF ZANTE, 1965, Activities 1964 . Κυρίαρχον Ἑλληνικὸν Τάγμα Ἁγ. Διονυσίου Ζακύνθου / Ἱστορικὸν Σημείωμα καὶ Μερικὸς Κατάλογος Ἱπποτῶν Μελῶν (Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Ν. Δ. Αἰγινήτου, KCDZ, Ἀθῆναι 1965 . Ἑλληνικὸν Τάγμα Ἱπποτῶν Ἁγίου Διονυσίου Ζακύνθου, 1973, Events of 1972, The American Society of the Greek Order of St. Dennis of Zante . Ἑλλ. Τ. Ἱππ. Ἁγ. Διον. Ζακύνθου, Ἡ Ἱστορία καὶ ἡ δρᾶσις του (ἀχρονολόγητο).

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα γιὰ τὸ Τάγμα Ἱπποτῶν τοῦ Ἁγ. Διονυσίου Ζακύνθου καὶ νομίζουμε πὼς ἀρκοῦν (Δὲν γνωρίζουμε ἂν τὸ Τάγμα αὐτὸ εἶναι ἐνεργό).

Ὀλίγα διὰ τὸ Τάγμα Ἱπποτῶν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου…

Γιὰ τὸ Τάγμα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ ἐκ τοῦ πρώτου ἐνημερωτικοῦ του Δελτίου (1975) ἐκ σελίδων 30, ἀντλοῦμε ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες. Πρόκειται περὶ Διεθνοῦς Οἰκουμενιστικοῦ Τάγματος ἱδρυθέντος στὶς 29 Μαΐου 1953 στὴν Ἐλβετία, **«κατεγράφη δὲ ἐπισήμως εἰς τὴν Ζυρίχην τὸ 1958».** Ἰδοὺ ὀλίγα ἀπὸ τὴν οἰκουμενιστικὴ "ταυτότητα" τοῦ Τάγματος. Στοχεύει αὐτὸ τὸ Τάγμα καὶ εἶναι:

- Τὴν διαχριστιανικὴ προσέγγιση καὶ διαλλαγὴ

- Εἶναι **«ὑπεράνω δογμάτων καὶ Θρησκειῶν».**

- «Ὁ ὅρος ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ἀποβλέπει εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν».

- «Ἐλπίζει ὅτι ὑπὸ τῶν μελλοντικῶν γενεῶν θέλει πραγματοποιηθεῖ γνήσιος Χριστιανισμός».

- «Ἐπιθυμεῖ πρὸ πάντων νὰ δημιουργήσῃ πνευματικὰς γεφύρας μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὅλων τῶν θρησκειῶν».

- «Κατανόησις μεταξὺ τῶν διαφόρων θρησκειῶν καὶ δογμάτων πίστεως».

- «Σήμερον δὲν πρόκειται πλέον περὶ φιλονικίας ὡς πρὸς τὸ ποῖον δόγμα ἢ ποία θρησκεία εἶναι καλλιτέρα (…) Μόνο διὰ τῆς ἑνώσεως τῶν δυνάμεών των αἱ θρησκεῖαι…».

Καὶ κάτι ἀκόμη περὶ τοῦ Τάγματος αὐτοῦ. Τί;

Ὅτι τὸ Τάγμα τοῦτο ἦταν (ἢ καὶ εἶναι;) **«Ὑπὸ τὴν Αἰγίδα τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Μακαριότητος τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς»** (Πηγή: ORDO ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝ MAGNI O.C.M., Ἐνημερωτικὸν Δελτίον, ἔτος Α΄(1975), τεῦχος 1, σελ. 15).

Στὸ ἴδιο Δελτίο τοῦ Τάγματος μετρήσαμε τοὺς ἀναφερομένους εἰς αὐτὸ ὡς μέλη του κληρικούς: ἐννέα ἐπίσκοποι καὶ ἀρχιμανδρίτες τῆς εὐρύτερης ἑλληνόφωνης Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας!

Ἰδοὺ καὶ τὸ τελευταῖο, ὅπως παρατίθεται ὑπὸ διακεκριμένου μέλους τοῦ Τάγματος, Δελτίο 48/49, 1985-86, σελ. 9: **«…Δία, Βράχμα, Θεὲ τοῦ Ζαρατούστρα, Θεὲ τοῦ Μωυσέως, Θεὲ τοῦ Κομφουκίου, Θεὲ τοῦ Σωκράτη, Θεὲ τοῦ Μάρκου Αὐρήλιου, Θεὲ τῶν Χριστιανῶν, Θεέ μου. Εἶσαι παντοῦ Ἕνας καὶ ὁ ἴδιος»!** Τέτοια…

Ἡμέτερον σχόλιον καὶ ἀναγκαία ἐπισήμανσις…

Ὁ χαράσσων αὐτὲς ἐδῶ τὶς γραμμές, ὡς χριστιανὸς ἐρευνητὴς δὲν θὰ ἤθελε νὰ πιστέψει, δὲν πιστεύει, ὅτι τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας μας ἐγνώριζαν κἄν, ὅτι ἀπὸ Πατριάρχες ποὺ ἦσαν τοὺς «ἔκαμαν» **«Μάγιστρους»,** καὶ μάλιστα **«Τιτουλάριους Μάγιστρους»** ἑνὸς ἱπποτικοῦ Τάγματος, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἐνδεχομένως νὰ εἴχαν ἀκούσει!

Διότι γίνονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ τέτοια πράγματα. Ἀναφέρονται ἴσως κάποτε ΚΑΙ ψευδῶς ὀνόματα!

Ποιὸς λοιπὸν θὰ προστατεύσει τοὺς κατὰ καιροὺς ἐκκλησιαστικούς μας ἡγέτες καὶ τὸ συναφὲς κατ' ἄνθρωπον κῦρος τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας ἀπὸ παρόμοιες ἀνεπίτρεπτες περιπλοκὲς καὶ «περικοσμήσεις»;

Γιατί δὲν γίνονται, σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις καὶ στὸν καιρό τους, ἐκκλησιαστικὲς ἀνακρίσεις, νὰ ἀναζητεῖται μὲ ἐπιμονὴ ἡ ἀλήθεια; Δὲν εἶναι ἄδικο νὰ σέρνονται στὴν πνευματικὴ καὶ τὴν πληροφορικὴ «Ἀγορὰ» στὸ - Διαδίκτυο - πράγματα καὶ φῆμες ποὺ μειώνουν τὸ κῦρος ἀξιοσέβαστων ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των, προσώπων;

(Ἐπισήμανση: Ἀναφερόμαστε εἰς τὰ ὡς μασονικά, λεγόμενα, παρὰ τῶν τεκτόνων συγκεκριμένα Ἱπποτικὰ Τάγματα - ὀνομαστὶ - στὴν ἀνωτέρω μὲ ἀριθμ. 3 ὑποσημείωση καὶ παραπομπὴ στὴν πηγὴ τῆς σχετικῆς πληροφορίας).

Δὲν βρίσκουμε πράγματι ἄκρη μὲ ὅλ' αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν γύρω μας. Διότι οἱ δυνάμεις τοῦ ἀδιαφανοῦς Παρασκηνίου μᾶς ἔχουν ἤδη πιάσει - ἀπὸ χρόνου μακροῦ - εἰς ὕπνον βαρούχειον.

Καὶ ὅταν ὁ ἀείμνηστος Νικόλαος Ψαρουδάκης (καὶ ἄλλοι) πρὶν ἀπὸ χρόνια ἀφύπνιζαν μὲ τὰ σχετικὰ δημοσιεύματά τους τὸ χριστιανικὸ κοινό, μερικοὶ λαϊκοὶ καὶ καλόγηροι ἔτειναν τότε εὐήκοον οὖς, κάποιοι ἄλλοι ὅμως ἐκ τῶν τότε ποιμένων μας πιθανὸν νὰ ἦσαν «βαρήκοοι».

Συνέπεια τῆς τότε βαρηκοΐας μας ἴσως νὰ εἶναι τὸ ν' ἀκούσουν προσεχῶς περισσότεροι ἀκόμα, ἀξιότατοι - κατὰ τὰ ἄλλα - ποιμένες μας, ὅτι ξαφνικὰ «ἔγιναν» κι αὐτοὶ **«καγκελλάριοι»** καὶ **«κοντόσταυλοι»,** τὸ πολὺ **«Τιτουλάριοι Μάγιστροι»** Σωμάτων καὶ Ταγμάτων ἀλλότριων πρὸς τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας… Ἀτιμωρητί, βεβαιότατα, διότι ποιὸς νὰ ἐλέγξει ποιόν, ἀφοῦ οἱ ἄλλοι, οἱ μὴ ἐμπλεκόμενοι σχετικῶς, οἱ ἀθῷοι, «ἐφησυχάζουν» ὡς ἰχθύες ἄφωνοι, πλὴν ἐλαχίστων, μετρουμένων εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς, ἄντε τὸ πολὺ τῶν δύο χειρῶν ἐκ τῶν ἀξίων ποιμένων μας!

(Εἰς τὸ ἑπόμενο, οἱ διὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς φιλανθρωπίας ἐπιτυχίες ἢ - «ἐπιτυχίες»; - τῆς μασονίας εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο μας).

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Σημειώσεις:

1. Πρῶτα τακτοποιοῦμε, «σαρώνουμε», τὸν δικό μας οἶκο καὶ κατόπιν βλέπουμε τοὺς διπλανοὺς …

2. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις ποὺ οἱ ἡμέτεροι (ἐκκλησιαστικοὶ) διαψεύδουν τοὺς Τέκτονες, ἔχουν προσκομίσει (δημοσιεύσει) ἐκεῖνοι στοιχεῖα πειστικά, διὰ τῶν ὁποίων διαψεύδονται οἱ ἡμέτεροι. Μία τέτοια περίπτωση ἦταν τὰ περὶ τῆς μασονικῆς – ἢ ὄχι – μύησης τοῦ ἄλλοτε βασιλιᾶ τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου τοῦ Β΄. Κατὰ τὴν διελκυστίνδα ἐκείνη, οἱ τέκτονες δικαιώθηκαν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Σὲ ἄλλες ὅμως περιπτώσεις ποὺ οἱ μασόνοι συχνὰ διατυμπανίζουν τὴν τεκτονικὴ ἰδιότητα ἄλλων σεβαστῶν προσώπων τῆς Χώρας μας, δὲν μποροῦν, ΔΕΝ ἔχουν νὰ προσκομίσουν συγκεκριμένα στοιχεῖα, πλὴν τῆς σχετικῆς Παραδόσεώς των, τὴν ὁποία ἐπικαλοῦνται, ἀλλὰ δὲν γίνονται πιστευτοί. ΚΑΙ αὐτὸ εἶναι, ἐπίσης, ἀληθινό. Μόνο τὰ "χαρτιὰ" ἢ οἱ μαρτυρίες ἀξιόπιστων προσώπων μπορεῖ νὰ εἶναι σοβαρῶς πειστικὰ στοιχεῖα. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι στὸν ἀέρα.

3. Τὰ Τάγματα αὐτὰ εἶναι τὰ «Ἡνωμένα Στρατιωτικὰ καὶ Τεκτονικὰ Τάγματα τοῦ Ναοῦ, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς Παλαιστίνης, τῆς Κύπρου, τῆς Ρόδου, τῆς Κρήτης καὶ τῆς Μάλτας», ἔτσι ὅπως ἀναφέρονται στοὺς «Συνταγματικοὺς Κανόνες» αὐτῶν τῶν Ταγμάτων, τοὺς ἐκδοθέντες «ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Σκηνώματος τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀθήναις, ἔτος Κυρίου 1999, ἔτος Τάγματος 881».

4. Τὰ Τάγματα γιὰ τὴν εἰσδοχὴ στὰ ὁποῖα ζητεῖται ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους ν

Ἀποκαλύψεις διὰ τὰς Θεολογικὰς Σχολάς

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Τμ. Θεολογίας Θεσσαλονίκης κ. Χρ. Σταμούλης παρεδέχθη ὅτι αἱ Θεολογικαὶ Σχολαὶ δὲν εἶναι Ὀρθόδοξοι καὶ ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος συμφωνεῖ μὲ τὴν ἵδρυσιν Προγράμματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν. Ἡ Ἱεραρχία ὀφείλει νὰ λάβῃ δέσιν! Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ» τῆς 22ας Φεβρουαρίου 2016:

«Δὲν μποροῦν κάποιοι νὰ κατανοήσουν ἀπὸ τὴν ἵδρυση τῶν θεολογικῶν σχολῶν στὴν Ἑλλάδα μέχρι σήμερα ὅτι οἱ θεολογικὲς σχολὲς δὲν κάνουν κατήχηση καὶ δὲν ἀνήκουν στὶς ἐκκλησίες. Εἶναι ἄνθρωποι ποὺ δὲν γνωρίζουν ἢ ἂν γνωρίζουν κρύβουν τὴν ἀλήθεια τῶν πραγμάτων, προσπαθοῦν μὲ τοποθετήσεις νὰ ἀποπροσανατολίσουν τὴν κοινὴ γνώμη» δηλώνει στὴ «Θ» γιὰ τὶς ἀντιδράσεις ποὺ ἔχουν προκύψει στὸ θέμα ὁ Χρυσόστομος Σταμούλης, πρόεδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ ΑΠΘ. «Πολλοὶ νομίζουν ὅτι ἡ ἐκκλησία στέκεται ἀπέναντι στὸ ἐγχείρημά μας. Ὄχι, ἡ ἐπίσημη καὶ θεσμικὴ ἐκκλησία καὶ τὸ μεγάλο μέρος ἐπισκόπων καὶ ἱερέων εἶναι ἀλληλέγγυοι. Μία μικρὴ ὁμάδα εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔχει ἀρνητικὴ θεώρηση» δηλώνει ὁ κ. Σταμούλης, τονίζοντας πὼς ἀπὸ τὴν πλευρά της ἡ ἐπιστημονικὴ κοινότητα τοῦ ΑΠΘ ἔχει κάνει ὅλες τὶς ἀπαραίτητες ἐνέργειες. «Ἡ ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει ὁλοκληρωμένη ἐνημέρωση πάνω στὸ θέμα τῆς δημιουργίας προγράμματος ἰσλαμικῶν σπουδῶν ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιό μας. Ζητήθηκε ὁ φάκελος καὶ στάλθηκε ὁλόκληρο τὸ πρόγραμμα τῆς σχολῆς στὸν Ἀρχιεπίσκοπο, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκρινε ἄκρως ἱκανοποιητικό. Παράλληλα, θεώρησε πὼς τὸ θέμα εἶναι ἀκαδημαϊκὸ καὶ πρέπει νὰ προχωρήσουμε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο» τονίζει. Τὰ ἐρωτήματα ποὺ δέχεται ὁ ἴδιος, ὅπως λέει, εἶναι πολλὰ καὶ ξεκαθαρίζει πὼς στόχος εἶναι ἡ διδασκαλία καὶ ὄχι ἡ κατήχηση. «Οἱ θεολογικὲς σχολὲς καὶ ἡ θεολογικὴ ἐπιστήμη γενικότερα εἶναι ἐπιστῆμες. Κάποιοι λένε 'μὰ ἐμεῖς εἴμαστε ὀρθόδοξοι'. Μὰ ὀρθόδοξη εἶναι ἡ Ἐκκλησιά μας, ὄχι τὸ πανεπιστήμιό μας. Τὸ πανεπιστήμιο ἔχει ὀρθόδοξους, καθολικούς, προτεστάντες, τὸ πανεπιστήμιο ἔχει ἀνθρώπους ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ γνώση καὶ παλεύουν μὲ τὴ γνώση. Τίποτα παραπάνω. Τὸ τί εἶναι ὁ καθένας στὴν προσωπική του ζωή εἶναι δικό του θέμα», δηλώνει».

Ὁ Σεβ. Νέας Ἰωνίας ἠρώτησε τὴν Π.Ε.Θ;

Ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ ὁποῖος φέρεται νὰ συμφωνῇ ὡς πρὸς τὰς ἀπόψεις μὲ τὸν «ΚΑΙΡΟ», ἐζήτησε νὰ παρευρίσκεται κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν εἰς τὴν αἴθουσαν. Συμφωνεῖ ἡ ΠΕΘ; Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου 2016:

«Μὲ μία πρωτοφανῆ ἀπόφαση, τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας ἀνοίγει διάπλατα τὴν πόρτα τῶν σχολείων σὲ κληρικούς, γιὰ νὰ «ἐπιτηροῦν» πῶς γίνεται τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν! Συγκεκριμένα, μετὰ ἀπὸ σχετικὸ αἴτημα τῆς Ἱ. Μητρόπολης Ν. Ἰωνίας - Φιλαδέλφειας, δίνει τὴν ἄδεια γιὰ τὴν παρουσία ἐκπροσώπων τῆς Ἱ. Μητρόπολης στὰ σχολεῖα τῆς περιοχῆς της, κατὰ τὴ διεξαγωγὴ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν. Εἰδικότερα, στὸ ἔγγραφο τῆς Γενικῆς Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας καὶ Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ποὺ ἀπευθύνεται στὴν Ἱ. Μητρόπολη καὶ στὶς Διευθύνσεις Ἐκπαίδευσης Α΄ καὶ Β΄ Ἀθήνας ἀναφέρεται: «Ἀπαντώντας στὴ μὲ ἀρ. πρ. 22/13-1-2015 ἐπιστολή σας, μὲ τὴν ὁποία ζητᾶτε νὰ σᾶς χορηγηθεῖ ἄδεια εἰσόδου στὰ σχολεῖα τῶν Δήμων τῆς Μητρόπολής σας, σᾶς ἐνημερώνουμε ὅτι ἐγκρίνουμε τὶς ἐπισκέψεις σας στὰ δημοτικά, γυμνάσια καὶ λύκεια τῶν περιοχῶν Νέας Ἰωνίας, Ν. Φιλαδέλφειας, Ἡρακλείου καὶ Ν. Χαλκηδόνας. Ἐπίσης, ὅσον ἀφορᾶ τὴ δυνατότητα τῆς παρουσίας σας κατὰ τὴ διεξαγωγὴ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, σᾶς ἐνημερώνουμε ὅτι αὐτὸ δύναται νὰ πραγματοποιηθεῖ μὲ τὴν προϋπόθεση τῆς συναίνεσης τῶν Διευθυντῶν καὶ τῶν Συλλόγων Διδασκόντων τῶν σχολικῶν μονάδων τῶν ἀνωτέρω περιοχῶν».

Σεβ. Κερκύρας, ἔχετε «δικαίωμα γνώμης»;

Εἰς συνέντευξίν του εἰς τὸν κ. Μάνον Χατζηγιάννην ὁ Σεβ. Κερκύρας μεταξὺ ἄλλων ἠρωτήθη διὰ τὴν ὑπονόμευσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ἀπήντησε σχετικῶς μὲ τὴν Μ. Σύνοδον. Ἡ ἀπάντησις δεικνύει ὅτι κάποιοι Ἱεράρχαι δὲν ἔχουν ἀντιληφθῆ τὸ μέγεθος τοῦ προβλήματος. Εἶναι αἴτημα τῶν Ὀρθοδόξων ἡ Μ. Σύνοδος; Πῶς εἶναι βέβαιος ὅτι δὰ ἐπικρατήση ἡ ἑνότης, ὅταν ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἀποδεικνύη πλῆθος σχισμάτων; Τέλος διὰ ποῖον «δικαίωμα γνώμης» ὁμιλεῖ ὁ Σεβασμιώτατος, ἐφ' ὅσον εἰς τὴν Μ. Σύνοδον ἀποστεροῦνται τοῦ δικαιώματος νὰ μετάσχουν ὅλοι, ἀλλὰ καὶ ὅσοι μετάσχουν δὲν δὰ ἔχουν δικαίωμα ψήφου;! Ἂς ἀντιληφδοῦμε ὅλοι ὅτι δὲν ὑπάρχει προσωπικὴ γνώμη εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα! Συμφώνως πρὸς τὸ ekklisiaonline τῆς 19ης Φεβρουαρίου 2016:

«-Ἐσχάτως δυστυχῶς προέκυψε μία νέα κρίση ἀνάμεσα στὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο μετὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀπὸ τὴ Σύναξη τῶν Ὀρθοδόξων καὶ δήλωση τῆς ΔΙΣ πὼς τὸ Πατριαρχεῖο προέβη σὲ "ἐνέργειες ποὺ ὑπονομεύουν τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ κῦρος της". Πῶς τὰ σχολιάζετε ὅλα αὐτά;

- Τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι θὰ λάβει χώρα στὴν Κρήτη ἕνα γεγονὸς πολὺ μεγάλης σημασίας γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία, ποὺ εἶναι ἡ Πανορθόδοξη Σύνοδος. Χαιρόμαστε γι' αὐτὴ τὴν κίνηση ποὺ ὑλοποιεῖ ἕνα αἴτημα τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ποὺ προετοιμάζεται ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Καθὼς προχωροῦμε πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση εἶναι μᾶλλον ἀναμενόμενο νὰ ἀνακύπτουν ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι ἔχουν νὰ κάνουν μὲ χειρισμοὺς ἀνθρώπινους. Ὅμως τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι πάνω ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ ἡ ἀγάπη ὁδηγεῖ σὲ λύσεις αὐθεντικές. Στὴν Ὀρθοδοξία εἴμαστε ἐλεύθεροι καὶ ἔχουμε τὸ δικαίωμα τῆς γνώμης. Πάντοτε ὅμως ἐπικρατεῖ ἡ ἑνότητα καὶ ὅλοι πρὸς αὐτὴν ἀποσκοποῦμε».

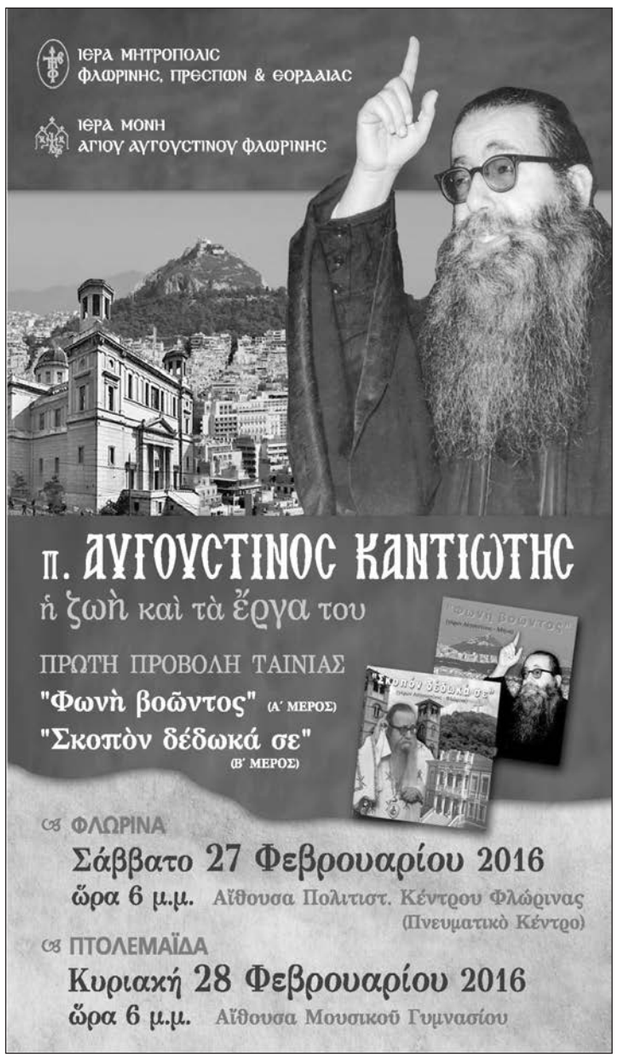

Ἀντιπροσωπευτικὴ συνοδικότης μὲ μόνην ψῆφον τῶν Προκαθημένων

Τοῦ **κ. Ἰωάννου Τάτση**, Θεολόγου

Τὸ Ἄρθρο 3 τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας τῆς Μεγάλης Συνόδου ποὺ καθορίζει τὰ σχετικὰ μὲ τὴ συγκρότηση τῆς Συνόδου σὲ συνδυασμὸ καὶ μὲ τὰ λοιπὰ ἄρθρα εἰσάγει ἕνα νέο τρόπο λήψης ἀποφάσεων ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομαστεῖ ἀντιπροσωπευτικὴ συνοδικότητα. Ἡ Μεγάλη Σύνοδος δὲν συγκροτεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς καθεμιᾶς ἀπὸ τὶς κατὰ τόπους Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀλλὰ ἀπὸ μικρὲς μόνο ἀντιπροσωπίες τῆς κάθε Ἐκκλησίας. Ἐπιπλέον ἡ ψῆφος εἶναι δικαίωμα μόνο τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἀφαιρεῖται ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς ἀντιπροσωπίας ποὺ θὰ συμμετέχουν στὴ Σύνοδο. Οὐσιαστικὰ ἡ Μεγάλη Σύνοδος καλεῖται νὰ ἀποφασίσει μὲ μόνες τὶς ψῆφους τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ ποὺ ἡ μετακίνηση ἁπάντων τῶν Ἱεραρχῶν καὶ ἡ σύναξή τους ἐπὶ τῷ αὐτῷ θὰ ἦταν ἁπλῆ διαδικασία, λόγῳ τῶν συγχρόνων μέσων μετακίνησης ποὺ ὑπάρχουν, ἐπιλέγεται, μὲ προφανῆ σκοπιμότητα, περιορισμὸς τῆς ψήφου μόνο στὰ πρόσωπα τῶν Προκαθημένων. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ στὴν συνοδικὴ πράξη ἑνὸς ἰδιότυπου πρωτείου τῶν Ὀρθοδόξων Προκαθημένων ἔναντι τῶν ὑπολοίπων Ἱεραρχῶν, ἀγνώστου στὴν ἱστορία τοῦ συνοδικοῦ συστήματος τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἂς μὴ λησμονεῖται ὅτι μὲ πλεῖστες ὅσες δυσκολίες μετακίνησης στὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο μετεῖχαν 318 θεοφόροι Πατέρες καὶ στὴν Στ΄ 630!

Ὅσα προβλέπονται στὸν Κανονισμὸ λειτουργίας τῆς Μεγάλης Συνόδου καθιστοῦν τὴ θέση τῶν Προκαθημένων πολὺ ἰσχυρὴ ἀλλὰ καὶ ὑπεύθυνη. Δημιουργοῦν τὴν ἴδια στιγμὴ πολλὰ πρακτικὰ προβλήματα στὸν τρόπο λειτουργίας τῆς Συνόδου. Γιὰ παράδειγμα, σὲ περίπτωση τροπολογίας ἐπὶ κάποιου κειμένου, ποιὸς θὰ ἀποφασίσει, ἐὰν αὐτὴ εἶναι σύμφωνη μὲ τὴ γνώμη τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας κάθε τοπικῆς Ἐκκλησίας; Μόνος ὁ Προκαθήμενός της μὲ τὴν ἀρωγὴ τῆς ὀλιγομελοῦς ἀντιπροσωπίας τῶν ἐπισκόπων καὶ τῶν βοηθῶν του; Κι ἂν ἡ τελικὴ διάταξη ὑπὲρ ἢ ἐναντίον τῆς ὁποίας θὰ ψηφίσει ἀντίκειται στὴ θέληση τῆς πλειονότητας τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας του; Θὰ ὑπάρξει δυνατότητα ἐκ νέου ἀναθεώρησης τῶν κειμένων μετὰ τὸ πέρας τῆς Μεγάλης Συνόδου;

Τὸ ζήτημα γίνεται πολὺ σοβαρότερο ἐξαιτίας τοῦ γεγονότος ὅτι κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη προετοιμασίας τῆς Συνόδου μέσῳ προσυνοδικῶν συνάξεων, τὰ πλεῖστα μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως καὶ ἐκεῖνα ἄλλων Ἐκκλησιῶν, εἶχαν πλήρη ἄγνοια τοῦ περιεχομένου τῶν προετοιμαζομένων κειμένων, πολὺ δὲ περισσότερο ἀδυναμία παρέμβασης στὸ ἔργο τῆς τελικῆς διαμόρφωσης τῶν κειμένων. Ἡ ἀντιπροσωπευτικὴ συνοδικότητα ποὺ ἐφαρμόστηκε καὶ κατὰ τὶς προσυνοδικὲς ἐργασίες κατέστησε αὐτὲς ἔργο ὀλίγων ἱεραρχῶν ποὺ πραγματοποιήθηκε χωρὶς τὴ διαρκῆ ἐποπτεία καὶ ἔγκριση κάθε φάσης του ἀπὸ τὶς κατὰ τόπους Συνόδους.

Ἡ τωρινὴ γνωστοποίηση τῶν τελικῶν κειμένων στὰ μέλη τῆς Ἱεραρχίας κάθε τοπικῆς Ἐκκλησίας λαμβάνει περισσότερο τὴ μορφὴ ἁπλῆς ἐνημέρωσης καὶ δὲν προβλέπεται σαφῶς ἡ δυνατότητα παρέμβασης καὶ ἀναθεώρησης προβληματικῶν σημείων. Ὡστόσο τὴν ἔσχατη αὐτὴ στιγμὴ καὶ ἐνῷ ἔχουν ἤδη ὁριστεῖ οἱ ἡμερομηνίες καὶ ὁ τόπος σύγκλησης τῆς Μεγάλης Συνόδου, οἱ Ἱεράρχες - μέλη τῶν Συνόδων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν ἔχουν τὴ δύναμη μέσῳ τοῦ λόγου καὶ τῆς ψήφου τους στὶς κατὰ τόπους Συνόδους νὰ ἐλέγξουν τὴν ὀρθότητα τόσο τοῦ περιεχομένου τῶν κειμένων ὅσο καὶ τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας τῆς Συνόδου ποὺ ἀποφασίστηκαν ἐρήμην τους. Ἔχουν εὐθύνη νὰ ἀποτρέψουν τὴ λήψη ἀποφάσεων τῆς Μεγάλης Συνόδου ποὺ θὰ ἀντίκεινται στὴ ζῶσα πατερικὴ καὶ συνοδικὴ παράδοση τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ἡ ψευδο-Τρίτη Ρώμη ἀκολουθεῖ πιστῶς τὴν Νέαν Ρώμην καὶ ἀμφότεραι τὴν Ρώμην!

Ἐζήλευσε τὴν «δόξαν» τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὁ Πατριάρχης Μόσχας, ὥστε ἐπεδίωξε νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν Πάπαν εἰς τὴν Κούβαν μόλις πρὸ δέκα περίπου ἡμερῶν. Τὸ παρασκήνιον μεγάλον, ἐκτενὲς καὶ ὄζον παιγνίων, τὰ ὁποῖα δὲν συνάδουν μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἦθος. Ἐκεῖνον ὅμως τὸ ὁποῖον κατέπληξε τοὺς Ὀρθοδόξους ἦτο τὸ κοινὸν ἀνακοινωθέν, τὸ ὁποῖον εἶναι οἰκουμενιστικώτερον καὶ ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμόν! Τὸ κείμενον ἀποτελεῖται ἀπὸ τριάντα σημεῖα, ἀρκετὰ ἐκ τῶν ὁποίων ἀφοροῦν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Μ. Ἀνατολῆς καὶ τῆς Οὐκρανίας, τὸν θεσμὸν τοῦ γάμου, ὁ ὁποῖος πλήττεται, τὰς ἐκτρώσεις, τὴν εὐθανασίαν, τὴν πτωχείαν κ.ἄ. Ἐξ ἴσου μέγα μέρος ἀφορᾶ εἰς τὰς σχέσεις μὲ τοὺς Παπικούς.

Οἱ Παπικοί «Ἐκκλησία»;

Τὸ κείμενον ἀρχίζει μὲ τὴν φράσιν «Διὰ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός… ἔχουμε συναντηθεῖ σήμερα στὴν Ἀβάνα… ὡς ἀδελφοὶ στὴν χριστιανικὴ πίστη, διά… νὰ συζητήσουμε τὶς ἀμοιβαῖες σχέσεις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν». Ἤτο θέλημα Θεοῦ ἡ κεκανονισμένη συνάντησις μὲ τὸν Ἀρχιαιρεσιάρχη, ὅταν γνωρίζωμεν, ἤδη ἀπὸ τὰ χρόνια τῶν Ἀποστόλων ὅτι ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης δὲν ἐτόλμησεν οὔτε νὰ εἰσέλθῃ εἰς δημόσιον λουτρῶνα, ὅταν εἶδεν ὅτι ἐκεῖ τυχαίως ἦτο ὁ αἱρετικὸς Κήρυνθος;

Ἀπὸ ποῦ πηγάζει αὐτὴ ἡ ἀναγνώρισις ὅτι οἱ Παπικοὶ εἶναι Ἐκκλησία; Εἰς τὴν τρίτην καὶ τετάρτην παράγραφον ἀναφέρει: «καλούμενοι μετὰ πραΰτητος καὶ φόβου νὰ δώσουμε ἀπολογία ἐνώπιον τοῦ κόσμου περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος (Α΄ Πέτρ. 3. 15)… Μετέχουμε τῆς κοινῆς Παραδόσεως τῆς πρώτης χιλιετίας τοῦ χριστιανισμοῦ». Μόνον ἀγράμματοι (ἢ εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν ἄνθρωποι σκοπιμοτήτων) θὰ ἠδύναντο νὰ συνυπογράψουν τὴν ἀφελεστάτην θεωρίαν ὅτι μετέχουν μιᾶς κοινῆς Παραδόσεως τῶν πρώτων χιλίων ἐτῶν καὶ ἐξ αὐτοῦ νὰ συμπεραίνουν ὅτι Ὀρθόδοξοι καὶ Παπικοὶ ἔχομεν τὴν ἰδίαν «ἐλπίδα». Χωρίζεται ἡ Παράδοσις χρονικῶς; Ἂν ἰσχυρισθῶμεν κάτι τέτοιο τότε εἴμεθα ἀδέλφια εἰς τὴν πίστιν καὶ μὲ τοὺς Ἑβραίους, ἐφ' ὅσον μοιραζόμεθα τὴν κοινὴν παράδοσιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πρᾶγμα ἄτοπον.

Δυστυχῶς εἰς τὴν πέμπτην καὶ ἕκτην παράγραφον τὸ κείμενον μὲ σαφήνειαν ἀναδεικνύει τὴν πλάνην, εἰς τὴν ὁποίαν περιέπεσεν ὁ Πατριάρχης: «Διαιρεθήκαμε ἀπὸ πληγὲς ποὺ προκλήθηκαν ἀπὸ παλιὲς καὶ πρόσφατες διαμάχες, ἀπὸ διαφορὲς ποὺ κληρονομήσαμε ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, στὴν κατανόηση καὶ ἔκφραση τῆς πίστεώς μας στὸν Θεό… Λυπούμεθα διὰ τὴν ἐξαιτίας τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καὶ ἁμαρτωλότητας ἀπώλεια ἑνότητας… Ἡ συνάντησή μας ἂς ἐμπνεύσει τοὺς ἀνὰ τὸν κόσμο χριστιανοὺς μὲ ἀνανεωμένο ζῆλο νὰ ἐπικαλοῦνται τὸν Κύριο, προσευχόμενοι διὰ τὴν πλήρη ἑνότητα τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ». Ὡς εἶναι καταφανὲς ἡ ἀλλοίωσις τῶν δογμάτων χαρακτηρίζεται «διαφορά», ἐνῶ ὑποβαθμίζεται πλήρως ὡς μία κακὴ κληρονομία τοῦ παρελθόντος, προϊὸν παρανοήσεων! Ἐπιπροσθέτως δὲν διευκρινίζεται ποῖον βαραίνει ἡ εὐθύνη, ἀλλὰ εἴμεθα συνυπόλογοι καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι εἰς αὐτό! Ἀπηχεῖ βεβαίως ἡ θέσις προσφάτους δηλώσεις τοῦ Πάπα πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὅτι ἀμφότεραι αἱ «Ἐκκλησίαι» ὀφείλουν νὰ ζητήσουν συγγνώμην εἰς ἀλλήλους! Ἡ μεγίστη προδοσία ὅμως εἶναι ἡ τελευταία φράσις περὶ μαθητῶν τοῦ Κυρίου: ἀναγνωρίζονται Ὀρθόδοξοι καὶ Παπικοὶ ἄνευ διακρίσεως ὡς μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ! Ὁ ὑπαινιγμὸς περὶ τῆς ἀληθοῦς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ στοὺς Παπικοὺς εἶναι σαφέστατος!

Ἀμβλυνσις συνειδήσεων

Μὲ ποῖον τρόπον ἐπιχειροῦν νὰ πείσουν τὸν κόσμον ὅτι εἴμεθα ὅλοι σχεδὸν τὸ ἴδιο; Πρῶτον, εἰς τὴν ἑβδόμην παράγραφον ἀναφέρουν: «ὀφείλουμε νὰ μάθουμε νὰ καταθέτουμε τὴν συμπεφωνημένη μαρτυρία τῆς ἀληθείας στοὺς τομεῖς, ὅπου αὐτὴ καθίσταται ἐφικτὴ καὶ ἀναγκαία». Δημιουργοῦν τὴν ψεδαίσθησιν ὅτι ἡ ἀλήθεια μπορεῖ νὰ ἐπιμερίζεται, δηλ. ὑπάρχουν τμήματα τῆς ἀληθείας, εἰς τὰ ὁποῖα συμφωνοῦμε καὶ τμήματα εἰς τὰ ὁποῖα δὲν συμφωνοῦμε, ὁπότε εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα συμφωνοῦμε δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν κοινὴν γραμμήν. Ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶναι ἐνιαία καὶ δὲν δύναται νὰ κατατμηθῇ. Εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν τὸ ἦθος εἶναι ἀπόρροια τοῦ δόγματος. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν δὲν ἔχομεν κοινὸν δόγμα δὲν ὑπάρχει κοινὸν ἦθος, οὔτε κοινὴ γραμμή, ἔστω καὶ ἂν φαντάζῃ νὰ ὁμοιάζῃ, ἀλλὰ ὅ,τι γυαλίζει δὲν εἶναι χρυσός.

Δεύτερον, εἰς τὴν ὀγδόην παράγραφον ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ Μέση Ἀνατολὴ εἶναι «τὸ ἔδαφος, ἀπ' ὅπου ἄρχισε ἡ ἐξάπλωση τῆς πίστεώς μας». Προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν τὴν αἴσθησιν κοινῶν, καταβολῶν, κοινῆς πατρίδος, ἐνῶ παραλλήλως δηλητηριάζουν τὸν ἀναγνώστην ἀνεπαισθήτως ὁμιλοῦντες περὶ «πίστεώς μας». Ὑποκρύπτεται διὰ τὸν μὴ εἰδικὸν ἡ θεωρία ὅτι ἡ πίστις δὲν εἶναι ὅλα ὅσα ἀνεπτύχθησαν ἐκ τῶν ὑστέρων, ἀλλὰ ἀρκεῖ μόνον ἡ ὁμολογία εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὴν Σταύρωσιν καὶ τὴν Ἀνάστασίν Του. Αὐτὸ τεκμηριώνεται μὲ παράδειγμα εἰς τὴν δωδεκάτην παράγραφον: «Θαυμάζουμε τὸ θάρρος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους, διὰ νὰ μαρτυρήσουν περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, προτιμώντας νὰ πεθάνουν παρὰ νὰ ἀρνηθοῦν τὸν Χριστό. Πιστεύουμε ὅτι οἱ μάρτυρες τῆς ἐποχῆς μας, προερχόμενοι ἀπὸ διάφορες Ἐκκλησίες, ἀλλὰ τοὺς ὁποίους ἑνώνει τὸ κοινό τους μαρτύριο, ἀποτελοῦν ἐχέγγυο διὰ τὴν ἑνότητα τῶν χριστιανῶν». Ποιὰ εἶναι ἡ δολιότης τοῦ συλλογισμοῦ; Τὴν ἐλπίδα ὅτι πιθανὸν ὁ Κύριος θὰ συγκαταλέξῃ κάποιους ποὺ ἐμαρτύρησαν εἰς τὴν Μ. Ἀνατολήν, εἰς τοὺς κόλπους Του τὴν ἀνάγουν εἰς δεδομένον σημεῖον φανερώσεως τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας, δι' αὐτὸ καὶ αὐτοὶ ἀπ' ὅπου καὶ ἂν προέρχωνται, παραβάλλονται μὲ τοὺς ὄντως μάρτυρας!

Οἱ πραγματικοί στόχοι

Μὲ τοὺς δύο ἀνωτέρω τρόπους, ἀφοῦ ἔχουν ἐπιτύχει νὰ ἀμβλύνουν τὸ αἴσθημα τῆς ριζικῆς διαφορᾶς καὶ νὰ θολώσουν τὴν κρίσιν διατρανώνουν τὸν σκοπόν τους. Πρῶτος σκοπὸς ἡ οἰκουμενιστικὴ συμπροσευχή. Εἰς τὴν ἑνδεκάτην παράγραφον Πάπας καὶ Πατριάρχης ὁμολογοῦν ὅτι «Ἀναπέμπουμε τὶς δεήσεις μας πρὸς τὸν Χριστό». Ἀπὸ κοινοῦ μακαριώτατε; Συμπροσευχὴ εἰς γραπτὴν μορφήν; Δεύτερος σκοπὸς ἡ πανθρησκειακὴ σύγκλισις. Εἰς τὴν δεκάτην τρίτην παράγραφον: «Δὲν πρέπει οἱ διαφορετικὲς προσεγγίσεις τῶν θρησκευτικῶν ἀληθειῶν νὰ κωλύουν τοὺς ἀνθρώπους διαφορετικῶν θρησκειῶν νὰ συνυπάρχουν ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ. Στὶς σημερινὲς συνθῆκες οἱ θρησκευτικοὶ ἡγέτες ἐπωμίζονται ἰδιαίτερη εὐθύνη διὰ τὴν καλλιέργεια στὸ ποίμνιό τους σεβασμοῦ πρὸς τὶς πεποιθήσεις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν σὲ ἄλλες θρησκευτικὲς παραδόσεις». Ἄρα ὑπάρχουν πολλαὶ ἀλήθειαι ἢ πολλαὶ διαφορετικαὶ ἀλλὰ ἰσότιμοι ἑρμηνεῖαι τῆς ἀληθείας! Σεβασμὸς καὶ πρὸς τὰς θρησκείας τῶν δαιμονίων;

Ποία ἡ βάσις τῆς οἰκουμενιστικῆς καὶ πανθρησκειακῆς συγκλίσεως; Κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην παράγραφον εἶναι ὁ ἀνθρωπισμός: «Πρεσβεύοντας τὴν ὑψηλὴ ἀξία τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας… Οἱ χριστιανικὲς κοινότητες ἔχουν ἀναπτύξει ἕνα εὐρὺ φιλανθρωπικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργο, στηρίζοντας πολλαπλῶς τοὺς ἐνδεεῖς… Δὲν εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις, ὅταν οἱ Ὀρθόδοξοι καὶ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἐργάζονται χέρι μὲ χέρι. Ὑπερασπίζονται τὶς κοινὲς πνευματικὲς ἀρχὲς τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας, καταθέντας τὴ μαρτυρία τῶν Εὐαγγελικῶν ἀξιῶν». Ὁ οὐμανισμὸς ἔχει ἀναχθεῖ εἰς τὸ ἀνώτατον κριτήριον, τὸ ὁποῖον κρίνει καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέλημά τους εἶναι πλέον ὄχι ἡ λυχνία, ἀλλὰ τὸ μόδιον, ὥστε καὶ ἡ λυχνία νὰ ὑπηρετῇ τὸν φωτισμὸν τοῦ μοδίου. Τὸ Εὐαγγέλιον γίνεται ὑπηρέτης τῶν σχετικῶν ἀξιῶν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἐφόσον «Εἶναι ἐντελῶς ἀπαράδεκτες οἱ προσπάθειες νὰ δικαιολογηθοῦν οἱ ἐγκληματικὲς πράξεις μὲ ἐπίκληση τῆς θρησκείας. Κανένα ἔγκλημα εἶναι δυνατὸν νὰ διαπραχθεῖ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ», ἄρα καὶ αἱ ἄλλαι θρησκεῖαι ὑπηρετοῦν τὰς ἀνθρωπίνους ἀξίας. Ἔτσι, διὰ τοῦ ἐπαγωγικοῦ συλλογισμοῦ Εὐαγγέλιον, Κοράνιον κ.λπ. καταντοῦν ἰσότιμον μέρος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κλίματος αἱ διαφοραὶ μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν ὑποβαθμίζονται ἔτι περαιτέρω καὶ ὡθοῦνται εἰς τὸ περιθώριον. Ἔτσι καὶ ἡ Οὐνία διὰ κοινῆς συνεναίσεως πρέπει νὰ πάψῃ νὰ εἶναι ἐμπόδιον, ὡς συνυπογράφουν εἰς τὴν εἰκοστὴν πέμπτην παράγραφον: «οἱ ἐκκλησιαστικὲς κοινότητες, οἱ ὁποῖες ἀναδύθηκαν ὡς ἀποτέ